

ÖZEL EGE LİSESİ

20. “GÜNAYDIN EDEBİYAT”

ÖYKÜ, ŞİİR VE MASAL

YAZMA YARIŞMASI

Er
Eraslan
Vakfı

☎ (232) 375 28 28

🌐 www.egelisesi.k12.tr

f @ You Tube 🐦 in | Özel Ege Lisesi

Sanatın ışığına, gücüne inanarak yola çıktığımız “Günaydın Edebiyat” Öykü, Şiir ve Masal Yazma Yarışması’nın 20. seçkisiyle sizlere seslenmenin mutluluğunu ve onurunu yaşamaktayız. Okuyan, yazan, kalemin büyüüne kapılanlar; edebiyatla zamansız yaşar, mekânsız gezer, çağlar arasında gider gelir. Bambaşka yaşamlara konuk olur; ayrı zaman diliminden ayrı insanların hikâyelerini, masallarını ve şiirlerini anlatır. Üreterek var olanlar, sanat yaşamında her zaman inanacak sağlam bir şeyi ve yeni bir şeyi deneyecek cesareti bulurlar. İnancın ve umudun insan hayatında ne denli önemli bir yere sahip olduğunu dünyamızın ve ülkemizin içinde bulunduğu pandemi koşulları bizlere bir kez daha hatırlattı. Ödül törenimizde sizlerle buluşamamanın üzüntüsünü yaşasak da bu zorlu koşullarda yarışmamıza gösterdiğiniz ilgi ve yazma sevdalısı genç yürekleriniz, hepimize sonsuz bir sevinç ve heyecan verdi. Fikirler, duygular insandan daha uzun yaşar. Kalıcı olmanın en kıymetli yollarındandır bir masal yazmak, bir öykü içinde bildiğimiz ya da bilmediğimiz bir insanın yaşamını anlatmak, şiirin huzur veren atmosferinde kaybolmak... Yaptığınız iş ve verdiğiniz emek bizler için çok değerli. Seçkimize konuk olan onlarca eserde genç yüreklerinizin ruhunu, o yüreklerden sözcüklere dökülen nice duyguyu gördük. Sizlerle birlikte biz de yolculuk yaptık bambaşka diyarlara, bilmediğimiz yaşamlara ve kültürlere.

Sanat, sanatın içinde öteden beri var olan edebiyat kıymetlidir. Her öykü, her masal, şiir ve daha nicesi bu toprakların insanını yine bu toprakların insanına anlatır. Yorulmadan çalışmak ve emek vermek için sanatın, bilimin yaratıcılığına sığınmak gerekir. Sizler bu genç yaşınızda sanatın ışığında, üretmenin sınırlarında dolaşıyor, bu işi yürekten yapıyorsunuz. Her sene Türkiye’nin dört bir yanından yarışmamıza ulaşan onlarca eser; yaptığının, yaptığının ne kadar gönül işi olduğunu bize bir kez daha hatırlatıyor ve “iyi ki” dedirtiyor. İyi ki sanatın içindeyiz, iyi ki edebiyatı seviyoruz, iyi ki “Günaydın Edebiyat”ta buluşuyoruz. Bu zor günler, zorlu koşullar geride kaldığında bir sonraki yarışmamızda siz değerli sanatseverlerle bir arada olmayı, aynı havayı soluyabilmeyi umutla ve heyecanla bekliyoruz. O güne kadar sanatla kalın.

Yüreğinizden öyküleriniz, masallarınız ve şiirleriniz, elinizden kaleminiz eksik olmasın.

ÖZEL EGE LİSESİ
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

ÖZEL EGE LİSESİ
20. “GÜNAYDIN EDEBİYAT” ÖYKÜ, ŞİİR VE MASAL YAZMA YARIŞMASI’NA
KATILAN OKULLAR VE ÖĞRENCİLER

RUMUZ	AD SOYAD	OKUL ADI
Karanfil	Akif Samet Karanfil	50. Yıl Şehit Uğur Kadir Işık MTAL ve Anadolu Lisesi
Mercan	Sadık Mercan	Abdurrahman Şimşek MTAL
Munis	Hamide Meryem Tosun	Ahmet Cevdet Paşa Sosyal Bilimler Lisesi
Grihayat	Berfin Develi	Ahmet Kurttepe Anadolu Lisesi
Afitap	Sıla Aygan	Aksaray Ahmet Cevdet Paşa Sosyal Bilimler Lisesi
Yok	Elif Özmert	Akyazı Kız Anadolu Proje İmam Hatip Lisesi
Şelale	Azra Yüksel	Alanya Lisesi
Hürkuş	Ahmed Asım Arslan	Ankara Özel MEV Koleji
Medu	Ebrar Karaduman	Ankara Türk Telekom Sosyal Bilimler Lisesi
Simurg	Emine Müberra Baydar	Asımın Nesli Anadolu İmam Hatip Lisesi Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okulu
İrem	İrem Yıldırım	Atakent Anadolu Lisesi
Mutyıldız	Umut Çukuryıldız	Aybastı Fen Lisesi
Deniz Yıldızı	Balım Yaşar	Aydın Bel-Kent Ortaokulu
Arvenna	Ayşenur Cankurt	Aydın Sosyal Bilimler Lisesi
Ayşe	Ayşenaz Özen	Aydın Sosyal Bilimler Lisesi
Mecruh	Ahsennur Katırcıoğlu	Aydın Sosyal Bilimler Lisesi
Balkız	Şeyma Sultan Kurşuncu	Ayşe Kemal İnanc İmam Hatip Ortaokulu
Gül	Zümra Gül Aydoğan	Ayşe Kemal İnanc İmam Hatip Ortaokulu
Erozan	Baran Erdoğdu	Bağlıca Anadolu Lisesi
Berkcem	Berk Cem	Bahçeköy Açık Ortaokulu
Edibe	Yağmur İrem Aksoy	Bandırma Anadolu Lisesi
Esin	Muhsine Yusufoglu	Bingöl Yunus Emre Anadolu Lisesi
Yavuz	Eymen Yavuz	BJK-Kabataş Vakfı Ortaokulu
Sevgi Yumağı	Elif Su Serin	Borusan Oto Zehra Nurhan Kocabıyık Ortaokulu
Emma Watson	Yaren Dedebeek	Bursa Özlüce Sınay Koleji
Serendipçe	Azra Ozan	Celal Toraman Anadolu Lisesi
Frezya	Berfin Dinlemez	Cumhuriyet Fen Lisesi
Özge	Gözde Arslan	Çanakkale Turgutreis Ortaokulu
Deniz Yıldızı	Ecrin Varol	Çanakkale Turgutreis Ortaokulu
Melun	Dilara Yiğit	Çarşamba Anadolu Lisesi
Bulut	Rana Bektaş	Çiğli Tuğba Özbek Anadolu Lisesi
Maske	Ziynet Elif Uysal	Çiğli Tuğba Özbek Anadolu Lisesi
Güz	Asya Nur Özgen	Çiğli Tuğba Özbek Anadolu Lisesi

Asdas123	Muhammet Birtane	Denizli/Buldan-Akın Anadolu Lisesi
Geleceğin Yazarı	Kadriye Nida Batur	Dervişler Ortaokulu
Öykü Erim	Hülya Arabacı	Dicle Fatih Ortaokulu
Kahraman	Deniz Utku Derin	Didim Yönder Ortaokulu
Doğa	İnci Ayyıldız	Didim Yönder Ortaokulu
Dance	Bade Bozok	Didim Yönder Ortaokulu
Kırmızı Şemsiye	Bade Kızıl	Didim Yönder Ortaokulu
Yuniko	Elmas Yunus Kamacı	Didim Yönder Ortaokulu
Briseis	Dilan Akın	Diyarbakır Bahçeşehir Koleji Fen Ve Teknoloji Lisesi
Animeci Kız	Sudenaz Yazar	Eraslan Anadolu Lisesi
Ehvenişer	Irmak Eyüpoğlu	Eskişehir Eti Sosyal Bilimler Lisesi
Begamegg	Begüm Çelebioğlu	Eskişehir Özel Yeniyo Okulları
Kedi	Bora Umay	Eskişehir Şehir Koleji
Genç Kalem	Furkan Yılmaz	Eşrefpaşa Anadolu Lisesi
Şeyma	Şeyma Derici	Eşrefpaşa Anadolu Lisesi
Yiğit	Yiğit Akbaş	Eyüboğlu Ortaokulu Çamlıca Kampüsü
Susela Selen	Sude Sevim Ünal	Fethiye Belediye Fen Lisesi
Lalezar	Sude Şuara Karakuş	Fethiye Belediyesi Fen Lisesi
Kaplan	Muhammed Bekir Kaplan	Fethiye Kemal Mumcu Anadolu Lisesi
Ayaz	Mustafa Tekeli	FMV Ayazoğlu Işık Fen Lisesi
Serendipçe	Ayşe İpek Çevik	FMV Özel Erenköy Işık Lisesi
Azimli	Ali Dağtaş	FMV Özel Erenköy Işık Ortaokulu
Gezgin	Efe Güneren	FMV Özel Erenköy Işık Ortaokulu
Elagül	Elanur Yılmaz	Gaziantep Anneler Ortaokulu
Koca Türk	Berkin Kocatürk	Gaziemir Rota Koleji
Cbgul827	Çağlagül Barıkır	Gerede Fen Lisesi
Pena	Buğra Tınık	Göl Anadolu Lisesi
Gündüz Uykusu	Hatice Yanık	Göl Anadolu Lisesi
Kutup Yıldızı	Halenur Türk	Güneysu Şehit Kemal Mutlu Fen Lisesi
Aleste Vıra	Günce Görkem	Güzelbahçe Oğuzhan Özkaya Anadolu Lisesi
Şapkalı İz	Sudenur Çetinkaya	Hacı Sabancı Anadolu Lisesi
Kuzgun	Adnan Yiğit Alkan	Havuzbaşı Atilla Baykal Ortaokulu
Valkyrie	Ayşe Melek Üstün	Hüseyin Avni Sözen Anadolu Lisesi
Beyaz Kuğu	Hatice Karabulut	İbni Haldun Anadolu Lisesi
Cingo	Ecrin Ada Denizeri	İstanbul Adem Çelik Ortaokulu
Hiroş	Hira Nur Erkal	İstanbul Ata Ortaokulu
Adalet Elçisi	Selin Özgür	İstanbul Avcılar Cihangir Ortaokulu
Kartal Seması	Tahsin Umut Kalyoncu	İstanbul Avcılar Cihangir Ortaokulu
İstanbul Avcılar	Dilek Günal	İstanbul Avcılar Cihangir Ortaokulu
Fedakâr Yürek	Ela Deniz Kocaöz	İstanbul Avcılar Cihangir Ortaokulu

Masalistan	Elif Çelikkilek	İstanbul Avcılar Cihangir Ortaokulu
Bilgin	Mert Kaan Çiftçi	İstanbul Bahçeşehir Koleji
Düşünür	Ömer Kayra Çavuşoğlu	İstanbul Bahçeşehir Koleji
Godzilla	Rüzgâr Deha Çoban	İstanbul Bahçeşehir Koleji
Yasuki	Selma Naz Düzgün	İstanbul Bahçeşehir Koleji
Entak	Emre Çatay	İstanbul Beyoğlu Özel Galileo Galilei İtalyan Lisesi
Onuncu Köyün Kızı	Zehra Zeynepnur Küreli	İstanbul Cihangir Ortaokulu
Pisilerin Prensi	Mehmet Emin Akdeniz	İstanbul Cihangir Ortaokulu
Yağmurlu Deniz	Esmâ Yağmur Bilgi	İstanbul Galatasaray Lisesi
Ümit Barış	Mira Heptürk	İstanbul Pekkan Koleji
Gökyüzü	Eylül Tekgül	İzmir Atatürk Lisesi
Kemancı	Ege Güç	İzmir Özel Şehir Koleji
Barbunya	Senanur Köker	İzmir Rota Bornova Anadolu Lisesi
Çikolata	Eda Gümüş	İzmir Rota Bornova Anadolu Lisesi
Minik Kuş	Reyhan Aleyna Dadak	İzmir Rota Bornova Anadolu Lisesi
Kırmızı	Mustafa Ege Kaya	İzmir Rota Koleji
Eleutherios	Erol Uğur Güngör	Kadıköy Anadolu Lisesi
Çelebi	Gülsüm Çelebi	Kâhta Abdullah Öztürk ÇPAL
Şair Çocuk	Canberk Polat	Karabağlar Nevvar Salih İşgören Anadolu Lisesi
Zaman Çiçeği	Ezgi Asilsoy	Karşıyaka Lisesi
Zemheri	İrem Bolca	Lüleburgaz Özel Akım Anadolu Lisesi
Esfahan	Zeynep Sude Gülleci	Mahmut Sami Ramazanoğlu AİHL
Doğukan	Doğukan Yağışhan	Maltepe Uğur Anadolu Lisesi
Masal Perisi	Esmânur Baş	Mardin Suçatı İmam Hatip Ortaokulu
Kızıl Hilal	Uğur Aydoğdu	Mehmet Sanlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Mai	Melisa Ünal	Mehmet Sanlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Gökkuşuğu	Rabia Gezer	Mehmet Sanlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Hüzün	İclal Kop	Mehmet Tekinalp Anadolu Lisesi
Lodos	Bahar Ulupınar	Merkez Ortaokulu
Gökkuşağının Renkleri	Selin Karamızrak	MEV Koleji Özel Ankara Ortaokulu
Gezgin Dedektif	Ata Han Akça	MEV Koleji Özel Ankara Ortaokulu
Masal Perisi	Ekin Soydemir	MEV Koleji Özel Ankara Ortaokulu
Çınar Ağacı	Derin Dinç	MEV Koleji Özel Ankara Ortaokulu
Güvercin	Ayşe Özbaba	MEV Koleji Özel Ankara Ortaokulu
Bumerang	Ceylin Musalı	MEV Koleji Özel Ankara Ortaokulu
Berserker	Ata Berker Özer	MEV Koleji Özel Basınköy Okulları Fen Lisesi
Arı	Edanur Arısoy	Millî Şehit Kaymakam Kemal Bey Anadolu Lisesi
Solaris	Nurten Yağmur Yalçın	Muğla/Fethiye Belediye Fen Lisesi
Lavinya	Ecrin Melisa Danzik	Mustafa Kiriş Ortaokulu

Baradyus	Yasin Şerif Şahin	Narlıdere Anadolu İmam Hatip Lisesi
Merdümgiriz	Medine İmrak	Narlıdere Anadolu İmam Hatip Lisesi
Karamel	Habebe Adel	Nebi Güney İmam Hatip Ortaokulu
Elçin	Furkan Sağlam	Nevşehir Anadolu İmam Hatip Lisesi
Şifretelgraf	Ali Doğukan İleri	NİÇEV Özel Fen Lisesi
Karanfil	Şeyda Çetinkaya	Okul Belirtilmemiş
Kar Küresi	Zeynep Dila Ataseven	Okul Belirtilmemiş
Lllopmagi	Batuhan Çağlayan	Oya Ender Abaloğlu Anadolu Lisesi
Işık	Günsu Demirci	Öncü Koleji
Neşeli Begonvil	Nehir Darıcı	Özel Antalya Bahçeşehir Koleji Fen Ve Teknoloji Lisesi Konyaaltı Kampüsü
Tanin	Tanin Kabacalı	Özel Antalya Sınav Anadolu Lisesi
Piyanist	Ali Emir Dinç	Özel Ataşehir Okan Anadolu Lisesi
Ay	Ada Su Yılmaz	Özel Başkent Ortaokulu
Ali Arat	Ali Arat Gemlik	Özel Başkent Ortaokulu
Adı Bahar	Bahar Sevgi Halıcılar	Özel Başkent Ortaokulu
Gül	Asya Başak Gül	Özel Başkent Ortaokulu
Kumru	Duru Ada Olcayto	Özel Başkent Ortaokulu
Zirem	Zeynep İrem Ata	Özel Başkent Ortaokulu
Yolcu	Muhammet Öztemel	Özel Deva Okulları
Yarım Kalan	Mehmet Emin Bal	Özel Deva Okulları
İnci	İris Derin Orhan	Özel Ekin Ortaokulu
Papatya	Ceren Köker	Özel Ekin Ortaokulu
Uzay Yolcusu	Sarp Kaya Kundakçı	Özel Ekin Ortaokulu
Çikolatalı Çilek	Ayça Kaya	Özel Ekin Ortaokulu
Çilek	Ada Özşirvan	Özel Ekin Ortaokulu
Tika	Selin Tarhan	Özel Ekin Ortaokulu
Bilimperest	Asmin Karadağ	Özel Ekin Ortaokulu
Ateş Böceği Dicle	Nareg Dikris Vartanyan	Özel Feriköy Ermeni Ortaokulu
Ametist	Belinay Aktekin	Özel Gürçağ Okulları
Biricik	Birce Demirdiş	Özel Gürçağ Okulları
Realist	Can Bilgen	Özel Gürçağ Okulları
Ahmet Cem	Furkan Kartal	Özel İz Okulları Fen ve Anadolu Lisesi
Ay Işığı	Melissa Abay	Özel İzmir Amerikan Koleji
S-Tepeli	Simge Tepeli	Özel İzmir Amerikan Koleji
Şah	Şahpar Nil Özer	Özel İzmir Amerikan Koleji
Venüs	Elif Deniz Çelican	Özel İzmir Amerikan Koleji
Masallarda Yaşamak	Ecrin Nur Uyar	Özel Konya İsabet Ortaokulu
Simay	Simay Bayar	Özel Maltepe Oğuzkaan Koleji
Gerçek Düşler	Halil İbrahim Keskin	Özel Rize Levent Koleji Anadolu Lisesi

Toz Parçası	Gamze Duran	Özel Rota Anadolu Lisesi
Wiendo	Duru Atbakan	Özel Rota Anadolu Lisesi
Zeyrek	Aleyna Mutlu	Özel Rota Anadolu Lisesi
Zeyrek	Aleyna Mutlu	Özel Rota Anadolu Lisesi
Astre	Gölce Ömür	Özel Rota Anadolu Lisesi
Kıvırcık Marul	Egem Doğan	Özel Rota Bornova Anadolu Lisesi
Koca Göz	Naz Doğa Özdemir	Özel Rota Fen Lisesi
Miazuzu	Zeynep Üzümcüoğlu	Özel Rota Fen Lisesi
Papatya	Buket Baydoğan	Özel Rota Fen Lisesi
Papatya	Buket Baydoğan	Özel Rota Fen Lisesi
Denge	Doğa Karin Ayan	Özel Rota Fen Lisesi
Umut Işığı	Merve Toksöz	Özel Rota Fen Lisesi
Kitap Dostu	Duru Doğan	Özel Rota Koleji
Xropz	Doruk Korkmaz	Özel Rota Koleji
İzmirli Mimar	Umut Deniz Duman	Özel Rota Koleji
Cesur Yürek	Ege Yavuzırmak	Özel Rota Ortaokulu
Gökyüzü	Beren Çimen	Özel Rota Ortaokulu
Kozmik	Çağan Ege Ertuğrul	Özel Rota Ortaokulu
Boncuk	Neva Çayırılı	Özel Sanko Ortaokulu
Melis	Melis Aslan	Özel TAKEV Karşıyaka Ortaokulu
Uygar	Uygar Arıkoğlu	Özel TAKEV Karşıyaka Ortaokulu
Doğan	Defne Doğan	Özel TAKEV Karşıyaka Ortaokulu
Karabacak	Defne Karabacak	Özel TAKEV Karşıyaka Ortaokulu
Zeynep	Zeynep Duru Çelik	Özel TAKEV Karşıyaka Ortaokulu
Aslı	Aslı Baburhan	Özel TAKEV Karşıyaka Ortaokulu
Nilda	Nilda Ata	Özel Tarsus SEV Ortaokulu
Baharla Gelen	Nisan Güllü	Özel Terakki Vakfı Ortaokulu
Emos	Ecrin Körpe	Özel Terakki Vakfı Ortaokulu
Kar Tanesi	Defne Gümüş	Özel Terakki Vakfı Ortaokulu
Dobi Lili	Beliz Lina Özcan	Özel Terakki Vakfı Ortaokulu
Olimpus	Elif Eski	Özel Terakki Vakfı Ortaokulu
Hayvansever	Ada Bolayır	Özel Terakki Vakfı Ortaokulu
Fairytale	Ayşe Defne Aykul	Özel Terakki Vakfı Ortaokulu
Kırmızı Mantar	İrem Bayrak	Özel Terakki Vakfı Ortaokulu
Kozmostaki Yıldız	Seda Gül Çatan	Pazar Atatürk Anadolu Lisesi
Amanzsuat	Efekan Uğur	Polatlı TOBB Fen Lisesi
Levin	Alp Bilgin Çatal	Polatlı TOBB Fen Lisesi
Mavi Kelebek	Ümmügölsüm Kızgın	Rabia Hatun Kız Aihl
Yamantürk	Nurbahar Keskin	Rize Çayeli Yamantürk Ortaokulu
Çakmak	Reval Çakmak	Rize Çayeli Yamantürk Ortaokulu

Nurbahar	Nurbahar Keskin	Rize Çayeli Yamantürk Ortaokulu
Lityum	Zümral Ağar	Safranbolu İMKB Güzel Sanatlar Lisesi
Süveyda	Zeynep Selin Yumurtacı	Sainte Pulchérie Fransız Lisesi
Cemre	Betül Kaya	Sakarya Ahmet Akkoç Ortaokulu
Uzak Gece Rüzgârı	Kaan Bakan	Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi
Ada	Pelinsu Aktay	Salihli Mehmetçik Anadolu Lisesi
Dorothea	Güzidesu Coşkun	Salihli Mehmetçik Anadolu Lisesi
Viola	Elif Eymen Akbaş	Salihli Mehmetçik Anadolu Lisesi
Bağı İrem	İrem Rabia Ulaş	Sancaktepe Bahçeşehir Koleji
Siyah	Batu Tufan	Sancaktepe Bahçeşehir Koleji
Meyus	Eda Bayar	Sapanca Anadolu Lisesi
Deno	Deniz İpar	Sarayköy Anadolu İmam Hatip Lisesi
Yakamoz	Selin Nur Gülcü	Sinanpaşa Anadolu Lisesi
Karayel	Hüseyin Efe Garayev	Sinanpaşa Anadolu Lisesi
Bilgin	Bilge Memnun	Soma Canlar Ortaokulu
Beyza Nur	Beyza Nur Derici	Şehit Gazeteci Hasan Tahsin Ortaokulu
Hayal	Merve Yüksel	Şehit Hakan Ünver Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Meftûn	Süleyman Öztaş	Şehit Onbaşı Hakan Yutkun Anadolu Lisesi
Bizem	İrem Nur Değmiş	Şehit Ömer Halis Demir Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Kirke	Ayşen Sude Sinecek	Şehit Samet Uslu Kız Anadolu İhl
Tomris	Lara Özmen	Şişli Anadolu Lisesi
Düşler Tiyatrosu	Mühibe Aybüke Akkaya	Şişli Kurtuluş Anadolu Lisesi
Pera	Şevval Üstündağ	Şişli Kurtuluş Anadolu Lisesi
Düşler Tiyatrosu	Mühibe Aybüke Akkaya	Şişli Kurtuluş Anadolu Lisesi
Yıldız İnci	Deren Melek Aran	Tarabya Final Okulları
Ayçiçek	Berrak Çelebi	Tekirdağ Muratlı Talatpaşa Ortaokulu
Yaratıcı Yazar	Defne Timur	Terakki Vakfı Özel Şişli Terakki Ortaokulu
Şiir	Burhan Kaygusuz	TOKİ Şehit Ozan Onur İlgen Anadolu Lisesi
Louis Camus	Yusuf İsmail Emre	Türk Çimento Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Roza	Nazmiye Işık Tüttüncü	Üsküdar Amerikan Lisesi
Zehra	Pelin Akgün	Vali Nevzat Ayaz Anadolu Lisesi
Ay	Yunus Utku	Vali Nevzat Ayaz Anadolu Lisesi
Rota	Yağmur Uysal	Vezirköprü Anadolu Lisesi
Kayahal	Halim Kaya	Yahya Kaptan Anadolu Lisesi
Orhan Veli Kanık	Enes Yiğit Kartal	Yalova Şehit Osman Altınkuyu Anadolu Lisesi
Çiçek	Medine Bulut	Yaylacık Ortaokulu
Yazar Olmak İsterim	Elif Eskili	Yenimahalle Bilsem
Keydukling	Deniz Yüce	Ziraat Mühendisleri Ortaokulu
Fadıl	Adil Gökşin	Ziya Kalkavan Mesleki Ve Teknik Anadolu Lisesi
Yarı Zigot	Fatma Kaplan	Zühtü Kurtulmuş Anadolu Lisesi

20. “GÜNAYDIN EDEBİYAT”

ÖYKÜ, ŞİİR VE MASAL YAZMA
YARIŞMASI

LİSE
ÖYKÜ ÖDÜLLERİ

LİSE ÖYKÜ - BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

RUMUZ: ORHAN VELİ KANIK

ESMER ÇOCUK

Akşam yemeğimi hazırladım. Yalnız başıma ailemden uzakta yediğim bilmem kaçınıcı yemekti bu? Haberler eşlik ederdi akşam yemeklerime...

Haberleri açmamıştım. Bugün, bana sokaktan geçen araba sesleri eşlik ediyordu. Evlenseydim belki eşim ve çocuklarım eşlik edebilirdi bana. Kısmet değilmiş dedim, kendi kendime. Yemeğimi bitirdikten sonra kendime çay demledim. Çayımı alıp balkona çıktım. Karşı kaldırımda, arkası bana dönük iki kişi duruyordu. Önlerinde, yerde biri oturuyordu. Oturana yakasından tutup ona bir şeyler söylediler. Giderken de ayakkabı tezgâhına tekme attılar. Esmer çocuk, tezgâhı topladıktan sonra tekrar kartonun üzerine oturdu. Çayımı bitirip içeri girdim. Geç olmuştu. Sabah işe gidecektim. Işıkları söndürüp yatağıma yattım. Gözlerimi kapattım, kartonun üzerinde oturan çocuğu düşünürken uyuyakalmışım.

Perdenin ardından yüzüme vuran güneş ve bas bas bağırان alarımınla uyandım. Alarma baktığımda alarımın ikinciye çaldığını gördüm. Hızlıca hazırlanıp kahvaltı edemeden evden çıktım. Hızlı adımlarla karşıya geçtim. Bir anda, bir yerden "Parlatayım mı ağabey?" dedi biri. Dün akşam balkondan gördüğüm kartonda oturan çocuktı bu. Çocuğun kahverengi gözlerine bakıp "Yok, sağ ol." deyip zaten hızlı olan adımlarımı daha da hızlandırdım. Çalıştığım şirketin kapısından tam vaktinde geçip işimin başına oturdum.

Çalışırken saatin nasıl geçtiğini anlamamıştım. Mesaim bitmişti. Eve doğru yola koyuldum. Apartman kapısının önünde gözüm, karşı kaldırımdaki çocuğa ilişti. Karşıya geçmemle "Parlatayım mı ağabey?" demesi bir oldu. "Parlat." dedim. Ayağımı ayakkabı tezgâhına uzattım. Gayet, ciddi bir yüz ifadesiyle ayakkabıma odaklandı. İş bitince parayı uzatıp "Biraz oturabilir miyim?" dedim, "Buyur, ağabey." deyip kartonu gösterdi. Kartona oturdum. "Kaç yaşındasın sen?" "On üç." "Anan baban yok mudur senin?" "Babam, ben doğmadan vefat etmiş. Anam da on yaşındayken... Anam, vefat edince ağabeyimle teyzemde kalmaya başladık. Kocası hiç istemezdi bizi evinde. Teyzemle kavga ederlerdi hep. Teyzeme vururdu. Odada korkumdan ağlardım, beni de ağabeyim sakinleştirmeye çalışırdı kavga günlerinde... Bir gün, teyzemin bağrıışlarına aldırmadan tekme tokat kovdu bizi evden. O günden beri sokakta kalmaya başladık." sözünü kesip yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. Küçük burnunu çekip ağlayacağını habercisi olan titreyen çenesiyle gözlerime bakarak "Yalnız kalmak için çok küçüğüm be ağabey!" deyip hıçkırarak ağlamaya başladı. Gözyaşlarımı tutamadım. Ağzından çıkan her kelime, gözümdeki bir gözyaşına dönüşmüştü. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım. Çocuk, tekrar gözyaşlarını silip önündeki tezgâha bakmaya başladı. "Ağabeyin nerede?" "O da benimle birlikte ayakkabı parlatırdı. İki ay önce bize kalacak bir yer bulacağını söyleyerek gitti. Bir daha ondan haber alamadım." Biraz duraksayıp "Ayakkabı tezgâhı ve altımdaki bu kartondan başka hiçbir şeyim yok." "Dün akşam tezgâhına tekme atan kimdi?" "Serseriler ağabey, arada sataşırlar bana ses etmem, giderler. Alıştım artık, geceleri korkmuyorum ben!" "Karnın aç mı?" gözlerini bana çevirip kısık bir sesle "Evet." dedi. Cebimden çıkardığım parayı eline sıkıştırdım. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle "Sağ ol ağabey." dedi. Geç olmuştu. Ayağa kalktığımda bana bakıp üzgün bir ses tonuyla "Görüşürüz ağabey." dedi. "İyi geceler." deyip karşıya geçtim.

Çocuğun dediklerinin üzerimdeki tesiriyle dalgın dalgın evde dolanıyordum. Sürekli perdeyi aralayıp çocuk orada mı diye bakıyordum. Son bir kez daha kartonun üzerinde oturan çocuğa baktıktan sonra yatağıma uzandım. Onu neden eve almadım ki? Aklımdaydı. Keşke alsaydım. Yarın sabah bir kahvaltı hazırlayıp onu da çağırayım. İsmi bile sormadım. Yarın sabah kahvaltıda sorarım. Dedikleri aklımdan çıkmıyor. Özellikle de "Yalnız kalmak için çok küçüğüm be ağabey!" Tüylerim diken diken olmuştu...

Alarm yine çalıyordu. Gözlerimi kapayıp zor da olsa uyumuştum. Alarmı susturup kahvaltı hazırlamaya koyuldum.  ocuğu kahvaltıya çağırınca nasıl mutlu olacağını düşünüyordum. Akşama bende kalmasını teklif etmeyi de planlıyordum. Sofrayı hazırlamıştım. Tek eksik esmer  ocuktı... Merdivenleri   er beşer indim. Apartman kapısını a tıktan sonra ayağımı merdivenlere dayayıp ayakkabımı bağlamaya başladım. Ayakkabılarımdan kafamı kaldırmamla çocuğun bulunduğu yerde polisleri görmem bir oldu. Koşar adım oraya doğru ilerledim. Polislerin yanına vardığımda ellerim ve ayaklarım titremeye nefesim daralmaya başladı. Kaldırım, kana bulanmıştı. Kartonun üzerinde, esmer çocuğun cansız bedeni beyaz bir şeyle örtülmüştü. Polislerden biri, diğerine ‘‘ ki sokak serserisi bı aklamış, zavallı  ocuk, kartonda oturuyormuş sadece, cebinden bu para çıkmış’’

Dün akşam çocuğa verdiğim parayı gösterdi. Başım dönmeye başlamıştı. Vücudum tir tir titriyor ve kalbim, son hız çarpıyordu. Kafamın içinde ‘‘Yalnız kalmak için çok küçüğüm be ağabey!’’ diyordu ismini öğrenemediğim esmer çocuğun sesi.

Enes Yiğit Kartal

Yalova şehit Osman Altınkuyu Anadolu Lisesi

LİSE ÖYKÜ - İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

RUMUZ: ARVENNA

YALNIZLIK

Artık duvar kendi anlamından o kadar uzaktı ki. Önce el yordamıyla buldum onu. Konumunu saptadıktan sonra oturdum karşısına. Ancak düşlerim kadar karanlıktı oda ancak yalnızlığım kadar sessiz. Orada olduğunu bildiğim duvara doğru bir müddet baktım. Dans eden kadınlar vardı, ağlayan erkekler. Uçurumdan atlayan çocuklar vardı. Hayır, çocuklar uçurumdan atlamıyorlardı. İtiliyordu çocuklar. Kendimi gördüm. Duvarda kendi gölgemi... Kıyısında uçuşumun. Aşağı baktı önce, sonra ardına. Kendini itecek olan eli aradı. Onu tanımaya çalıştı. Bir kadın vardı, gökkuşağından eteği. Gölgelemin rengi olmaz değil mi? Kadın o kadar neşeliydi ki eteğindeki gökkuşağını gördüm. Dans ediyordu diğerleri gibi. Sonra durdu bir an uçurumun kenarındaki bana baktı, yaklaştı yaklaştı. İtecek sandım. Sildim beynimdeki bütün umutları. Ellerini uzattı, sırtımı döndüm. Düşene kadar aklımda olan tek şey katilimin gözleri olmasın diye ufka doğru baktım. Sarıldı bana. Gökkuşağından elbisesi bedenimi sardı. Büyüdüm o an. Bedenimi saran varlığının içinde aidiyeti hissederek büyüdüm. O zaman biraz önce gözlerimi diktiğim ufuktan bir keman sesi yükseldi. Ortadaydım. Bir adım atsam ölümdü. Tuttu çekti, yaşadım. O yaşattı beni. Bilseydim, eğer bilseydim havaya atılan her şeyin geri yere düştüğünü işte o zaman, işte o zaman... Ben bilmiyordum. Düşükten sonra öğrendim.

Kayıptı, her şeyim kayıp. Birçok insanın dediği gibi değer verdiğim her şeyi kaybettim. Bir de, bir de değil, bir anda. Bir ben kaldım. En az düşündüğüm, en az değer verdiğim ben. Oysa böyle değildi başlarda. Çocuk oldum hakkını vere vere. Annem vardı, babam, kardeşlerim vardı. Her gün pencereimde öten küçük bir kuş, büyük bir evim vardı. Ne oldu da bu hale geldim, ne oldu? İçimdeki çocuk henüz ölmeden bedenime bir büyük soktum ben. Büyüdüğümü sandım. Herkes hata yapar değil mi? Ben de yaptım. Belki kumar belki alkol belki madde. Ne önemi var? Hata işte. Bu hata benden her şeyimi aldı. Annem babam belki yaşıyor, belki yeğenlerim oldu. Benim minicik ayaklarımla koşturduğum bahçedeki hayali ordularımın kumandanı şimdi onlar belki. Bilmiyorum. İnsan utanıyormuş. En yakınlarından en değer verdiklerinden bile utanıyormuş. Onlara dönüp bakamadım. Yüzüm o kadar kirliydi ki utandım. İki elimi arkamda birleştirdim, eğdim başımı yürüdüm karanlığa doğru. Ufak bir ışık bile yoktu. Her şey, sevdiğim her şey ardımda kaldı. Güneş, ay, yıldızlar... Umut da ardımda kaldı. İnsan yalnızlıktan ölüyormuş. Söyleseler inanmazdım. Yavaş yavaş öldüğümde anladım. Sonra dedim neyi bekliyorum. Yaşanır mı bu acıyla? Yaşanmazdı. Yavaş yavaş ölürken bile yaşanmazdı. İçimde sıkışan çocuğa acıdım. Önce o ölmeliydi. Ben bir şekilde dayanırdım. O kutsal el gelip bedenimdeki beni alana kadar dayanırdım ama çocuk dayanamazdı. Onu kurtarmak için kendi kendimin faili olmayı göze almıştım. Sonra O geldi. Küçükken izlediğim filmlerde karakter, hep son anda bir güç tarafından kurtarılırdı. En zor anında bile. Öyle oldu dedim. Karanlığımın içine göz alıcı bir fenerle dalıverdi. Sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Tuttu elimden dışarı çıkardı beni. O boğucu karanlık ne çok yormuş bedenimi. Güneşli bir havada üzerime yağmur yağarken anladım. Koştuk yağmurun altında, çocuklar gibi oyun oynadık. İçimde öldürmeye çalıştığım çocuk dipdiri idi. Diğer her şeyi atıp sahip olmuştu bana tekrar. O güçlendirdi çocuğu sonra sarıldı bana, gözlerimin ufka dalıp da göremediği gökkuşağını gösterdi. Yaralarım vardı, tek tek sardı. Gök ne kadar yukarıdaysa o kadar yukarıdaydım işte. Mutluluk deniyordu buna sanırım. İnsan, insan bitmeyecek sanıyor. Çocukluğum bitmeyecek sandım, bitti. O karanlık bitmeyecek sandım, bitti. O, o bitmeyecek sandım. Bir gün geldi bana "Gitmeliyim. "dedi. Ne zaman döneceğini sordum. Bana dönmeyeceğini söyledi. Bana dönmeyeceğini söyledi, bir nefes aldım geri veremedim. Yüzümden bir damla yaş aşağı doğru süzüldü. Bunun verdiği acıyı yaşamayalı o kadar zaman olmuştu ki. Daha o yaş düşmeden döndü arkasını. Bir adım attı, beni mutlu edip koyduğu göklerden düşmeye başladım. Bir adım daha attı, güneş söndü, her yer karanlık oldu. Bir adım daha attı, tüm sesler kesildi sağır oldum sandım. Sonra diğer adımın sesini duyabildim. Tekrarladı bunu.

Her adımında onun kurduğu büyülü dünya tepeme yıkılıyordu. Sonra adım sesleri de kesildi. Her yer zifiri sessizlik. Her yer sağır edici bir karanlık. Dibe doğru hızla düşüyordum.

Duvardaki ben öyle alıştı ki kadının kendini sarmasına. Hâlâ etrafta kadınlar dans ediyordu ama erkekler ağlamayı kesmişti. Çocuklar dans eden kadınlara katıldı. Sonra bıraktı beni. Ama birden. Bedenimi saran kolları aniden çekilince üzerimden, buz kesti dokunduğu yerler. Duvarda gördüm tüm bunları. Ufuktaki keman sesi kesildi. Sonra sırtımda hissettim ellerinin sıcaklığını. Tekrar saracak sandım. İtti beni. Düştüm. Artık bu karanlık odada yalnız duvar ve ben varım. Dibe saniyeler kaldı. Hiç bilmediğim bir yere gidiyorum. Elveda...

Ayşe CANKURT

Aydın Sosyal Bilimler Lisesi

LİSE ÖYKÜ - ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

RUMUZ: GÖKYÜZÜ

RÜYA KELEBEKLERİ

Rüya toplamakla geçen her zamanki gecelerden biriydi. Rüya toplamaktan kastım, insanların rüyalarından çekip çıkardığımız parçaları almak. Biz Somnium halkıyız. İnsanlar bize kâbus bırakan ve karabasan da derler. Böyle anılmamız hoşumuza gitmez çünkü biz kâbus bırakmayız veya insanların kâbuslarından beslenmeyiz. Biz sadece rüyanın bir kısmını alır rüya âlemiyle dünyanın gerçekliğinin birbirine karışmasını engelleriz. Bu bizim varoluş amacımızdır. Hayatlarını rahat ve olabileceklerden habersiz geçiren insanlar, bizi kötü yaratıklar olarak anarlar. Canavar dedikleri bizlerin onları koruduğumuzdan haberleri yoktur. Biz ise rüyaları toplar, onların kozalarda yetişmelerini sağlar, kelebeklere dönüşmelerini izleriz. Her bir kelebek, topladığımız bir rüyanın vücut bulmuş halidir. Somnium halkı olarak onların kelebek olmalarını sağladıktan sonra dünyaya salarız. Bu sayede âlemler arasındaki denge ve gerçekliği koruruz.

Bazen insanlar çok gerçekçi rüyalar gördüklerini söylerler, bu rüyaların uzun sürmesi bir felakete sebep olur çünkü gerçeklikler birbirine karışır. Rüyaların kısa sürmesinin temel sebebi budur, dünyayı korumak. Bizim mola verme lüksümüz yoktur. İnsanlar gece gündüz demeden her zaman ve her yerde rüya görürler bu yüzden sürekli çalışırız. Bu gece çalıştığım zamanlardan biriydi. Hayatımın tamamen değişecek olduğundan habersiz toplamam gereken rüyaları toplamaya çıkmıştım. Her gece gibi etraf bir hayalet şehri andırıyordu. Bulunan tek ışık, sokak lambalarından ve bizden korkan küçük çocukların yaktıkları gece lambalarından geliyordu. İnsanlar, bizim aydınlıkta ortaya çıkamayacağımıza inanıyorlardı fakat anlamadıkları durum, gündüzleri de rüya gördükleriydi. Bu da bizim rüyaları toplamak için gündüzleri de çıkıyor olduğumuz anlamına geliyordu. Hemen duyabildiğim rüyaların seslerinin peşinden yürümeye başladım. En sesli ve renkli rüyalar her zaman çocukların rüyalarıydı. Ben de en çok onları almayı ve izlemeyi severdim. Onlar biz rüyalarının bir kısmını almamıza rağmen kâbus görmezlerdi. Bu sayede onların rüyalarını alırken hiç üzülmezdim. İzlemeyi severdim çünkü hayal güçleri sayesinde rüyaları çok renkli ve mutluluk dolu olurdu. Uyuyabilseydim ve rüya görebilseydim rüyalarımın böyle olmasını isterdim.

En çok ses duyulan yere doğru yoluma devam ettim. Evlerinde mutlu uyuyan çocukların yanına yaklaştım ve rüyalarını izlemeye başladım. Biri rüyasında kanatlı bir atın sırtında, pembe bulutlar arasında uçtuğunu görüyordu. Gülümseyip rüyanın bir kısmını aldım. Diğer çocuğun rüyasına baktığımda ise bir fille konuştuğunu gördüm. Onun da bir kısmını alıp onları rüya dünyalarının içinde bıraktım. Sonra başka bir çocuğun yanına gittim ve başka bir çocuğun... Gece böylece akıp gitti. Tam Somnium'a geri dönerken bir kâbus sesi duydum. O kadar gürültülüydü ki bakmadan geri dönelemezdim. Daha önce hiç bu kadar seslisini duymamıştım. Sesi takip ettim ve bu sesin geldiği eve doğru yöneldim. Ses bir çocuktan geliyordu. Kâbusunu izlemeye başladım. Çok gerçekçi ve bir o kadar da korkunçtu. Kâbusunda kapkaranlık bir ormanda koştuğunu görüyordu. Arkasında koşan bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamadan kâbustan çıkarıp onu uyandırmaya çalıştım. Kurallara göre bunu yapmamalıydım ama içimden bir ses ona yardım etmem gerektiğini söylüyordu. Çocuk uyandığı an beni gördü ve bir çığlık attı. Ailesinin geleceğini tahmin ederek oradan hemen ayrıldım. Biraz sakinleştikten sonra hızla Somnium'a doğru yol aldım. Bunu hemen anlatmalıydım. Bir şeyler yanılttı, bunu hissedebiliyordum. Somnium'a vardığımda rüyaları kozalara yerleştirmeden soluğu arkadaşım Sora'nın yanında aldım. Beni ilk defa bu kadar korkmuş ve panik içinde görmüştü. Hızla yanıma gelip:

- Sana ne oldu böyle Yume? Night mı kovaladı seni?

Son soruyu ciddi olmayarak söylemişti ama yüzümdeki ifadeyi gördüğünde bunun gerçek olabileceğini hiç düşünmediğini fark ettim.

- Aslında sanırım Night'ı gördüm.

Şimdi şaşırma ve panikleme sırası ondaydı.

- Bunun olması mümkün değil Yume. Bir süre düşündükten sonra.

-Olamaz değil mi?

- Bilmiyorum ama sanırım gördüğüm oydu. Bir çocuğun kâbusunda gördüm. Çok gerçekti ve onu hissettim. Oradaydı ve çocuğu yakalamaya çalışıyordu. Çocuğu uyandırmak zorunda kaldım.

- Sen ne yaptın? Bunun sonuçları vardır Yume ama eğer doğruysa o gerçekten döndüyse gidip bunu “Başkan”a söylemeliyiz. Çok geç olmadan önlem alınmalı.

Zaman kaybetmeden “Başkan”ın yanına doğru yol aldık. Bizi bu kadar telaşlı gören Somniumlular yolumuzdan çekildiler. Binaya vardığımızda kapıyı çalmayı unutarak içeri girdik. Başkan ilk başta kızacak gibi olduysa da ben ona fırsat vermeden:

- Night geri döndü, diye bağırdım. Şaşkınlıkla açılan gözleri ve ağzıyla bizi hemen koltuklara oturmaya davet etti. Şaşkınlığını alacak birkaç dakikadan sonra konuşmaya karar verdim.

- Bu gece, rüyaları toplarken bir çocuğun kâbusunun sesini duydum. O kadar yüksekti ki bakmadan geçemezdim. Kâbusunda ormandan kaçtığını gördüm arkasından bir şey kovalıyordu. Olanlar gerçek gibiydi. Hemen çocuğu uyandırıp buraya geldim. Sanırım Night geri döndü ve kendine kâbusların gerçek olmasını sağlayacak bir çocuk bulmuş gibi görünüyor. Anlattıklarımı dinleyebildiği kadar sakince dinledi sonra bize:

- Yume, Sora; biliyorsunuz ki bu mümkün değil. Çocuk sadece bir kâbus görmüş o kadar. Şimdilik bir sorun olmadığına göre o Night değil. Endişelenmemizi gerektirecek bir durum yok. Lütfen şimdi normal işlerinize geri dönün. Yume sen de rüyaları kozalara yerleştir.

Sora ile şaşkınlıkla birbirimize baktık. Tam ağzımı açıp bir cevap verecekken çıkmamızı işaret edip bizi dışarı gönderdi. Afallamış ve korkmuş bir hâlde Sora’dan ayrıldıktan sonra rüyaları kozalarına yerleştirmeye ve üstümü değiştirmeye gittim. Nasıl olurdu da bize inanmazdı? Nasıl olurdu da sadece bir kâbus olduğunu söylerdi? Aklımdaki soruları düşünerek işlerimi hallettim. Bu geceki rüya toplama için hazırlandım. Dünya âlemine girdiğimde her yerde rüya sesleri duymaya başladım. Hangi rüyaları aldığımı pek dikkat etmeden ve en sevdiğim şeyi yani rüyaları izlemeden topladım ve Night'ı düşündüm. O tüm Somnium halkının ismini duyunca bile ürperdiği rüya hırsızıydı, bizim aksimize asıl kâbus bırakandı. Asırlar öncesinde başladığı, yarım kalan kâbus bırakma işlerini tamamlamak için geri dönmüştü. Onu yenen Somnium halkına ve dünyadaki insanlara çok zarar vermişti. Rüyalar çalar, onlar yerine dengeyi bozan ve kâbus âleminin dünyaya sızmasını sağlayan kâbuslar bırakırdı. O dönemde yaşanan birçok kötü olayın nedeni kâbus dünyasından sızan, insanların kâbuslarından çıkan yaratıklardı. Yıllar önce alınan onca önlem demek bir sonuç verememişti. Geri dönmüştü, her ne kadar Başkan inkâr etse de. Bundan emindim. Bunları düşünürken geçen gece gittiğim çocuğun evine gittim. Yine kâbuslar görüyordu ve kâbusları geçen seferkinden çok daha gerçekçiydi. Bu sefer karanlık bir odadaydı, odanın diğer kenarından sesler geliyordu. Zavallı çocuk birden kâbusunda bağırırmaya başladı. Ben de ne olduğunu anlamak için çocuğun baktığı yere baktım.

Kapkaranlık bir kurt çocuğa doğru koşuyordu. Benim varlığımı sezdi gülümsemeye benzer bir şekilde dişlerini gösterip bana doğru koşmaya başladı. Bana yetişemedi kâbustan çıkıp çocuğu uyandırdım. Beni gördüğünde az kalsın yeniden bağıracaktı ama hızlı davranıp onu susturdum. Sakinleştikten emin olduktan sonra ona:

- Merhaba! Ben Yume, dedim.

Yanaklarımda bulunan küçük bulutları, saçımın beyaz rengini, kulaklarımdan sivriliğini ve pembe ten rengimi dikkat ve merakla inceledi.

- Ben de Tom. Sen insana benzemiyorsun, nesin sen?

- Tanıştığımıza memnun oldum Tom. Ben Somnium halkından bir rüya toplayanım. Senin kâbus gördüğünü gördüm ve yardım etmek istedim.

- Teşekkür ederim. Artık beni daha çok korkutuyorlar. Annem ve babam benim için endişeleniyor.

- Merak etme Tom. Seni o kâbuslardan kurtaracağım ve Night'tan, diye ekledim içimden.

- Kaç yaşındasın Tom?

- 6 yaşındayım. Gururla söylemişti.

Sonra ben de onu incelemeye başladım. İlk defa uyanık bir insan görüyordum. Genelde hep uyurken görürdüm onları. Tom tatlı bir çocuktı. Büyük mavi gözleri, kıvrıkcık saçlarıyla pek sevimliydi. Gördüğü kâbuslar yüzünden uyuyamadığı anlaşılıyordu. Yaşından çok daha küçük görünüyordu. Bir süre daha inceledikten sonra konuşmaya başladım.

- Bu kâbusları hep görüyor musun?

- Hayır. Sadece (parmaklarını sayarak) beş gündür görüyorum. Beni kurtaracağını söyledin ne zaman yardım edeceksin?

O kadar masumdu ki onun bir gece bile daha o kâbusların içinde durması fikrine dayanamadım:

- Hemen bu gece.

Sevinçle gözleri parladı. Sonra ona uyuması gerektiğini söyledim. Sadece bir gece daha ve onu ve tüm dünyayı kurtaracaktım, en azından umuyordum. Uyuyana kadar yanında bekledim sonra kâbuslar başlayınca hemen içlerine girdim. Yine karanlıktı. Night'ın işi olduğu çok belliydi. Tom bu sefer sokak ortasındaydı, kaybolmuştu ve annesine sesleniyordu. Sonra karanlığın içinden onu gördüm. Bizim aksimize teni ve saçları kapkaranlıktı, yanaklarındaki bulutlar silinmişti. Onu gördüğüm an ürperdim. Tom'un yanına koşup ona yaklaşmasını engelledim. Tom beni gördüğü an kâbusta olduğunu anladı ve bana sarıldı. Night'ı gördü ve ondan uzaklaşmamız için beni çekiştirmeye başladı. Night aniden konuştu:

- Yume'ydi değil mi? Ah siz rüya toplayanlar yok musunuz? Dünyayı korumaya çalışmakla kendi hayatlarınızı harcıyorsunuz. Ne için bu çocuk için mi? Acıması durumdasınız.

- Biz bunun için varız Night onları korumak için. Onlar umut, masumiyet. Onlar gelecek, onlar olmazsa biz de var olmayız bunu anlayan gerek!

Ürpertici bir kahkaha atıp bize doğru yürümeye başladı. Tom'un titrediğini hissedebiliyordum. Night bize doğru gelirken Tom birden önüne geçti. Ben ne olduğunu anlayamadan Tom'un ayaklarının altından başlayarak bir ışık yayılmaya başladı. Tom dimdik bir şekilde durarak Nigh'ta gözlerini dikiyordu. Ona:

- Burası benim rüyam ve ben ne istersem o olur.

Şaşkınlıkla her tarafın yavaş yavaş aydınlandığını gördüm. Kahkaha atma sırası bendeydi. Night'ın gözlerine baktığımda ondaki korkuyu gördüm. Saf korkuyu. Night olanları engelleyebilmek için Tom'a doğru koştu ama Tom'un zihninin oluşturduğu bir duvar yaklaşmasını engelledi. Aniden ortaya çıkan Sora Night'ı kollarından yakalamayı başardı ve Night'ın hareket etmesini önledi. Tom Night'a yaklaşp yanağına dokundu ve olanlar oldu. Night yanağından başlayarak rüya kelebeklerine dönüşmeye başladı. Yüzlerce kelebek ortaya çıktı ve hepsi ait oldukları yere gitmek için Sora'nın çantasına girdi. Tom koşarak bana sarıldı. Mutlulukla onu kucaklayıp bizi rüyasından çıkardım. Yatağına yattı ve üzerini örttüm. İyi geceler diyemeden uyuyakaldı. Sora ile birbirimize bakıp gülümsedik ve Somnium'a doğru yola çıktık. Yolda Sora bana beni nasıl izlediğini, Tom'un kâbusuna girdiğimi görüp nasıl onun da girdiğini söyledi. Kelebekleri çıkarıp dünyaya saldık, ait oldukları yere...

Eylül TEKGÜL

İzmir Atatürk Lisesi

20. “GÜNAYDIN EDEBİYAT”

ÖYKÜ, ŞİİR VE MASAL YAZMA
YARIŞMASI

LİSE
ŞİİR ÖDÜLLERİ

LİSE ŞİİR - BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

RUMUZ: SÜVEYDA

KENDİ SAVAŞIMIN GAZİSİYİM

Duyup görmedikleriniz var

Ben iki sözlüyüm

Şarkıları çifte söylerim

Dilim yabancı, yabanidir

Tercümanı yetmez evcilleştirmeye

Yazgısını böyle yazdım der,

Geçerim

Bulunursa veresiye defterim

(gözleri dolu kuyunun dibine sakladım)

Toplansa yüzlerim

Birer kere çarpsanız ikiye

Dört edecek,

Duymayın

Madalyonum bakırdı zamanında

Kuyumcu tuttum

Altına boyattım

Dolandırılmışım

Yadigâr madalyonum çalınmış

Polis derin uykuda,

Nasıl iş!

Çayına şeker atmam mesela, ben,

Portakalın kabuğuna dokundurtmam

İŖi makineye bırakmam

Özünü isterim bu dünyanın

-Yalan!

-Değil diyorum!

-Yalan iŖte, belli!

Bulamadığım benliklerim var

-Hepsi kaçtı, bi' ikimiz kaldık

-Bi' ikimiz...

Birimiz güpgüzel genç bir hanım,

Şiirleri var dünyayı sevdiren;

Diğeri yaşlı, günahkâr bir adam

Çiçekleri var bulutları kaçırın,

karaları bile geçmiyor önünden

Anlayıp yazmadıkları var, onların,

Ben ne duysam yazıyorum

İki bin beş'te beşiğime bırakmış biri

Üzerinde adım yazılı bi zihin,

yanında yepyeni bir çakı

Pullu zihnime kazıdım hepsini

-Sahi, kim ne yapıyor bu pulları?

Ben de düşünmüyor değilim bazen,

Sanki oltada bir balık ve zayıf hafızam

Camdaki dal sesleri canavar diye geziyor içerde

Geceye söylenen türküler var bir de

-Ninni de, türkünün modası geçmiş!

Dinleyip söylemediklerim var

Yazıp okutmadıklarım mesela
Bulamadıklarım da var, ne ararsan
Anlatacağım şeyler değil tabii bunlar
Sır diyorum, birden çok sırrım var
Savaş alanı burası,
Zihnimi diyorum yahu, şu pullu!
Tabelası yanıp sönüyor gözlerimde
İçimde bir bölge, yasaklı
Dizelerimi test ediyorlar,
Radyoaktif,
Ben bile yaklaşmıyorum
Satırlarım birbirine düşman
Hepsine zıt tonu sesimin
Cephanesi toptan tüfekten
değil
Benim ellerimden
Ellerimden
Ölümü şiirin

Zeynep Selin YUMURTACI

Sainte Pulchérie Fransız Lisesi

LİSE ŞİİR - İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

RUMUZ: FADIL

tahtakuruları

sen tesla'nın elinde tuttuğu ampul

ben senin gizini merak eden sinek

tek isteğimse:

nilgün'ün manik depresifinden öpen ece gibi,

seni şah damarındaki pembe yalandan

örümcek gözüyle izleyebilmek;

bu korkunun yetisi öyle güç ki

öyle her filme konu edilemeyecek.

gözlerin yosun tutmuş, sevgilim!

tırtıllar kelebekleşip suyu yatırırken

denizdeki dağlar içimde eşelenecek.

kalbindeki kapakları kapatırken

lütfen, dikkat et

tahtakurularını ürkütme

bir aşk için

Allah aşkına söyle:

daha kaç tahtakurusu defnedilecek?

manası Kafdağı'nda olan
bir aşkın zerrelere sevda uçurumundan
gözlerindeki intihar havuzuna döküldüyse
kim bilir bir perde oluşturmuştur
ve bu yüzden ulaşamaz simurg evine
ya da
manası Kafdağı'nda olan
bir aşktır
simurg'un ta kendisi de.

Adil GÖKŞİN

Ziya Kalkavan Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

LİSE ŞİİR - ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

RUMUZ: UZAK GECE RÜZGÂRI

Biyografiye Doğaçlama

tanelerde güzel birler
tane tane yaşadım bu hayatı
çok zaman çoklardayken
bir'lerin kıymeti sarardı
ayakkabı eskiten yola
insan kemiren dünya
yitirmek, uçurtmadır
umarsıyız, âh mavera
her dönem bir nokta
yanana noktalar
basit bir insanız biz
noktalarda mola
basit bir insanız biz
yitik, her basitleri gibi
biyografimiz şarkımız
kesit kesit yaşayan eskiz

Kaan BAKAN

Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi

20. “GÜNEYDİN EDEBİYAT”

ÖYKÜ, ŞİİR VE MASAL YAZMA
YARIŞMASI

ORTAOKUL
ÖYKÜ ÖDÜLLERİ

ORTAOKUL ÖYKÜ - BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

RUMUZ: KUZGUN

SİYAH YAMAM

1914 Norveç, Oslo

Dünyanın aydınlık sabahlarını usul usul yitirdiği bir zamandayım. Ölmüş bir güvercinin kanıyla bezenmiş sokaklarda, kulakları sağır eden insan sesleri. Gece gündüze, gündüz geceye, doğum ölüme izin vermiş. Haykırılmayan bir cümlede asılı kalan yedi günah ve ortalarında kalmış siyah benizliler... Kaybolmuş bir yolun çıkmazıydı belki de bu yüzümdeki çizgiler...

Ben Arno... Tutsak bir ruh, kayıp bir atlas, korkak bir yürek, hepsi bu. Unutulmuşluğu haykıran bir karanlık ve parçalanıp yok olmuş, yitip gitmiş anılarla savaşıyor bir savaşçıydım. İçimdeki dünya aydınlık sabahlarını yitiriyordu usul usul. Gökyüzünün mavisi çoktan kayıp gitmişti avuçlarımdan. Zamansızlıkta yaşayabilmenin heyecanı, bilinmeyenin tutkusu, yaşanmamışlıkların gizemi. Bir de kocaman bir boşluk geleceğe dair. Nasıl avutmalıydım şimdi kendimi? Ne siyah cildim ne de sessizliğin senfonisi üzerdi beni. Çocukluğumu almaları kadar acı vermiyordu ki hiçbirisi... Koca dünya küçücük bir yer bulamamıştı bizleri bağrına basacak. Bizlerse dünyaya sığamaz olmuştuk. Betondan duvarları da ezberlemiştik artık, samandan yataklarımızın sırasını da... Boynumuzdaki zincirlerden çekiştirilerek, hayvanların yanında sergilenmek için sıraya dizilirdik her sabah. Çıplak, siyah vücutlarımızı görmeye gelenlerden utanmayı unutalı çok olmuştu. Biz buraya onlar için getirilmiştik. Her kafeste farklı insanlar, farklı hayatlar sergilenirdi. Kiminde Kızılderili kıyafetleri giydirilmiş siyahlar, ateşin etrafında dans ettirilirdi. Kiminde yarı çıplak, bir kolunda bebeği bir kolunda maymunla poz verdirilirdi kadınlar. Kiminde de hayvan derilerine sarılmış, zayıf, çelimsiz insanların kemikleri sergiletilirdi. Zaman yoktu burada, o da terk etmişti bizi benliğimiz gibi. Sabahtan akşama kadar bağlı olduğumuz ağaçların dibinde otururduk, hayretle bizi izleyen çocukların gözlerindeki korku, bizi işaret edip söylenen sözlerle karıştırdı. İyi giyimli şapkalı beyefendiler ellerindeki kırbaçlarıyla bizi göstererek: "İnsanlı hayvanat bahçemize tekrar hoş geldiniz. İnsanın en ilkel halidir bu gördükleriniz. Yakından bakın, başka hiçbir yerde göremezsiniz. Lütfen yaklaşın ama beslemeyin, biz besledik." diyorlardı. Tükendikçe tükeniyorduk. Kimisi hastalıklardan kimisi de açlıktan kimisi de aşağılanmaktan... Demir parmaklıkların önü pembe bir mezarlık, arkası ise insanlıktı. Bu hayvanat bahçesinde; tutsak ruhlar, içleri küf kokan insanlardık artık...

Bense çocukluğumu özlüyordum sadece. En çok da onu. İnsanlığımı, özgürlüğümü her şeyi. Bana köyümde kol kanat geren ağaca benzetiyordum demir halkamın bağlı olduğu dalı. Tırmanıp en üstüne bağırdıkça bağıırıyordum: "Anne, baba neredesiniz? Neden gelmiyorsunuz? Sizleri çok özledim." diye. Kimse anlamıyordu dilimi, bu vahşi çılgılığı duymak için daha da yaklaşıyorlardı demir parmaklıklara. Resim çeken mi istersiniz, bir hayvanmışım gibi taş fırlatan mı? Ne dersiniz deyin yaralarım kapanmıyordu. Çocuktum ben oysa. Yaralı bir yürek taşıyan bir çocuk. Her şeyi elinden alınmış, unlu bulamaç ve meyve parçalarıyla beslenen, parmaklıklar arkasına hapsedilmiş, benliğini çoktan yitirmiş bir çocuk. Onların bilmediği bir şey vardı oysa. Bedenime zincir vurulmuştu sadece. Ona güçleri yetmişti soluk benizli insanların. Düşlerim bir kuş misali özgürdü hâlâ. Gözlerimi kapatınca karanlık değil, masmavi bulutlardı gördüğüm. Siyah tenimi yakan güneşti, vatanım bildiğim topraklardan esen rüzgârdı. Oradaydım işte. İçim sıcacıktı. "Koş!" diyordum kendime "Koş!". Arkamdan yetişemeyen rüzgârla yarıştığım şimdi. Kollarımı iki yana açıp süzülürken düşüyordum. Annem kanayan dizlerimin derindeydi yine. Ben ise sopanın ucuna taktığım halkanın kırılmasının üzüntüsünde. Derken bir kırbaç şaklıyordu sırtımda, gözlerimi açtığımda kuş olup uçuyordu hayaller. Sırtım değil, dizlerim acıyor hâlâ. "Kalk!" diyordu, beyaz adam. "Uyumak yasak, kalk!" Kalkıyorum. "Dans et!" diyor. Gözlerimden

süzülen yaşları gizliyor tenimin rengi. Kulağıma karşı kafesteki zavallı insanların şarkıları takılıyor. Kimse anlamasa da ben anlıyorum, onların özgürlük şarkısıyla dans ediyorum. Beyaz adam gururla göğsünü kabartıyor. Bir kırbaç daha şaklıyor sırtımda, aldırmiyorum. Özlemler dağ olur mu insanın içinde? Şaşıyorum. O dağın tepesine çıkıp kendimi seyrediyorum. Ufacık Arno, kanatları kırık Arno... Geçmişime dönmek istiyorum. Sırtıma taktığım oklarla ilk avım geliyor birden aklıma. Erkekliğimi ispatladığım, herkesin ateş etrafında toplanarak beni türlü övgülerle göklere çıkardıkları o günü. Çalıların kokusunu özlüyorum. Sonra Mio'nun sesi duyuluyor uzaklardan, her defasında hayret ve korkuyla dinlediğimiz hikâyelerini anlatıyor yine: "Kim bilir? Belki de benim hikâyemi anlatıyordur." diyorum. Avutuyorum kendimi, düşlerimi özlüyorum. Rüzgârı özlüyorum en çok. Boynuna geçirdiğim dizginlerle alt ettiğim rüzgârı. Sesini duymayalı çok oldu. Hâlbuki özgürlüğümün efendisiydi o. Sonra Pitora. Ah, Pitoram! Benim en sevdiğim arkadaşım. Yine el eleyiz bak. Siyah vücutlarımıza kırmızı çamurdan şekiller çizdirmeye gidiyoruz Aufa'nın çadırına. Gülümseyerek karşılıyor bizi. Parmaklarıyla süslüyor çocuk ruhlarımızı, kim daha güzel oldu yarışı başlıyor birden. Ben kırbaç yarası olmayan vücudumu özlüyorum.

Hayaller gerçeklere karışıyor birden. Neredeyim? Geçmiş mi, gelecek mi? Bilmiyorum. Derken bir kadın gülümseyerek, bir parça çikolata uzatıyor demir parmaklıklar ardından. Almam yasak biliyorum ama gözlerinin içine acıyla bakıp elinden kapıyorum. Kimse görmemişken janjanlı kâğıdını açıp bir yudum alıyorum. Tadı hoşuma gitmiyor. Sadece kâğıdını avucuma saklıyorum. Güneşte pırıl pırıl parlıyor. Birden sesler yükseliyor, etraftaki kalabalık dağılıyor. Biletler ertesi gün için çoktan bitmiş. Şişman, beyaz şapkalı bir adam elinde bir tomar parayı sayıyor keyifle. Görüş saati bitiyor. İtile kakıla soğuk taş kulübelerimize geri dönüyoruz. Açlıktan ölenler timsahların havuzunda son yolculuğuna uğurlanıyor. Yerine yenileri tutsak edilip getiriliyor. Her gün yaşanan bu ayıp ağızları mühürlüyor. Etrafta ölüm sessizliği, çıt çıkmıyor.

Taş kulübemde güvende hissetsem de elimde sıkı sıkı tuttuğum çikolata kâğıdını samanların altına saklıyorum. Beyaz adamlar görmemeli. Demir parmaklıklardan onları seyrediyorum. Güle oynaya kulübelerine dönerlerken arkalarından "Pislikler!" diyerek tükürüyorum. "Pislikler, sizinle bir gün hesaplaşacağız!" Sonra sakinleşip yere uzanıyorum. "Kendimle kalma vakti" diyorum. Janjanlı kâğıdı alıp üzerine Pitora'yı anımsatan bir yüz çiziyorum tırnağımla. Birden içimi derin bir huzur kaplıyor. Sanki bana bakıp yine güzel haliyle gülümsüyor, şaşıyorum. Kalbimin üzerine bastırıyorum kâğıdı. En çok orası acıyor çünkü en çok orası kanıyor. Bu güzel anı iyileştirsin diye yüreğimi dua ediyorum ya da ben öyle olmasını hayal ediyorum kim bilir. Sonra beton duvarlara çizdiklerime takılıyor gözlerim. Kocaman bir kuş, kanatları kocaman. Onun adı Efosya. Benim gibi uçamıyor artık, yaralı. Gagasında bir taş parçası, bir de kâğıt saklıyor. Yanında kocaman bir ağaç, benim ağacım. Dallarından kan damlıyor, yeşil siyaha dönmüş, köklerinden ayrılınca kapkara kesmiş yüreği, tıpkı benim gibi. Bana benziyor ve bir değirmen. Buraya getirilirken gördüğüm bir değirmen. Ona kafa tutan devler geliyor, kocaman gözleriyle. Ellerindeki kırbaçlar şaklıyor ahşap kollarında. Dönüyor artık, küsmüş benim gibi onu gelip kurtarmayan rüzgâra. İşte bunlar benim hikâyelerim. Bunlar benim dost hayallerim. Küçük yüreğimi avutmanın en masum hali, acılarımın merhemi, siyah yamamın bembeyaz hali...

Şimdi o ağacın dalına çıkıp son kez haykırıyorum tüm insanlığa: Özlemleriyle ayakta kalan, özledikçe güçlenen, güçlendikçe özlemleri dağ olan bir kahramandım ben aslında. Kahramanlar hep başkalarının hayatlarını mı kurtarır sandınız? Hayır, asıl olan kendi hayatını kurtarmaktır her zorlukta. Kendi dünyanı, kendi güneşini, kendi gökyüzünü yapabilmektir en derin karanlıklarda. Özlemin resmini çizabilmektir belki de taş duvarlara. Ağlamayı unutup demir parmaklıkların ardına bakmadan nefes alabilmektir bu simsiyah dünyada. Özlemlerini, dostlarını, annesini, babasını, aklını, her şeyini o pembe mezarlığa gömmektir her gün batımında. Bir gün zincirlerinden kurtulduğunda geri alabilmek için üzerini toprakla örtmemektir inadına...

Adnan Yiğit ALKAN

İstanbul Havuzbaşı Atilla Baykal Ortaokulu

ORTAOKUL ÖYKÜ - İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

RUMUZ: KOZMİK

DAMLAYA DAMLAYA DENİZ

Deniz on iki yaşında; koşmayı, zıplamayı, bisiklet sürmeyi, kaykay yapmayı seven hareketli bir çocuktur. Bir gün arkadaşının patenlerini denemiş ve çok sevmiştir. Bisiklet kaykay paten üçlüsünü tamamlarsam çok güzel olur diyerek paten almaya karar verdi. Aynı zamanda arkadaşı Damla da paten almayı çok istiyordu. Deniz akşam parktan eve döndüğünde ailesine paten almak istediğini söyledi. Babası, “Sana verdiğim harçlıkları biriktirip patenin parasının dörtte birini bir ayda tamamlayabilirsen ben de kalanını tamamlarım. Bu sayede pateni alabiliriz.” dedi. Deniz bunu kabul etti ve heyecanla kumbarasına baktı. Birkaç bozukluktan başka bir şey yoktu ama Deniz harçlıkları harcamayıp parayı biriktirebileceğini düşünüyordu.

Deniz yemek yemeyi, özellikle de abur cuburu çok severdi. Okulda neredeyse her teneffüs kantinden yiyecek bir şeyler alırdı. O gün kendine kantinden bir şey almayacağına dair söz verdi. İlk iki teneffüs sözünde durdu ama üçüncü teneffüs dayanamayıp Damla’ya bisküvi alacağını kendisinin isteyip istemediğini sordu. Damla birazdan öğle yemeği yiyeceklerinden dolayı istemediğini, onun da almaması gerektiğini söylese de Deniz kantine gitti. Deniz bisküviyi yedikten sonra pişmanlık duydu ve bundan sonra daha dirençli, kararlı olmaya karar verdi. Ama hafta boyunca kantine uğramaya ve yaptığı alışverişten pişman olup ertesi günler için söz vermeye devam etti. Hafta sonu kumbaraya atmaya planladığı birkaç lirayı da Damla’nın uyarılarına rağmen, rengini sevdiği kalemi almak için harcadı. Hafta sonu üzgündü ama sonraki haftanın harçlığını tümüyle kumbarasına atacağına emindi.

Haftalar hızlı geçiyordu. Deniz kantinde görünmeye devam ediyor, parasını biriktiriyor gibi görünmüyordu. Artık ay sonu gelmişti. Babası Deniz’den kumbarasını getirmesini istedi. Deniz süratli ama üzgün bir şekilde kumbarasını getirdi. Babası kumbarayı açınca şok oldu. Bu parayla patenin “p”sini alamayız, dedi. Deniz her şeyi denedi ama babasını ikna edemedi.

Üzgün bir şekilde kumbarasına baktı. Kalan paralarla bisküvi aldı ve parka gitti. Parasını biriktirerek aldığı yeni, parlak patenlerini süren Damla’yı izledi. Bir süre sonra sıkılıp eve döndü ve kalan bisküvileri de kumbarasına attı.

Çağan Ege ERTUĞRUL

İzmir Özel Rota Ortaokulu

ORTAOKUL ÖYKÜ - ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

RUMUZ: GEZGİN DEDEKTİF

SEVGİNİN GÜCÜ

Mert'in hayattaki en büyük isteği bir kedi sahiplenmekti. Ancak bunun için annesini asla razı edemiyordu. Ne yaparsa yapsın annesi bir türlü ikna olmuyordu. Bu durum Mert'i çok üzse de annesini de kırmak istemiyordu. Biliyordu ki annesi asla ikna olmayacak ve Mert asla bir kedi sahibi olamayacaktı. Hayattaki en büyük isteği ancak rüyalarda gerçekleşecekti ve ancak arkadaşlarının sahip olduğu kedileriyle ilgili müthiş hikâyelerini dinleyerek mutlu olacaktı.

Annesinin hayattaki en değerli varlığı Mert'ti. Hayatındaki en güzel anılarını Mert ile yaşamıştı. Mert'in en büyük isteğinin bir kedi olduğunu biliyordu. Aslında bu isteğini gerçekleştirmek için o kadar çok şey yaptı ki bunu hak ettiğini neredeyse annesine ispatladı. Annesi bir kedi ile aynı evde yaşamasının imkânsız olduğunu bildiği halde oğlunun bu isteği karşısında tepkisiz kalamıyordu. Mert'e belli etmese de içten içe bu durum hakkında ne yapabileceğini düşünüyordu.

İlk olarak kendini ikna etmekle başladı. Bir kedinin hayatlarına neler katabileceği konusunda iyi ve kötü tüm yönlerini not aldı. Galiba fazla kötü bir yön bulamadı. Not kâğıdının sonunda ikna olmuş ve kararını vermişti. Artık hayatlarına tüylü ve sevimli bir dost girecekti. Annesi evlerinin çok yakınında bulunan hayvan barınağından bir kedi sahiplenmek için gerekli kişilerle görüştü. Barınakta bulunan ve sahiplenmeyi bekleyen tek bir kedi vardı. O da hamileydi. Barınak görevlileri kedinin doğumdan sonraki 4. ayında ancak barınaktan ayrılabilceğini söylediler. Annesi yavru kediyi uygun olan ayda almayı kabul etti ve resmî tüm işlemleri bitirdi.

Tüm bu gelişmelerden Mert'in haberi yoktu. Mert hâlâ bir kedinin kendisi için sadece bir hayalde kalacağını sanıyordu. Bu duruma da kendini alıştırmıştı. Artık eskisi kadar da annesine ısrar etmiyordu.

Aradan birkaç ay geçmişti. Anne kedimiz doğum yapmış, bebek kedimiz ise sütten kesilmişti. Artık her ikisi de sahiplenilmek için uygundu. Mert'in annesini telefon ile bilgilendiren barınak görevlileri, anneyi ya da yavruyu hangisini isterlerse sahiplenebileceklerini söylediler. Annesi, Mert'in yavru kediyi daha çok seveceği düşüncesi ile yavruyu almaya karar verdi. Yavruyu hazırlamalarını ve akşam gelip alacağını söyleyerek telefonu kapattı.

Akşam olmuştu ve annesi heyecanla barınağın yolunu tuttu. Mert'in yavruyu gördüğü andaki mutluluğunu hayal ettikçe heyecandan kalbi güm güm atıyordu. Barınağa geldiğinde görevliler çoktan yavruyu hazırlamışlardı. Görevli, yavrunun olduğu kedi çantasını anneye teslim etti.

Mert yorgun argın servisten indiğinde yağmur ve rüzgâr yüzüne vurarak onu titretmeyi başarmıştı. Çok üşüdüğünü fark eden Mert, montuna sıkı sıkı sarılmıştı. Birden gözüne yol kenarındaki siyahlık çarptı. Yaklaştığında fark etti ki minicik bir yavru kedi titreyerek oracıkta duruyordu. O kadar üşümüş ve ıslanmıştı ki hareket bile edemiyordu. Yavruyu o halde gören Mert bir an bile düşünmeden onu kucağına alarak montuna sardı ve koşarak evin yolunu tuttu. Annesi ona ne söylerse söylesin, ne kadar kızarsa kızsın umurunda olmayacaktı. Yavruyu o halde gören annesinin de kızacağını düşünmüyordu. Annesi de merhametsiz biri değildi sonuçta. Eve gittiğinde Mert annesinin evde olmadığını fırsat bilerek yavru ile beraber banyoya koştu. Onu nazikçe temizledi, ısıttı, doyurdu. Tatlı bir uykuya dalan yavru olaklardan habersiz mışıl mışıl uyuyordu.

Akşam eve gelen annesi biraz üzgündü. İsteddiği tam olarak olmasa da Mert'in buna da çok mutlu olacağını

düşünüyordu. Yemeğe geçmeden önce Mert'i çağırarak ona büyük bir sürprizinin olduğunu söyledi. Aynı şekilde Mert de annesine bir sürprizi olduğunu ancak açıklamaktan çok korktuğunu söyledi. Annesi öncelikle kendi sürprizini açıklamak istedi ve çantayı dış kapıdan alarak getirdi.

Aman Allah'ım! Bir kedi çantası! Mert gözlerine inanamıyordu. Annesi çantayı açmadan önce Mert'e bir açıklama yaptı. Aslında çantadaki anne kedinin bir yavrusunun olduğu ve o yavruyu sahiplendiğini ancak son anda görevlilerin bir anlık dikkatsizliğinden dolayı yavru kedi kaçırıldıklarını ve kaybettiklerini söyleyerek anne kedi getirmek zorunda kaldığını anlattı. Mert bu olayın saat kaç gibi ve nerede gerçekleştiğini sordu. Aldığı cevap sonrasında hayrete düştü. Koşarak odasına gitti ve uyuyan yavruyu alarak annesinin yanına geldi. Kedi çantasını açtıklarında gözlerine inanamadılar. Birbirinin aynısı, neredeyse tüm renk dalgaları bile aynı olan iki kedi! Bir anne bir de bebek. Bu duruma ne Mert ne de annesi inanabildi. Bütün akşam oturup ailecek hayretler içerisinde bu iki mucizeyi izlediler. Tek kedinin hayalini kuran Mert iki kedinin sahibi olmuştu. Bunu o bile hayal etmemişti.

Ertesi gün barınağı arayarak bilgi verdiler ve iki kedi de sahiplendiklerini söylediler. Annesine sonsuz teşekkür eden Mert, annesinin söylediği bu cümleyi de asla unutmayacaktı: "Bir şeyi gerçekten sever ve istersen küçük mucizelerle birlikte o şey seni bulur. Sevmekten ve hayal etmekten asla vazgeçme."

Mert'in babası şehir dışında çalışıyordu. Cuma akşamı geldiğinde bu güzel hikâyeyi dinleyen ilk kişi o olmuştu. Artık beş kişilik bir ailesi vardı.

Ata Han AKÇA

MEV Koleji Özel Ankara Ortaokulu

20. “GÜNEYDİN EDEBİYAT”

ÖYKÜ, ŞİİR VE MASAL YAZMA
YARIŞMASI

ORTAOKUL
MASAL ÖDÜLLERİ

ORTAOKUL MASAL - BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

RUMUZ: MASALLARDA YAŞAMAK

GÖKKUŞAĞI ŞATOSU

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler berber iken, develer tellal iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallarken cennet gibi bir diyarda bir çocuk yaşarmış. On on bir yaşlarındaki bu çocuğun ismi Yiğit'miş. Yiğit; annesi, babası ve ablası ile birlikte yaşarmış. Yiğit hayalperest bir çocukmuş. Bir cuma günü, yağmuru izlerken annesine sevinçle "Gökkuşağı!" diye bağırması. İşi başından aşkın olan annesi "Tamam Yiğit." demiş ve onu geçiştirmiş. Annesinin bu hâllerine alışkın olan Yiğit, penceresinden gökkuşağını izlemeye devam etmiş. Birden hayal gördüğünü zannedip gözlerini ovuşturmuş ama gördükleri hayal değilmiş. Gökkuşağından aşağıya bir merdiven sarkıyormuş. Annesine "Anne, gökkuşağından aşağı doğru bir merdiven sarkıyor." diye bağırması. Annesi " İlahi Yiğit." deyip gülmüş. Yiğit ne kadar uğraşırsa da annesini inandıramamış. Annesi işten güçten kafasını kaldırıp pencereye kadar gelip bakmamış bile. Yiğit ayakkabısını giymiş ve bahçeye koşmuş. Ablası ve babasına bağırması. Ablası Ece'nin bunu mutlaka görmesi gerekiyormuş. Etrafa bakınmış, ablası ve babasını bulamamış. Gökkuşağına doğru koşmaya başlamış. Yağmurun altında sırlıklam olan, bir taraftan da deli gibi koşan Yiğit yağmurun azaldığını fark etmiş. "Olamaz!" diye bağırıp daha hızlı koşmaya başlamış. Tam gökkuşağına varmak üzereyken yağmur dinmiş ve merdivenin basamakları birer birer kaybolmaya başlamış. Elini uzatıp kaybolmak üzere olan son basamağa dokunmuş bunun da hayallerinden biri olmadığına emin olmuş. "Yetişemedim!" diye ağlamaya başlayan Yiğit, dizlerinin üzerine çökmüş. Başını kaldırıp kaybolmakta olan merdivene bakarken bir de ne görsün! Gökkuşağının üzerinde rengârenk bir şato... Daha önce böyle bir şeyi ne görmüş ne de duymuş. Çaresizce, silinen gökkuşağına ve şatoya bakmış. Tekrar bir şey görmek umuduyla güneş batana kadar orada kalmış. Sonra üzülerek eve dönmüş.

Ailesi akşama kadar yana yakıla Yiğit'i aramış. Eve girer girmez babası "Bu zamana kadar neredeydin?" diye bağırması. Yiğit olan biteni anlatmış ama kimse bunun gerçek olduğuna inanmamış. Herkes yine hayal gördüğünü düşünmüş. Hatta sakinleştikten sonra aralarında gülüp şakalaşmışlar. Onları inandıramayacağını anlayan Yiğit, üzülerek odasına çekilmiş. Sabaha kadar olanları düşünmüş. Resim defterini açıp gördüklerini çizmiş ve duvardaki takvimin yanına asmış. Takvimde Gökkuşağı Şatosu'nu gördüğü günü işaretlemiş. Her yağmur yağdığında Gökkuşağı Şatosu'nu görmek umuduyla gökyüzüne bakmış. Bir yıl boyunca birçok kez yağmur yağmış ama hiçbirinde gökkuşağı ortaya çıkmamış.

Tam bir yıl sonra tekrar yağmur yağmaya başlamış. Gökkuşağı Şatosu'nu tekrar görme umudunu çoktan kaybeden Yiğit, yağmuru izlemek için kafasını pencereye çevirmiş. Sevinçle çılgık atıp yatağından fırlamış. Tekrar Gökkuşağı Şatosu'nu gördüğüne inanamıyormuş. Evin içinde "Koşunn!" diye bağırmaya başlamış. Evde sadece ablası Ece varmış. Ablasına "Gördüm, gökkuşağı şatosunu yine gördüm. Anneee, babaaa..." Bir taraftan da ablasının kolundan tutmuş, çekiştirerek dışarı çıkarmış. Ablası "Dur, Yiğit. Yavaş, şimdi düşeceğiz." demiş. Yiğit'in gösterdiği tarafa bakan Ece, az daha küçük dilini yutacaktı. Yiğit'in söylediğinin gerçek olabileceğini hiç düşünmemiş. Bunu annesi ve babasına da göstermeleri gerekiyormuş ama epey uzaktalarmış. Onların yanına gidene kadar gökkuşağının kaybolabileceğini düşünen Yiğit ve ablası bu riski göze alamamış ve gökkuşağına doğru koşmaya başlamışlar. Ece gördükleri karşısında hâlâ çok şaşkınmış. Ona inanmadığı için kardeşinden özür dilemiş.

Merdivene vardıklarında Yiğit hemen tırmanmak istemiş. Ece bunun tehlikeli olabileceğini düşünmüş. Yiğit ablasını dinlememiş ve tırmanmaya başlamış. Ablası onu yalnız bırakamazmış. Onunla birlikte merdivenlere tırmanmış. Gökkuşağına vardıklarında Gökkuşağı Şatosu'nu, şatoyu boyayan çeşitli renklerde boyacıları ve kapısında bekleyen iki muhafızı görmüşler. Hiçbir şeye benzemeyen, çok küçük aynı zamanda çok sevimli bu

muhafızların biri sarı diğeri mor renkteymiş. Gözlerine inanamayan Yiğit ve Ece ilk başta yaklaşmaya tereddüt etmiş. Ne kadar tatlı ve misafirperver olduklarını görünce yaklaşımdan çekinmemişler. Muhafızlar onları şatoya davet etmiş. Yukarı çıkmayı başaran her insan onların misafiriymiş. Şatonun hizmetkârları onlara şatoyu gezdirdikten sonra onları gökkuşağı kralı ve kraliçesinin huzuruna çıkarmış. Bütün küçük adamların aksine kral ve kraliçe beyazmış.

Çocuklar kendilerini tanıtmışlar. Kral ve kraliçe çocukları sevgiyle kucaklamış. Onlara ikramlarda bulunmuşlar. Gökkuşağı Şatosu'nun her sene aynı gün yağmur yağarsa görünebileceğini, onun dışında insanlara görünmediklerini söylemişler. Sadece kalbi temiz çocukların kendilerini görebildiğini ve merdivenden çıkmayı başarabildiğini uzun uzun anlatmışlar. Ece, kral ve kraliçeye "Siz insanlara hiç benzemiyorsunuz. Peki, siz nesiniz?" diye sormuş. Kral " Biz rengiz. Siz nasıl Yiğit, Ece ve çeşitli isimlerle anılan insanlarsanız, biz de mor, yeşil, siyah fark etmeksizin renklerimiz." demiş. Yiğit, kral ve kraliçeye neden beyaz olduklarını sormuş. Bu kez kraliçe cevap vermiş: "Biz bütün renkleri severiz. Bizim ülkemizde renk ayrımı yapılmaz. Sadece kral ve kraliçe beyaz renktedir. Beyaz tüm renkleri içerir." demiş.

Kral "Çocuklar artık geri dönmeniz gerekiyor. Yağmur birazdan dinecek." demiş. Kraliçe "Sizi tanıdığımı çok sevindim. Gelecek sene aynı gün yağmur yağarsa sizi bekliyoruz. Size kapımız her zaman açık olacak." demiş ve muhafıza merdivene kadar eşlik etmesini emretmiş. Çocuklar kral ve kraliçe ile vedalaşıp merdivene doğru yürümüşler. Muhafızlar da onlara eşlik etmiş. Merdivene vardıklarında aşağı inmenin çıkmaktan daha zor olacağını düşünmüşler. Muhafızların emriyle boyacılar rengârenk bir kaydırak yapmışlar. Ece ve Yiğit kaydıracağı görünce teşekkür edip kaydırdan kaymışlar. Aşağıya indiklerinde bir süre daha şatoyu izlemişler ve yağmurun azalmasıyla gökkuşağı ve merdiveni kaybolmaya başlamış.

Eve vardıklarında güneş batmak üzereymiş. Annesi ve babası onları çok merak etmiş ve bu zamana kadar nerede olduklarını sormuşlar. Yiğit "Neler olduğuna inanamayacaksınız." diye söze başlamış. Gökkuşağı Şatosu'nu, kral ve kraliçeyi, muhafızları ve kaydırdan nasıl kaydıklarını uzun uzun anlatmış. Annesi " Yine mi?" diye siteme başlarken Ece" Yiğit'in söylediği her şey doğru anne. Ona inanmalısınız." demiş. Annesi ve babası uzun uğraşlar sonucu onlara inanmış ama "Yaptığınız çok tehlikeli. Bize neden haber vermediniz?" diye onlara kızmış. Yiğit ve ablası anne ve babalarından özür dilemiş. Her sene aynı gün yağmurun yağmasını ve Gökkuşağı Şatosu'nun ortaya çıkmasını beklemişler.

Gökten üç elma düşmüş. Biri Yiğit'in, biri Ece'nin, diğeri bu masalı okuyanın başına...

Ecrin Nur UYAR
Özel Konya İsalet Ortaokulu

ORTAOKUL MASAL - İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

RUMUZ: EMMA WATSON

HAYAL

Bir varmış, bir yokmuş. Herkesin işi, dertlinin derdi, zenginin parası, hastanın ağrısı, çocukların hayalleri pek çokmuş. Hayali çok olan çocuklardan biri de Hayal'miş. Bu çocuğun annesi ve babası o kadar fakirlermiş ki doğru düzgün bir evleri bile yokmuş. Hayal, okula giderken onu tanıyan dalga geçiyor, tanımayan fakir olduğunu kıyafetlerinden anlıyormuş. Hayal diğer arkadaşları gibi istediği her şeyin kendisinin de olmasını istiyormuş. Fakir olduğu için kimse onunla arkadaşlık etmek istemiyormuş. Onun da tek arkadaşı kitaplarıymış. Babasından aldığı parayı kitapçıya götürüyor, bazen tek kitapla bazen ise elinde hiç kitap olmadan geri dönüyormuş. Kitaplarını canı pahasına koruyor, sayfası kıvrılrsa içi burkuluyormuş. Hep okuyormuş; ne zaman üzülsün, sıkılsın, heyecanlansın, mutlu olsun hemen kitabını alıyor; nerede olursa olsun bir köşeye çekilip sadece okuyor, gerçek dünyadan uzaklaşıyor ve hayal dünyasında eğlenceli zaman geçiriyormuş. Don Kişot'la yel değirmenlerine karşı savaşıyor, Güliwer'le cüceler ve devlerin ülkesine gidiyor, Hansel ve Gratel'i cadının elinden kurtarıyor, denizlerin altında, gökyüzünde, ormanda, dağda, güneşte ayda türlü türlü olaylarla karşılaşmış. Kitaplardaki kahramanların yerine hep kendisini koyuyor, farklı maceralar yaşıyormuş. Hayal gücü bu yüzden çok zenginmiş. Hayal, annesi ismini koyarken Hayal'in bu kadar hayalci olacağını düşünmüş müdür acaba, diye sık sık düşünüyor; ismini de çok seviyormuş. Çünkü hayal kurmak onun için en büyük zenginlikmiş. İsteddiği zaman çok güzel bir oyuncak bebeği, istediği zaman yepyeni kıyafetleri oluyormuş.

Yine her zamanki gibi bir günmüş. Okuldan dönerken yine hep onunla dalga geçen çocukları görmüş. Hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya çalışmış ve daha önce hiç girmedeği bir sokağa girmiş. Tam o sırada az ötede bir köpeğin sakince yattığını görmüş. Bu köpek, Hayal'in en iyi dostu Masal'mış. Hayal, Masal'la her gün annesinin çantasına koyduğu yemeği paylaşmış. Bu yüzden Masal'ın yanına gidip ona çantasındaki yumurtalı ekmekten vermeye çalışmış. Ama Masal, Hayal'i görünce daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmış. Ona hırlamaya ve onu kovalamaya başlamış. Hayal: "Masal, dur benim." deme fırsatı bile bulamamış. Ne yapacağını şaşırarak Hayal, ilk önce duraklamış ama sonra hızlıca koşmaya başlamış. O nereye köpek oraya... Çok uzun bir koşuşturmadan sonra Hayal son anda köşeyi dönmüş ve iki duvarın arasında saklanmaya başlamış. Arada bir köpeği kontrol ediyor, herhangi bir yerde mi diye bir o tarafa bir bu tarafa dönüyormuş. Sonunda köpeğin orada olmadığını görünce dikkat çekmeden yeniden evin yolunu tutacağı sırada ilk önce gürültülü bir hırlama, sonra da bacağında bir acı hissetmiş. Anında çılgınlığı basmış. Koşmaya tekrar başlamış. Köpek de yeniden peşinden gitmiş. Tam o sırada, hiç beklemediği bir anda yere saplandığını hissetmiş. O kadar aşağı batmış ki okuduğu kitaplardan birinde hayal ettiği Efsane Orman'ın yasak bölümüne girdiğini o sırada fark etmiş. Hâlâ batıyormuş. Köpek çok yakındaymış. Köpek yaklaştıkça daha hızlı batıyormuş. Köpek tam üstüne atlayacakken gözlerini kapamış. Gözlerini açmaya korkuyormuş. Sonunda kendine güvenip gözlerini açmış. Her şey aydınlıkmış, cennette gibiymiş. Kendini birkaç kez kontrol etmiş, hâlâ yaşıyormuş. Az ileride insana benzemeyen, insan başlı ama altının ne olduğunu çözemediği birkaç yaratık görmüş. Biraz daha yaklaşmış ve biraz daha... O anda gördüklerinin bir at olduğunu anlamış. Bunlar insan başlı atlar. Hep bu yaratıkları efsanelerde duymuş ama gerçek olduklarına hiç inanmaz, hep hayalini kurarmış. Canlı canlı görünce ilk korkmuş, sonra afallamış. Birkaç saniye kendine gelememiş ama sonra bunların gerçek olduğuna zor da olsa kendini inandırmış. Yaklaşmış, tam içeri girecekken at adamlar onu durdurmuşlar: "Bu kâğıttakileri çözmeden içeri adımını dahi atamazsın fakat sana uyarımız sadece bir günün var. Eğer bir gün içinde bunları çözemezsen seni köpeğe teslim edeceğiz. Bol şans." demişler. Hayal, o anda anlamış ki onu köpekten kurtaran bu insan başlı atlar. Gidecek yolu, başka çaresi zaten yokmuş çözmeye karar vermiş; oturup çözmeye başlamış. Aradan yaklaşık kırk beş dakika geçmiş, ilk soruyu çözmüş. İkinci soruyu bir saat otuz dakikada çözmüş, ikinci soruda biraz da olsa fakir olduğuna

sevinmiş çünkü bazen babasıyla ormanda mantar toplamaya veya sobada yakmak için odun bulmaya gittiklerinde babasının ormandaki bitkiler hakkında söylediği sözler sayesinde çözmüş soruyu. Hiçbir sınıf arkadaşının bunları bildiğini düşünmüyormuş. Üçüncü soru o kadar zormuş ki üç saat olmasına rağmen hiçbir şey yapamamış. Azıcık dinlenmeye karar vermiş, bir ağacın gölgesine uzanmış. Rüyasında sorunun cevabı kafasından az çok geçiyor gibiymiş. Hemen uyanmış ve cevabını hatırladığı kadarını kâğıda yazmış. Ne kadar uyuduğunu tahmin edemiyormuş ama zamanının az kaldığının farkındaymış. Cevapları hemen insan başlı atlara yetiştirmek için koşmaya başlamış. Koşarken bir yandan da uykusunun uzunluğundan şikâyet ediyormuş. Son saniyelerde yetişmiş, kâğıdı hemen ellerine tutuşturmuş. At adamlar birkaç saniye kendi aralarında fısıldaştıktan sonra ona bir kapı gösterip buraya girmesini söylemişler. Kapıyı açmışlar. Kapıdan içeri adımını atar atmaz yine bir çukura düştüğünü hissetmiş ama bu sefer ne korkmuş ne de endişelenmiş. Herhâlde bu dünyadakiler de böyle seyahat ediyorlarmış. Bu sefer gittiği yerde yemyeşil sarmaşıklar varmış. Az daha ileride çalıların arasında bir şeyin saklandığını görmüş. O tarafa doğru ilerlemiş ve orta büyüklükte altın sarısı bir lamba duruyormuş. Bu lamba Hayal'e bir yerden tanıdık geliyormuş. En son okuduğu kitaptaki Alaattin'in sihirli lambasına benziyor gibiymiş ama daha büyük, daha çok yeşile çalan bir lambaymış. İlk önce Alaattin gibi lambaya elini sürterek açmaya çalışmış, birkaç kez denemiş ama bu yöntem işe yaramamış. Daha sonra kapağı açmaya çalışmış ama sanki mühürlü gibiymiş, yine açılmamış. Bunun üzerine Hayal umutsuz bir şekilde geri dönerken lambanın içinden sarıyı andıran dumanların içinden kıpkırmızı bir cin çıkmış. Cin: "Dile benden ne dilerse!" demiş. "Ama sadece üç dilek hakkın var. "Hayal hiç bu fırsatı kaçırır mı, ne isteyeceğini tabii ki ismi gibi biliyormuş. Ama birden aklına bir fikir gelmiş. Dilediği şeyler gerçek olursa nasıl bir yaşamı olacağını önceden görebilirse ona göre isteklerde bulunabileceği aklına gelmiş. "İsteklerim gerçekleşirse nasıl bir yaşam beni bekliyor? Görebilir miyim?" diye sormuş. Cin:"Elbette." demiş. "O zaman ilk dilek hakkım bu." demiş Hayal. İleride yaşayacakları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başlamış. "Hayal, hemen ilk dilek hakkını kullanıyor ve zengin olmayı diliyordu. İkinciye de hemen orada diliyordu, ikincisi ise hayal ettiği her şeyin gerçek olmasıydı. Bundan sonraki dileğini daha sonra dilemeye karar veriyordu. Okuduğu kitaplardaki kahramanların sahip oldukları şeyleri istiyordu. Hansel ve Gratel masalındaki gibi çikolata ve şekerden yapılmış bir ev hayal ediyor, Kül Kedisi'ninki gibi camdan bir ayakkabı, Kırmızı Başlıklı Kız'ın pelerini, Pamuk Prenses'inki gibi eğlenceli cüce arkadaşlar, Jack'in sihirli fasulyelerini, Çizmeli Kedi'nin çizmelerini, Gülen Ayva ile Ağlayan Nar'ı, Kurbağa Prens masalındaki altın topu istiyordu. Hayal ettiği gibi istekleri yanında belirveriyordu. Evden çok uzun zamandır uzaktaydı ve olanlardan dolayı yemeyi içmeyi unuttuğu için "Şöyle güzel bir sofraya olsa da karnımızı doyursak." demeye kalmadan önünde bir ziyafet sofrası kuruluyordu. Evini özleyince üçüncü dilek hakkını eve dönmek için kullanıyordu. Evine varınca annesinin ve babasının çok üzgün olduğunu görüyordu. Kızlarını karşılarında gören aile, ona sınıksız sarıldılar. Nerede olduğunu, başına neler geldiğini sordular. Her şeyi ailesine anlattı. Ailesi ona inanmayınca aklından evlerini bir köşk hâline getirme düşüncesini geçiriyor, geçirmesiyle de evleri, bir bakanın bir daha dönüp bakacağı bir köşk oluyordu. Etraftakilerin ağzı bir karış açık kalıyordu. Annesi ve babası da ona inanıyorlardı çünkü her ne istiyorsa hemen oluyordu. Şimdi birçok arkadaşım olur, diye düşünürken bu defa da arkadaşları onun büyücü olduğunu düşünüp onunla arkadaşlık etmiyorlardı. Artık annesi ve babası çalışmıyordu; Hayal de gün boyunca yatıp acaba şimdi ne istesem, diye düşünüyordu. Artık ne kitap okuyor ne de diğer çocuklara özenip hayal kuruyordu. Çünkü hayalini kuracağı hiçbir şey kalmıyordu. İsteyeceği şeyler de bir süre sonra bitiyordu. Mutlu olması gerekirken çok mutsuz bir çocuk oluyordu. "Hayal, gözlerindeki şaşkınlık ve korkuyla bu görüntüleri izlemiş. Eski hayatını geri istediğine karar vermiş, hayal etmeyince dünyanın hiç de güzel bir yer olmadığını anlamış. Çalışmadan, emeksiz, hayalsiz bir yaşamın ne kadar boş olduğuna kendi gözleriyle şahit olmuş. Hayal, Cin'in kulağına eğilerek ikinci dilek hakkını fısıldamış. Cin ilk başta bu isteğe çok şaşırılmış ama Hayal Cin'in kulağına tekrar aynı şeyi fısıldayınca Cin de Hayal'e hak vererek bu dileği de gerçekleştirmiş. Hayal evine dönmüş. Yine fakirlermiş, evleri eskiymiş, yiyecekleri azmış ama Hayal artık hayal kurabiliyormuş. Huzurluymuş. Hayal, hayalsiz bir dünyanın kendisi için çekilmez bir yer olduğunu anlamış. Hayal, Cin'in kulağına ne mi fısıldamış? "HAYATTA HER ŞEYE SAHİP OLURSAN HAYAL EDECEK NEYİN KALIR Kİ!"

Hayal'i evine gönderip ikinci Hayal'in ikinci dileğini gerçekleştiren Cin: "Yazık oldu üçüncü dilek hakkına." diye hayıflanırken aklına Hayal'e bir iyilik yapmak gelmiş. Üçüncü hakkı, Cin'in kendisi kullanacakmış. Hem Hayal'e hem de tüm çocuklara bu dilek hakkını hediye etmiş. Cin, üçüncü dilek hakkı olarak dünyadaki tüm çocukların sağlıklı, barış içinde, mutlu ve hayallerini gerçekleştirecek güçle yaşamalarını dilemiş. Hayal ve Cin ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma düşmüş. Üçü de hayallerinin peşinde koşan tüm çocukların başına...

Yaren DEBEDEK
Bursa Özlüce Sınav Koleji

ORTAOKUL MASAL - ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

RUMUZ: OLİMPUS

İYİLİKLER DİYARI KOJO

Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar uzayın derinliklerinde, rengârenk, yıldızların arkasına saklanmış minik bir gezegen varmış. Binlerce yıldız ve gezegen arasında bile en dikkat çeken oymuş. Milyarlarca renge batırılmış bir topa benzeyen bu minik gezegen, huzur ve mutluluğun kaynağıymış. Orası sadece insanların rüyalarında görebileceği türden bir yermiş.

Yemyeşil ağaçlar, masmavi denizler, rengârenk çiçekler... Sabahtan akşama kadar mutlu çocuk sesleri; üzülen, kırılan yokmuş! Tüm çocuklar birbirleriyle çok iyi anlaşıyor, aralarında ayırım yapmıyor, birlikte çok eğleniyorlarmış. Savaş, kavga, huzursuzluk görmemiş bir yermiş... İşte orası Kojo! Bu gezegende mutluluk olmazsa bu gezegen korunamazmış; bu da ilk başta çocukları hep mutlu etmek, anlamına gelirmiş. Onlar bu gezegenin en büyük mutluluk kaynağıymış. Bu gezegen mutluluktan güç aldığı için dışarıdaki kötü, olumsuz olaylardan korunuyormuş. Eğer bu büyü bozulursa akla hayale gelmeyecek tüm felaketler Kojo'ya uğrayabilirmiş. Tam tamına "2010" yıl boyunca çocukların mutluluğu gezegeni korumayı başarmış fakat bir gün, işte o gün, bir anda her şey değişmiş...

Her şey "Ada" adlı bir çocuk ile başlamış. Ada kolsuz doğmuş. Kolları olmadığı için robotik kollar yapmışlar. Robotik kolları, 11 yaşında bir çocukmuş Ada. Normal bir çocuktan eksik yokmuş: yazabiliyor, koşabiliyor, çizebiliyormuş. O zamana kadar kollarının robotik olması ile dalga geçen, onu dışlayan, ayrımcılık yapan hiç kimse olmamış. 5. sınıfa kadar güzel bir hayat yaşamış. 5. sınıfın ilk günü arkadaşlarını basketbol oynarken gören Ada "Hey! Ben de oynayabilir miyim?" diye sormuş. Arkadaşları ile bir süre oynamış, yine Kojo'nun alıştığı o gülücükler duyuluyormuş. Artık çocukların gülücükleri birer şarkı gibiymiş, o kadar güzellermiş ki. Fakat bu gülücükler kısa süre sonra gözyaşlarına dönüşmüş. 7. sınıftan bir çocuk, bahçede top oynayan Ada'nın kollarını görünce "Siz bu robotla mı oyun oynuyorsunuz? Yazık size!" diye alay etmiş Ada'yla. Biliyor musunuz, bu çocuğun tüm dünyayı mahvedeceği kimsenin aklına gelmezmiş.

Kojo'da yıllar göz açıp kapayıncaya kadar hızlı geçiyormuş. Yıllar geçmiş, yıl 2019 olmuş. Çocukların mutlulukları, haklarıyla birlikte gezegenin farklı yerine dağılmış. Çocuklar, okul yerine zamanlarını tarlalarda, savaş meydanlarında, sokaklarda geçiriyorlarmış. Yer yer çocuk haklarının hepsi de ihlal ediliyormuş. Birkaç sözcük, mutluluk büyüsünü bozarak gezegeni bu hâle getirmeyi başarmış. İnsanlık bunların hepsini düzeltecek bir kahraman, bir mucize olacağına inanıyormuş fakat bir süre sonra umut etmeyi, inanmayı da bırakmışlar. Küresel ısınma, renk ve ırk ayrımcılığı daha kötü bir hâl almış. 27.12.2019'da Kojo'ya yeni bir tehdit yayılmış: Korona. Bu virüs, birkaç ayda Kojo'ya yayılmış bir Pandemi ilan edilmiş. Korona'ya yakalanan şanssız bazı çocuklar hastane giderleri karşılanamadığı için ölüyor, korunma, bakım hakları hiçe sayılıyor. İnsanlar "beyaz" ve "siyahı" olarak renk ve ırk ayrımı yapmaya başlamış. Bu sorun resmî olmayan bir savaşa dönüşmüş. Haklarını korumak isteyen binlerce genç, çocuk, yaşlı öldürülmüş.

Gel zaman, git zaman Kojo'da takvimler Aralık 2020 olmuş. Ali, karantinada geçmiş olan başka bir günün ardından ödevlerini bitirmiş ve uyumaya hazırlanıyormuş. Pijamalarını giydikten sonra yatağına uzanmış, birkaç dakika sonra da uykuya dalmış. Rüyasında bir ses "Bu gezegen daha fazla dayanamaz, bir şey yapmak zorundasın! Bu gezegen çocuklar için artık çok tehlikeli, haklarınız hiçe sayılıyor hatta yok oluyor! Tamamen yok olmadan onları bulmak senin görevin." demiş. Sonra rüyasında bir silüet görmüş. Aynı ses tekrar konuşmaya başlamış "Ben Ada, 9 yıl önce bu dünyayı ters çeviren çocuk." Silüet belirginleşmiş, bu Ada'nın 11

yaşındaki hâliymiş. Ada, konuşmaya devam etmiş “Sen bu görevi yerine getirebilecek kadar cesur ve akıllısın. Haklarımızı geri kazanacak kişi sensin.” Kojo’yu, mutluluk gezegenini kurtaracak çocuk 11 yaşına girmiş.

Ali, bir anda neye uğradığını şaşırarak uyanmış. Bir de ne görsün! Odasında değilmiş. Nerede miymiş? Bir ormanın ortasındaymiş. Korkudan yere düşmüş, “Ben, nasıl buraya geldim?” diye düşünmüş. Yanında hiçbir şey yokmuş, ne su ne yemek. Fakat elinde bir şey olduğunu fark etmiş. Evet, elinde bir harita varmış. Ne yapması gerektiğini epey düşünmüş, anlayamamış. Bir süre daha düşününce aklına gelmiş “Bu rüyamda gördüğüm silüetin dedikleriyle ilgili olmasın sakın!”

Haritada üç tane X işareti ve Ali’nin olduğu yer görünüyormuş. Ali, kendisine en yakın olan X işaretine doğru yola çıkmış, neyle karşılaşacağını veya ne bulacağını bilmiyormuş ama o çocuk merakı korkusundan üstünmüş. Birkaç saat yürüdükten sonra acıkınca “Keşke yiyecek bir şeyim olsaydı.” diye düşünmüş. Bir anda ceplerinde bir ağırlık hissetmiş. Ceplerine baktığında bir sandviç gören Ali şaşkınmış ama sandviçi yemiş. Birden aklına şekerlemeler gelmiş. Renkli mi renkli, tatlı mı tatlı... Bir de bakmış cebinde aklındaki şekerlemeler... Anlamış ki her acıktığında, susadığında ihtiyacı olan şey ceplerinde belirişormuş.

Birkaç gün yürüdükten sonra ilk X işaretine varmış. Yerde büyük bir çukur varmış, Ali çukurun içine baktığında rengârenk parlayan bir çuval görmüş. Sonra tekrar Ada’nın sesini duymaya başlamış “İşte ilk çuvalı buldun. Bu çuvalın içinde özgürlük hakkınızla ilgili haklarınız bulunuyor, sakın kaybetme! Bir sonraki çuvalda ise ihtiyaçlarımızı gidermeyle ilgili haklarınız olacak. Üçüncü çuvalda ise haklarınızı en önemlisi, yani yaşama hakkınız bulunuyor. Eğer bunlara zarar gelirse haklarınız tamamen yok olur.” Ali, Ada’nın söylediklerinden sonra dehşete düşmüş, aynı zamanda bu görevin ne kadar önemli olduğunu anlamış. Eğer başaramazsa çocukların sahip olduğu her hak yok olacaktı.

Ali, çok yorulmuş, hırkasını yastık niyetine kullanarak yere uzanmış ve uykuya dalmış. Ertesi gün çuvalı alıp yeniden yola koyulmuş. Bir hafta yürümüş, yürümüş... Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Yolu ancak yarılabilmiş. Canı hiç sıkılmamış çünkü orman onun sıkılmasına izin vermiyormuş. Konuşan ağaçlar, dev yılanlar, fare boyunda kaplanlar, cüceler, satirler, periler... Fazlasıyla büyüleyici bir yermiş. Ağaçlara yön sorarak, cücelere yoldaşlık ederek ikinci çuvala varmış. Bu sefer bir mağara ile karşılaşmış. “Çuval mağaranın içinde olmalı.” diye düşünen Ali, çuvalı bulmak için mağaraya girmiş. Etrafta renkli kristaller ve oyuklar varmış. Yürümüş, yürümüş, yürümüş ve sonunda ikinci çuvalın olduğu noktaya varmış. Çuval o kadar derin bir bölgedeymiş ki giriş minik bir nokta gibi görünüyormuş. İkinci çuvalı da alan Ali mağaranın girişine doğru yürümeye başlamış. Gözleri karanlığa alışmış, mağaradan çıkınca gözleri kamaşmış. Gözlerini ovalamış ve girdiği yerde olmadığını fark etmiş.

“Burası benim girdiğim yer değil! Ben nasıl buraya geldim?” diye haykırmış. Kenarda neredeyse tüm yaprakları sararmış yaşlı bir Defne ağacına sormaya karar vermiş. “Sevgili Defne ağacı, ben neredeyim? Yolumu kaybettim. Yardım edebilir misin?” Defne ağacından cevap gelmemiş. Burası girdiği ormana hiç benzemiyormuş, sihirli bile değilmiş. Burası daha çok annesi ile yürüyüşe gittikleri Kojo Belgrad Ormanı’na benziyormuş. Ali, yeniden haritasına bakmış. Hayır, bir hata yokmuş, doğru yoldaymış. Rahat bir nefes almış ve yola devam etmiş. Burada işi daha zormuş, yol soracak, yoldaşlık edip eğlenecek kimse yokmuş.

Ali yola bakmak için haritayı cebinden çıkarmış ve açmış. Az yolu kalmış, fakat merak ettiği bir şey varmış. Haritada üçüncü X işaretinin yanında bir ejderha varmış. Şu ana kadar bu çok dikkatini çekmemiş. Her adımda korkusu artıyormuş. Onu yürüyecek cesareti veren tek şey tüm çocukları kurtaracak olmasıymış.

Üçüncü çuvala vardığında bir ejderha ile karşılaşmış ama beklediği gibi değilmiş. Haritadaki resim çok korkunç olmasına rağmen karşısında duran ejderha ile alakası yokmuş. Ejderha konuşmaya başlamış: “Merhaba genç adam, çuvalı almaya geldin sanırım.” Ali: “Evet, iki çuvalı aldım, üçüncüsü olmadan geri dönemem artık.” diye cevap vermiş. Ejderha, son çuvalı Ali’ye uzatmış. “Bu çuvala çok dikkat et. Bu çuvala bir şey olursa diğer çuvallara da olur. Başka bir deyişle, bu çuvalın içinde yaşam hakkınız var. Yaşam olmazsa diğer hakların ne anlamı kalır ki?” Ali, düşünmüş, ejderha haklıymış. Çuvallar birden parıldamaya başlamış, ağırlaşmışlar ve çoğalmışlar. Ali, panik halinde “Ne oluyor?” diye bağırmış. Ejderha da açıklamış “Bu çuvallarda haklarınız var ve bunlar üç temel ad altında: Özgürlüğünüzü kapsayan haklar, temel ihtiyaçlarınızı kapsayan haklar, yaşam

hakkı. Şimdi üç çuval da beraber olduğuna göre tüm 54 hakkınız madde madde bölündü.” Ali’nin kafası karışmış olsa da az çok anlamış. Geriye yapılması gereken tek bir şey kalmış: Geri dönmenin bir yolunu bulmak. Ali ejderhaya sormuş “Ben nasıl eve döneceğim?” Ejderhanın yanıtı şaşırtıcıymış: “Sırtıma bin.” Ali, ejderhanın sırtına binmiş ve Ada’nın sesini duymuş “Ali, sen gezegenimizi düzene sokmayı başardın. Kojo’ya girdiğinizde çuvalları birer birer aç. O zaman haklarınız doğru yerlerini bulacaklardır.”

Ali ejderhanın sırtında uçmaya başlamış, aşağıdaki manzara büyüleyiciymiş. Ali, Kojo’ya varınca birer birer bütün çuvalları açmış. Trafik sesleri çocuk seslerine, üzüntüler toza dönüşmüş. Ali, Kojo’nun önceden bu kadar güzel bir yer olduğunu hatırlamıyormuş. Eskiden her yerde gördüğü fabrikaların yerini ağaçlar, çığlıklar ve ağlama seslerinin yerini gülücükler almış. Boş, kuru araziler güzeller güzeli ağaçlar, binbir renk çiçeklerle kaplanmış. Korona’ nın aşısı bulunmuş ve korona yok olmuş. Yıldızlar bile daha parlakmış sanki. Bir rüyadan farkı yokmuş. Sonsuza dek mutlu mesut yaşamışlar. Gökten üç çuval düşmüş. Biri Ali’ye, biri Ada’ya, biri de bu masalı okuyan sana...

Elif ESKİ

Özel Terakki Vakfı Ortaokulu

20. “GÜNAYDIN EDEBİYAT”

ÖYKÜ, ŞİİR VE MASAL YAZMA
YARIŞMASI

Eraslan
Vakfı

ÖZEL ÖDÜLÜ

ERASLAN VAKFI ÖZEL ÖDÜLÜ

RUMUZ: SERENDİPÇE

SOLMUŞ GÜL

Yine sahil boyunca sakin ama kararlı adımlarla yürüyordu. Vücuduna oranla şaşırtıcı derecede ince kolları, elinde ipli sandaletleri... Giydiği siyah, derin yırtmaçlı günlük elbise ince belli vücuduna tam oturuyordu. Uzun ve koyu kahverengi saçlarının bir kısmı hafif dağılmıştı. Göz çevresine henüz batmamış olan turuncu güneş vuruyor, kahvelerin arasındaki kızıl detayları ortaya çıkarıyordu. Uyumsuz hafif bir morluk vardı hemen sol gözünün altında. Dolgun dudaklarında aşağı doğru dağılmış kırmızı bir ruj... Yoksa o dağılma dudağının kenarındaki sıyrıktan sızan kan mıydı? Genç kız, sahil boyunca yürümeye devam etti kendinden son derece emin bakışlarla. Ancak göz pınarlarının yaş akıtmaktan yorgun düşmüş hâli ile gözlerinin çevresindeki makyajın bile gizleyemediği halkalar, en emin bakışların dahi kapatamayacağı kadar belirgindi. Kayalıklara doğru yaşlı, balık tutan bir adamın arkasında durdu genç kız. Birkaç saniye sessizce bekledi.

“Bu cuma da benden kurtulamadınız.” dedi ve nazikçe kıkırdadı. Balıkçı arkasını dönüp kızın suratına dahi bakmaya tenezzül etmeden:

“Senden kurtulmak istesem bir tekneye biner ve buradan çok uzaklara giderdim aksi takdirde çok mümkün görünmüyor.”

Kız aldığı cevaptan tatmin olmuş bir şekilde dizlerini hafifçe kırarak bu yaşlı balıkçının yanına ilişti. Yaşlı adam göz ucuyla kızın suratındaki yara izlerine baktı, kendi suratı da yaşanmışlıkların bıraktığı izlerle kaplıydı. Yoksul duruyordu. Üstünde en az on yıllık, güneşin ağarttığı lacivert bir balıkçı montu ile çamurla kaplı, siyah postallar vardı. Sandalyenin kenarına yaslanmış şekilde duran oltanın ucu titremeye başladı. Yaşlı adam hareketsiz kalmayı sürdürdü. Birkaç saniye geçti. Oltanın ucundaki balık hışımla kancadan kurtulmaya çalışıyordu ancak yaşlı adam kılını bile kıpırdatmamaya devam etti. Aradan biraz zaman geçince:

“Süren doldu seni aptal.” dedi ve oltayı çekti. Genç kız, olanları anlamaya çalışan sorgulayıcı bakışlarını dikmişti balıkçıya. Aniden gözlerini kırptırdı ve:

“Onu yakalamak için çabalamadınız bile, neden suya geri atmıyorsunuz?”

“Ona kaçması için süre verdim ama o zaten uzun süre hayatta kalamayacak kadar aptal. Diğer balıklara muhtaç. Boş boş yaşamasındansa midemde olması daha iyi ha ne dersin?” diye yanıtladı yaşlı adam. Turuncu güneş, ufuk çizgisine doğru alçalıp iyice denize yaklaşmıştı artık.

“Baban ya da o cadaloz üvey annenden ikinci tura dayak yemek istemiyorsan artık eve dön.” dedi yaşlı adam sakin ve insanın ruhunu okşayan bir ses tonuyla.

“Geç dönmesem de dayak yiyeceğim, sorun yok. Onun yerine burada kalıp sizin için oltayı çekebilirim, gerçi kollarım pek güçlü sayılmaz ama sizin o ihtiyarlamış kollarınızdan iyi durumda oldukları kesin.”

Yaşlı adam kızın söylediklerini duymazdan geldi. Konuşkan olduğu kadar patavatsız ve belki bir parça aklını yitirmiş bu genç kız, kimsesiz fakir balıkçının gri cuma günlerine renk katıyordu âdetâ. Yaşlı balıkçı oltasıyla meşgulken yine derin düşüncelere dalmıştı şimdi.

“Bayım, aslında ufak bir tekneyle buradan gidebiliriz.” dedi genç kız heyecanla. “Sizi de beni de merak eden olmaz zaten. Benim param da var. Hem de çok. Tekneyi derhâl ayarlayabilirim, ne dersiniz?”

“Henüz seninle uzun bir yolculuğa çıkacak kadar bunamadım.” dedi yaşlı adam dudağının kenarındaki belli belirsiz gülümsemeyle.

Her cuma güneş batmadan hemen önce aynı dakikalar kendini tekrarlardı. Bu yaşlı balıkçıyla genç kız aynı pilin iki zıt kutbu gibi bu kayalıklara sıkışıp kalmışlardı. Haftalar bu şekilde su gibi akıp gidiyor; güneş batıdan batmaya, dalgalar kıyıya vurmaya, genç kız her cuma balıkçının yanında yerini almaya devam ediyordu.

Bir perşembe akşamı deniz kıyısına yaklaşan iyi giyimli, uzun boylu bir genç dikkatini çekti balıkçının. Aralarında üç dört metre ya var ya yoktu. Avucunda sımsıkı tuttuğu solmuş, kurumaya yüz tutmuş bir gülü yavaşça bıraktı dalgaların arasına. Sonra dalgaların gülü sürüklemesine fırsat vermeden yeniden tuttu onu. Hafifçe büktü boynunu ve kederli bakışlarla kıyıya vurup çekilen dalgaları izlemeye koyuldu. Yaprakları solmuş olmasına rağmen hâlâ çok güzel görünen bu gülden ayrılmak istemiyor gibiydi.

“Hâlâ çok güzel, ondan kurtulmak zorunda değilsin.” diye seslendi yaşlı balıkçı. Sesini dalgalar ve rüzgâr bastırıyordu.

“Benimle kalırsa daha çok zarar göreceksin, onu kurtarıyorum.” diye yanıtladı genç ve bu kez solmuş gülü kararlılıkla dalgaların arasına bırakıp geri çekildi. Yaşlı adamın yanına doğru ilerledi. Dizleri onu zor taşıyor gibiydi. İzin isteyip balıkçının pek yakınına, yarı nemli kara kayanın üstüne doğru bıraktı kendini.

“Seni burada ilk defa görüyorum.” dedi yaşlı adam, sorgulayan bakışlarla.

“Yıllar önce sevgilimle geldik buraya, sonra... Sonra bıraktım onu işte.”

Genç bakışlarını yere devirdi.

“Sanırım onu da kurtardın ha?”

Yaşlı adamın sesinde iğneleyici bir ton vardı. Genç sadece omuz silkmekle yetindi. Yaşlı adam ayaklandı, oltasını ve sandalyesini topladı, cebinden küçük bir zarf çıkarıp gence uzattı:

“Yarın güneş batmadan önce buraya bir kız gelecek. Her cuma olduğu gibi... Uzun kahve saçları var, gördüğünde tanırsın. Ona bu zarfı ver.”

Yaşlı adam bembeyaz kâğıttan keseyi aceleyle gencin eline tutuşturdu.

“Niye kendiniz vermiyorsunuz? Mademki her cuma geliyor, sizi göremeyince merak edecektir.”

Yaşlı adam onu duymazdan gelip hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

“Balıkçı hangisini daha çok sever, bilmem ki. Bayım siz iyisi mi hem çikolatalı hem muzlu olanlardan verin lütfen.” dedi genç kız nazik bir ses tonuyla. İhtiyar balıkçıya ufak bir sürpriz yapacaktı. Minik tartları aldı ve sahile, her zamanki yerlerine gitti. Balıkçının yerinde arkası kendisine dönük oturan genci görür görmez duraksadı, birkaç adım geri gitti. Genç arkasını dönünce göz göze geldiler. Bu yüz... Bu yüz çok tanıdıktı. Genç kız hafifçe topalladı; elindeki tartları nereye koyacağını, ne yapacağını bilmez hâldeydi. Derin bir iç çekti. Denizden gelen rüzgâr, saçlarının arasından geçerken ruhunu da alıp yanında götürmüştü sanki. Sağ gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

“Uzun zaman oldu.” dedi ağlamaklı bir sesle. Genç adam hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı. Yıllar içinde birkaç santim daha uzamış, iyice zayıflamıştı bu güzel kız ama bakışları hiç değişmemişti. Oysa genç kız karşısında bambaşka birini görüyordu artık. Hafif dalgalı saçları, çenesindeki minik yara izi, kaşları, gözleri

hepsi tanıdıktı ama bir o kadar da yabancı... Genç adam ağır adımlarla kıza yaklaştı ve yaşlı adamın emanetini kızın sağ eline, terli avucunun içine yerleştirdi.

“Sana vermemi istedi.”

Kız, kâğıt keseden çıkardığı notu açtı ve mırıldanarak okudu:

“Kolların sadece tutunmaya yarar. Tutunmak neye yarar? Kolların güçsüz olsa da bacakların güçlü olduğu için çok şanslısın. Ayakta kal.”

Kız bir süre duraksadı. Sanki zaman durmuş, martılar havada asılı kalmışlardı. Genç adam aniden ileri doğru bir adım attı ve kızı kolları arasına aldı. Kız; çocuğa tutunmaya çalışmadı, ona sarılmak için hamle yapmadı, öylece dondu ve gri bir buluta dönüşüp gökyüzüne doğru yükseldi. Genç, şimdi sımsıkı şekilde kendi iki omzunu kavırıyordu. Kolunda ise iki tane, masmavi, ipek kanatlı kelebek duruyordu. Dalgalar geriye doğru akmaya, kumlar çekilmeye, güneş uzaklaşmaya başladı.

Genç, loş ışığın zifirî duvarları hafifçe aydınlatdığı köşede, kolları birbirine kavuşmuş şekilde yerde oturuyordu. Arka taraftaki kapı aralandı ve bir kadın içeri girdi:

“Canım, ilaçlarını getirdim.”

Annesinin sesiyle irkilen genç, ellerini yere koydu ve derin bir iç çekti. Masanın üzerinde bulunan cam kavanozdaki solmuş gülden tek bir yaprak düştü ve süzülerek zemine indi.

Ayşe İpek ÇEVİK

FMV Özel Erenköy Işık Lisesi

20. “GÜNEYDİN EDEBİYAT” ÖYKÜ, ŞİİR VE MASAL YAZMA YARIŞMASI

OKUNMALIK

Bu bölümde dereceye giremeyen ancak seçici kurul tarafından çok beğenilen yapıtlar yer almaktadır.

LİSE ÖYKÜ - OKUNMALIK

RUMUZ: GENÇ KALEM

NİHAVENT MAKAMI

Çok ömrümüz varmış gibi şu hastane odasına tıklıp kaldım. Radyomda hep ayrılık şarkıları çalarken sen gittiğin kadar biriktin içimde. Şöyle nihavent makamının verdiği gönül ferahlığıyla seninle son bir kez sohbet edebilseydik ne hoş olurdu.

Ben baktığım her yerde hâlâ seni görüyorum. Trende, vapurda, çarşıda, çiçekçide, hastanede... Senin yokluğun soluk bir yalnızlıktı. Sen gidince o tren, dumanında boğuldu. Çeliğin soğukluğunda tüm anılar düştü raylara. Önce gar, sonra ben kendi çılgılığında yok oldum. Sen gidince mavi mavi dalgalanan denizde vapur kayboldu. Hasretim iskeleyle yanaşırken deli bir martı oldum. Dalıp çıktım yalnızlığıma!

Yine hemşire yatağımın başına dikeldi. Anlaşılan ilaç vakti gelmişti. Bu ilacı içince uyuyup tüm zamanları sıfırlıyorsun. Ama huzursuz seveda hastalığından kurtulamıyorsun. Gerçekler ve hayaller daha da karışmaya başlıyor. Sanki telefonum çaldı. Yüzüm coşkulu bir çocuk bahçesi oluveriyor. Çünkü ne zaman senin sesini duysam kulaklarım nergis kokuyor. Yüreğimin havasına, suyuna, toprağına üç cemre düşüyor. Ve ne zaman seni düşünsem ölüyorum. Galiba tekrar tekrar doğup yine seni sevmek için...

İlacın etkisi geçince saatler sonra uyandım. Bu sefer baş ucumda hasta bakıcı, tedirgin eden bakışlarıyla beni süzüyor.

-Bugün nasılsınız, Âşık Sadi Bey? Gerçi sizin burada olup olmadığınız bile meçhul ama ben yemeğinizi getirdim. Size göre padişah yemeği, bana göre öyle dümdüz enginar ve yanında dilberdudağı tatlımız var.

Aylardır bu hastanede ruhumu ve sinirlerimi düzeltmek için yatıyorum. Bu hasta bakıcı da bana takılmadan duramıyor. Karnımdan gelen seslere gerçek bir sus payı verdikten sonra yastığımın yanında duran Cemal Süreya kitabıyla göz göze geliyorum. “Yurdumsun Ey Uçurum “ Geçmiş hayatın bugüne çöreklenen gölgesine yapılan iç hesaplaşma dolu bir yolculuk... Hüzün, uçurumdan aşk ve umut tohumlarını toprağına atar ve bir aşk doğar. Bu acılardan kurtulmuş çiçeğin yurdudur uçurum, belki de tek sevgilisi. Aştın sen, kokundan bildim seni. Bir ahırın içinde gezdirilmiş gül kokusu. Harabe hâlindeki bir ruh, delik deşik olmuş bir kalp, hayal kırıklıklarının üstüne sinen, ahır yok edemese de kokusuyla güzelleştiren bir güldür sevgili. Ona duyulan aşk da her hatırlayışta içini ferahlatan ve eğer yaşayabilirsen ömrünü yaza dönüştüren bir gül kokusudur. Aştın sen, gidişinden belli... Ah Cemal Süreya ah! Tıpkı beni bana anlatmış. Okudukça okuyorum. Bir yandan da yazıyorum. Sonra bu aşk insanının dediği gibi hikâyemin sonuna gelince: “Gömmeden önce biraz gezdirin beni.” diyorum.

Bu sefer odama gelen doktor, elinde her geçen gün kalınlaşan dosyam ile gözlerimin içine bakıyordu. Yatağımın yanında duran, aylardır kahrımı çeken tekerlekli sandalyeme oturdu. Tam o sırada hasta bakıcı elindeki iki kahveyi bırakıp masaya, “Size afiyet olsun, en sevdiğim doktorla en sevdiğim hasta.” dedikten sonra odadan çıktı. Doktor kahvenin birini bana uzatıp radyoyu açtı. Fincanına âşık okkalı kahvelerimizi içerken etrafı mutluluğun kokusu sarmıştı. Elimizi bir sağa, bir sola sallayıp çalan şarkıya eşlik ediyorduk: “Yine hazan mevsimi geldi... Yine deli gönlüm, yine bu mevsimde, hicranını yalnız başına çekecek. Geleceksin belki de o zaman, ne o yapraklar, ne o rüzgârlar ve ne ben olacağım...” İşte radyoda yine bir ayrılık şarkısı çalıyordu. Biz nihavent makamı eşliğinde doktorla çoktan sohbete başlamıştık. Doktor:

-Sağlığın artık her geçen gün biraz daha iyiye gidiyor. Yazdıkların, okudukların sana ne güzel moral oldu. Ha bir de şu saksılarda açan nergisleri unutmamak lazım. Ne dersin?

-Sabırla, sevgiyle hayatıma dokunduğunuz için çok şanslıyım. Gönlümün, aklımın acı sırlarına hissedar oldunuz. Üstelik aklım gelgitler yaşıyor ve kimsesiz yüreğimle inatlaşıyordu. Kocaman dünyada tek başımaydım. Benim depremim yalnızlık şiddetindeydi. İnsan kendini özleyecek kadar yalnız kalınca düşlerde yaşıyor. Hiç tanımadığım ve hayalimde yarattığım birine sevdalanınca adım deliye çıktı. Belki ben sevdayı öğrenmeye çalışıyordum Belki platonik bir aşkı bu olamaz mı? Ama bedenim yürümeyi nasıl reddetti bunu anlamış değilim.

-Şimdi biraz yat ve dinlen. Ama öncesinde ilaçlarını içmelisin. Yarın yine konuşuruz. Benim şimdi gitmem gerekiyor.

-Peki, doktor bana bugün de mi mektup gelmedi?

- ...

İnsan sevdiğiyle mektuplaşmalı. Sabah ilk işim, kendime umut vermek için yeni bir mektup yazmak olsun. Yoksa aşkım kim vurduya gidecek ve aşk, faili meçhul kocaman bir yalan olacak. Yalanın ardından beni bırakıp gidenler suçlu sayılacak. Sonra işin yoksa suç mahalline dön, izleri ve delilleri yok etmek için uğraşıp dur. Aşk cezası çekmek de varmış. Bir de cezamız müebbet olursa... Artık soranlara aşk mahkûmu dersiniz!

Sanırım ilaçlar etkisini göstermeye başladı. Hafiften gözlerim kapanıyor. Radyoda çalan nihavent makamındaki şarkıyla derin bir uykunun dibine düşüyorum. “Kimseye etmem şikâyet ağlarım ben hâlime. Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime...”

Furkan YILMAZ

Eşrefpaşa Anadolu Lisesi

LİSE ÖYKÜ - OKUNMALIK

RUMUZ: MASKE

KENDİNİ ANLAMAK

“Gözlerinizi kapayın! Rengârenk çizimlerle dolu duvarların ardında gizlenmiş bir oda düşünün. Ama bu odayı burada bulunan sizlerden başka hiç kimse bilmiyor! Bunu düşündünüz mü? Şimdi bu odada tek başınıza olduğunuzu hayal edin! Odanın içinde sadece size ait, sizin sevdiğiniz eşyalar var. Sizin sevdiğiniz yemekler, giysiler, kitaplar, filmler veya şu an benim aklıma gelmeyen ama sizin sevdiğiniz birçok şey... Burası sadece size ait. Şimdi yanınıza en sevdiğiniz kişiyi çağırın! Anneniz, babanız, kardeşiniz, bir akrabanız veya bir arkadaşınız... İstedığınız herhangi bir kişi. İsterseniz yalnız da kalabilirsiniz. Ya da hiç tanımadığınız birini bu odaya davet edebilirsiniz. Karar her zamanki gibi size ait. Son olarak derin bir nefes alın! Aldığınız nefesi 3 saniyeliğine içinizde tutun. Sonra nefesinizi geri verin!” Bütün bunları büyük bir heyecanla söyleyen genç adam, sustu. Bir süre konuşmadı. Etrafında daire şeklinde oturan insanlardan da çıt çıkmadı. “Gözlerinizi açmadan önce üzerinizdeki renklerin sizinle bir bütün oluşturduğunu hissedin! Ben sizin renklerinizi ve onların anlamlarını söyledikçe gözlerinizi yavaşça açın! Mavi, sadakat demektir. İnsanı sakinleştirir. Yeşil, huzur demektir. Kibarlığın sembolüdür.” Genç adam sandalyelerde oturan kişilerin üstlerinde bulunan kıyafetlerin renklerini tek tek saydı. Her bir kişi tek bir renkte kıyafet giymişti. Herkes gözlerini açtığında genç adam yavaşça üç kere elini çırpı. “Şimdi hepiniz aklınıza gelen ilk anıyı düşünün! İyi veya kötü aklınıza gelen ilk anınız neyse onu derinlemesine düşünün. Bunun için yalnızca beş dakikanız var. Beş dakikanın bitiminde içinizden bir kişiyi seçeceğim. O kişi de düşündüğü bu anısını üç dakika boyunca bize anlatacak. Sonra iki dakika boyunca bu anısını nasıl değiştirmek istediğini ya da bu anısının ona şu an ne düşündürdüğünü anlatacak. Dikkat etmeniz gereken tek şey, süreleriniz. Kendinizi belirlediğiniz ya da sizin için belirlenen sürede anlatabilmeniz sizin düşünce yapınızı değiştirecek ve geliştirecektir. Ayrıca seçeceğim kişinin anısı üzerine konuşmak isteyen olursa lütfen bunu belirtsin. Birbiriniz hakkında konuşacaklarınız çevrenizle olan iletişiminizi geliştirecektir. Anılarınızı düşünmeniz için beş dakikalık süreniz başlamıştır.” Genç adam elindeki kronometreyi çalıştırır çalıştırmaz herkes gözlerini kapatıp düşünmeye başladı.

Beş dakikanın ardından “Başlayalım!” diye bağırdı, genç adam. “Güç ve hüznü kavramlarını temsil eden siyah ile başlayalım!” Siyah kıyafetlerle sandalyesinde sessizce oturan 18 yaşlarındaki kız konuşmaya başladı. “Buradaki kimseyi tanımadığım için olanları daha rahat anlatabileceğimi düşünüyorum. Sonuçta sizleri bir daha göreceğimi ya da görürsem tanıyacağımı sanmıyorum. Bu yüzden şu an her zamankine göre daha rahatım.” Kız derin bir nefes alıp verdi. Cesaretini topladığından emin olup devam etti. “Buraya gelme sebebim... Buraya gelme sebebim şimdi sizlere anlatacağım anım. Aslında son 3 yılım buna benzer anılardan oluşuyor. Aranızda benim yaşadıklarım benzer durumlarla karşılaşanlar olabilir. Ben okulda dışlanan biriyim.” Kız biraz düşündü. “Dışlanmak doğru kelime değil sanırım! Nasıl desem? Zorbalık gören birisiyim.” Genç kız son cümlesini zorla söylemişti. Sadece bedeni değil gözleri de titriyordu. “Zorbalık dediğim şey kimsenin benimle konuşmaması, birilerinin bana lakap takması veya buna benzer küçük eylemler değil. Aklınıza gelebilecek en kötü eylemler.” Genç kız yaşadıklarını anlattıktan sonra gözlerini kapatıp tekrar derin bir nefes alıp verdi. “Bu anımı nasıl değiştirmek istediğimi sormuştunuz. Ama bu anımı değiştirsem de buna benzer birçok anım var. Bu yüzden hayatımda hiçbir değişiklik olacağını zannetmiyorum.” “Peki, bu anın sana ne düşündürüyor? Nasıl hissettiriyor?” Kız acı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Acıması...” “Sadece bu mu?” “Belki korkmuş...” “Buraya gelme sebebin nedir?” Kız kendisine sorulan bu soruyla afalladı. “Yani... Kendimi ifade edebilmek için!” “Evet! Ama böyle bir yerin amacı sadece insanların kendini ifade edebilmesini sağlamak değil! İnsanlar kendilerini bir şekilde ifade edebilirler. Ancak bizim amacımız bunu kendilerini anlayarak yapabilmeleri. Sen kendini anlayabiliyor musun? Sormak istediğim asıl soru buydu! Duygularını anlayabiliyor musun?” Kız ellerini ovuşturmaya başladı. Bunun üzerine genç adam ekledi. “İstem dışı yaptığın eylemlerin nedenini anlayabiliyor musun? ‘Neden bunu yaptım?’ veya ‘Neden böyle hissediyorum?’ gibi

soruları kendine soruyor musun? Eğer bunları yapmazsan kendini gerçek anlamda ifade edemezsin. Şöyle düşün! Biri sana herhangi bir şey uzattı. Bu bir kalem, bir defter veya bir bisküvi olabilir. Hiç fark etmez. Biri sana bu şeyi uzattığında ne yaparsın? Bunun üzerine çok düşünmezsen alırsın ya da ‘Bu kim? Neden bana bunu veriyor?’ diye düşünür ve sana uzatılan bu şeyi almazsın. Bu iki durumda da ‘Ben bunu neden yaptım?’ diye düşünmezsen kendini ifade edemezsin?” Kız anlamsız bakışlarla genç adama baktı. “Başka bir örnek vermem gerekirse: Bir arkadaşının seni aradığını düşün. Çok yakın değilsiniz. Yine de sana ‘Birlikte sinemaya gidelim mi?’ diye sordu. Sen de ‘Olur!’ dedin. Bunu neden dediğini düşünmelisin! Bunu dediysen arkadaşlığın verdiği hissi merak ediyorsundur. Merak duygusu...” Kız, genç adamın daha fazla konuşmasına izin vermedi. “İyi de bu dedikleriniz başıma gelebilecek olaylar değil! Az önce anlattıklarımı dinlemediniz mi?” Genç adam hafif bir tebessümle baktı. “Dinledim! Ama anlattıkların seni önemseyen bir kişinin bile olmayacağını göstermez. Eminim seni önemseyen birileri vardır. Hayatında senin iyiliğin için kendi içinde savaş veren birileri illaki olacaktır. Bu yüzden sen de kendi iyiliğin için çabalamalısın. Ancak o zaman senin iyiliğini düşünenlerle tanışabilirsin!” Genç adam elindeki kronometreye baktı. Beş dakikanın dolmasıyla kronometreyi durdurdu. “Siyah kıyafetli arkadaşımızın anısıyla ilgili düşünceleri olan biri var mı?” Sorusuna cevap alamayacağını düşünüp “O zaman beş dakikalık bir molanın ardından devam edelim!” diyecekti. Fakat arkasında oturan yeşil kıyafetli yaşlı adam, “Ben!” dedi çekinerek. “Ben bir şeyler söyleyebilir miyim?” Genç adam sesin geldiği tarafa döndü. 65 yaşlarındaki yaşlı adamın masum ve bir o kadar da kederli bakışlarıyla karşılaştı. “Yeşil, huzur demektir. Kibarlığın sembolüdür. Tam sana göre amcacığım! Seni dinliyoruz.” Yaşlı adam kendine bakan gözlerle tek tek baktıktan sonra “Siyah kıyafetli kızımın anlattıkları hayatımı şöyle bir gözden geçirmeme vesile oldu. Yalnızlığın anlamını derinlemesine düşünmemi sağladı. Hâlbuki bunu yapmama gerek yoktu!” dedi. Yaşlı adamın gözleri dolmuştu. “Ancak şöyle bir şey var ki bizler bazen yalnızlık ve kimsesizlik kavramlarını karıştırırız. Siyah kıyafetli kızım! Sen de bunu yapanlardanısın. Kimsesizlik, erişebileceğin birilerinin olmamasıdır. Yalnızlık ise senin seçimlerin doğrultusunda ilerlemekte olup sen istemediğin sürece başkalarına erişmemendir. Kimsesizlik zor anlarından kurtulmanı sağlayan birinin olmamasıdır. Yalnızlık ise zor anlarında tutabileceğin bir elin olmasıdır.” Yaşlı adam elindeki su şişesinin kapağını açtı. Sudan birkaç yudum aldıktan sonra devam etti. “Hiç arkadaşın olmazsa yalnızlığı bildiğini sanırsın. Arkadaşların olsa yalnız olmayacağını düşünürsün. Ama çok arkadaşın olsa da yalnızlığın ne demek olduğunu bilirsin! Çünkü yalnızlık her zaman içindedir. Bu duygu en ufak bir olayda patlak veren bir duygudur ve sen herhangi bir şeyden kaçmak istediğinde bu duyguya tutunursun. Yalnızlık hem her şeyin suçlusudur hem de her şeyin çaresi. Sen yalnızlığı tattığında onu suçlayacak mısın? Yoksa onu bir ilaç gibi görüp kendini iyileştirecek misin? Seçim senin!” Genç adam hafifçe başını salladı. “Haklısın, amca! Seçimlerimizden biz sorumluyuz ve seçimlerimiz nasıl bir yaşamımız olacağını belirler.” Genç adam, siyah kıyafetli kıza döndü. “Sen kendini korumayı seçersen kendini koruyabilirsin. Yalnızlığı nasıl görürsen hayatının geri kalanını da buna göre yaşarsın. Yalnızlığı bir ilaç gibi görmez ona bir suçlu gibi bakarsan o da bir suçlu olur!”

Ziynet Elif UYSAL

Çiğli Tuğba Özbek Anadolu Lisesi

LİSE ÖYKÜ - OKUNMALIK

RUMUZ: VENÜS

ARKA SOKAKLARIN DELİSİ

Onun hikâyesini duymuştu daha önce genç kadın. Duymuş olmalıydı. O açıktaki çardağın çürük ahşabına kaç kere oturmuş, ayaklarını girintili Arnavut kaldırımlarına kaç kere basmıştı. Ne kadarı gerçek ne kadarı hayal bilmiyordu ama çamların kokusu burnundaydı. Kaç kere yürümüşü bu sokakları, elbette duymuştu hikâyesini. Onun sokaklarıydı buralar. İçine bir huzursuzluk veren, ağzı yamukça gülerken kendini suçlu hissettiren bir yanı vardı bu hikâyenin, yine de babaannesinin küçük evinde bir halının etrafı çökmüşken çay bardakları tokuşur ve bu mahalle efsanesi anlatılırken çenesini kapayıp hayran hayran dinlerdi. Yıllar geçmişti tabi üstünden, üstelik bıraktığı her şeyi unutmak için de epey çaba sarf etmişti, yine de ince ince kafanın arkasında zonkluyordu o kadının adı, sanki onu hatırlamayıp lekeliyor, ihanet ediyordu ona. Sonunu getiremiyordu hikâyenin, başı zaten bulanıktı. O aptal hikâyenin sonu, kimsenin hatırlamadığı, hatırlamak istemediği o aptal hikâyenin sonunu hatırlamıyordu. Neden böylesine içerlemişti buna anlamak mümkün değildi; hikâyeyi ona anlatanlar ölmüş, hikâye ölmüş, onun bu sokaklarda koşarak geçirdiği o çocukluk, o çocukluğun yüzünde bıraktığı ince tebessüm ölmüştü. Oysa şimdi içindeki bu korkunç hazımsızlıkla boyası sökülmüş çardağın ahşabına çökmüş, sanki ömrü ve tüm huzuru buna bağlıymış gibi Huriye'yi düşünüyordu.

Belki de Huriye'ninkini anımsayarak kendi hayaletlerinden kaçmaya çalışıyordu. Nihayetinde bu evi, bu sokağı -şimdi fark etmişti, kesmişler çamları- bu çamları bırakmak kolay değildi, geri gelmek daha zor. Sonu olmayan bir hikâyeyi kovalatmak ona aklının bir oyunuydu belki. Ne yazık, çamları kesmişlerdi. Güzel kokardı bu sokaklar, yapış yapış reçine ayakkabısına takılır, iğneler Huriye'nin saçlarına takılırdı.

Huriye... Kapattı gözlerini. Neredeyse çıkarabiliyordu kadının yıllardır görmediği yüzünü. Ecinni gibi, derdi babaannesi Huriye'yi ona anlatırken kara saçları ha böyle yüzüne doğru akardı. Yazık... Güzel kızmış eskiden. Kara gözleri, kardan teni varmış. Sonra gözlerinin karalığı akına, yüzünün beyazı aklına karışmış. Öyle gezinip durmuş sokaklarda. Yazık...

Zavallı babaanneciğinin ince sesinin yankısı nasıl bu kadar netti aklında, bilmiyordu; sorsalar onun yüzünü bile anımsamakta zorlanırdı. Dile kolay on bir yıl geçmişti, on bir kocaman yıl, oradan oraya savrulduğu, Huriye'nin, babaannesinin, buraların, bu hayatın usundan çıktığı upuzun on bir yıl. On bir yıl sonra, bir gece ansızın nasıl düşmüştü ikisi aklına da gelmişti buraya bilmiyordu. Huriye'yi görmüştü rüyasında. Saçları taranmış, beline kadar örgülüydü. Sıcacık bir yüzü vardı, gülümseyen, hayat dolu gözleri vardı. Kapkaraydı sahiden saçları, teni ak, yanakları al. Bu sokaklarda koşuyordu yine ama eskiden olduğu gibi değil. Çocukları kovalamak, arkasından gelmeyen bir şeyden kaçmak için değil; usul usul, bir çiçek tarlasına basıyormuş gibi pabuçları, yumuşak, özgür adımlarla koşuyordu.

Hiç konuşmamıştı Huriye rüyasında, belki sesi onu korkuttuğundandır. Ancak öyle güzel ve öyle huzurla gülümsüyordu ki arkasından gitmişti kadın. Bir yere vardıklarından değil, hayasızca ve umarsızca, hiçbir sebep ve amaç için değil, yalnızca yapabildikleri için, güneş suratlarını ısıtabildiği ve sert esen rüzgâr çarptıkça yüzlerini kızarttığı için gitmişlerdi bir yere. Sokaklar boştu, gerçeği de boştu artık, eskisi gibi çocuklar koşmuyordu. Kenardaki bakkal da kapanmıştı. Çamları kesmişler bir de güzelim, upuzun çamlar; köklerine uzandığı ve gözlerini kapatıp uyuduğu o çamları kesmişler. Şimdi kıvrılıp orada uyuyacak değildi ya, ne diye üzülüyordu boşuna? Oysa ne güzel kokardı o çamlar eskiden.

Uykusundan uyanınca Huriye'nin aklında kurduğu çizgileri dağılmış, yüzü yine bir bulmacaya dönmüştü. Gözlerini kısıp hatırlamaya çalıştıkça daha çok unutuyor, daha çok başı ağrıyordu. Öyle bir ağrıydı ki bu nasılsa kalkıp yeniden bu mahalleye getirmişti onu. Nedenini bilmiyordu. Bilmiyor muydu sahiden? Bilmiyordu işte.

Çardaktan, Huriye'nin çardağından kalktı. Yavaş yavaş uzaklaşırken gözlerini içindeki banka dikmişti. Huriye'nin bankı... Aylardan ekimdi ama hava buz gibiydi, gerçi bilmiyordu ince ince tenini kesen soğuk muydu yoksa Huriye'nin hayalet elleri mi. İçi acıdı, acımadı, parça parça kırıldı ve göğsüne batmaya başladı. Kendi körlüğü ve acımasızlığı karşısında bu ağrı, bu pişmanlık azdı bile ona. Yıllarca bu bankta yatmıştı Huriye, kimse elinden tutmamıştı. Yazık, zavallı, yazık, yazık, ah yazık!.. Karda, kışta, soğukta, gözlerinin önündeki bu bankta yatmıştı yıllarca.

Ne çocukluğu umurundaydı ne yetersizliği, öfkeyle doldu. Ölmüş babaannesine mi, ölmüş komşularına mı, altı yaşındaki kendine mi kızılıyordu? Zavallı Huriye'yi bu hayata mahkûm bırakan şeye mi kızılıyordu? Neydi, neydi ki hikâyesi? Neydi onu bu çardağa düşüren, bu sokağa, bu lanetli mahalleye düşüren neydi? Bomboş aklından tek bir ses çıkmadı, öfke gözyaşlarına ve iç burukluğuna, midesindeki bir acıya ve göğsünde sıkışıklığa dönerken yürüdü.

Adımları hızlandıkça sanki yine rüyasında Huriye'nin arkasından yürüyormuş gibi bir hisse kapıldı, diğer insanlar da Huriye'yi görebilirmiş gibi tedirgince etrafı izledi. Oysa sokaklar boştu, hala yaşanan birkaç evin perdeleri çekili, kapıları kapalıydı. Ayakları onu babaannesinin evine götürdü, şimdi içeride başkasının yaşadığını bile bile kapıya kadar yürüdü. Neredeyse içeride hâlâ babaannesinin yaşadığına inanacaktı. Pembe boya yıllar içinde solmuştu, ahşap kapı iyice çürümüştü. Babaannesi hep çiçek koyardı pencere kenarlarına zaten, şimdi pervazlardaki tüm saksılar boş, topraklar çürüktü.

Huriye... Bazen gelip merdivenlere oturur, genç kadının babaannesinin ona verdiği çorbayı içerdi. Neden içeriye çağırmazlardı ki onu? Tehlikeli değildi o. Çocukları öylesine kovalardı etrafta, ya öylesine ya korktuğundan. Sahiden birine zarar verecek değildi ya! Hepsini elli kilo bir kadındı Huriye, hep kırılacakmış gibi bakardı. Kime ne yapabilirdi ki ince elleri bir hayaletinkine benzerken? Huriye'den değil, getireceklerinden korkarlardı belki. Bazen, gecenin bir ortasında bir ses duyulurdu, Huriye'nin çığlıkları. Küçük kız korka korka pencereye çıkardı; Allah'ım, bu sefer bir şey oldu ona, diye. Oysa Huriye yüzünde kocaman bir gülümseme çırılçıplak koşardı sokaklarda sanki tüm dünyada tek bir derdi yokmuş gibi. Öyle bir gülümserdi ki, öyle özgür bağırdı ki Huriye, küçük kız babaannesi gelip bacaklarına bir tane vurana dek odasında kıkırdardı Huriye'ye bakarak. Herkese deliydi o, ona peri. Siyah saçları ne güzel dalgalanırdı ardında. Öyle bir güçle koşardı ki sanki onundu sokaklar, gülümsemeler, hayatlar, çardak, çamlar onundu.

Sokağın ortasına yatar kalırdı bazen. Gelen geçene bağırdı. O hariç. O, Huriye öyle yatınca yere, başını alıp kucağına koyar; saçındaki çam iğnelerini çıkarırdı. Çardağın aralarından hep düşerdi çam dalları. Ona da çok nazik sayılmazdı Huriye, bir anda zıplayıp koşmaya başlardı. Ara ara ağzını açar açar bağırdı yüzüne, o da arkadaşlarıyla az kaçmamıştı zaten Huriye'den. Huriye, sanki bacakları dünyadaki tüm güce sahipmiş gibi, sanki ömrü boyunca koşmuş gibi koşardı. Ara ara sağından arkaya bakıp gelen var mı diye kontrol ederdi. Yoktu, hiç olmamıştı. Oysa o ara ara o silüetleri görüp acı içinde bir çığlık basar ve hıçkırır hıçkırır devam ederdi koşusuna. Sorduğu sorulara pek cevap vermezdi, verse de bir anlamı olmazdı çoğu zaman. Hayret, sesinin tınısını bile hatırlamıyordu şimdi. Yine de o aptal, kaba çocuk aklıyla birkaç defa sormuştu ona neden taşta yattığını. "Taşlar!" demişti, "Taşlar acıtmıyor." Eli göğsündeydi, başı boynuna düşüyordu. "Tarla, çimen, döşek sevmem ben."

Ne oldu sana diye hiç sormamıştı, elbet biliyor olmalıydı hikâyesini. Evet, biliyor olmalıydı, başında değilse de sonunda öğrenmiş olmalıydı. Evin basamaklarına baktı tekrar. Ne kadar değişmişti her şey. Evler aynı, yollar

değişmiş, pencereler aynı, hayatlar değişmiş, mezarlık aynı, ölümler değişmiş... Biliyordu hikâyeyi, babaannesine sormalıydı belki. Cevap veremeyecek bile olsa sormalıydı. Oysa kabristana gitmekten çok korkuyordu, sanki mermer mezarından çıkıp kızacaktı ona yaşlı kadın. Özür mü dilemesi gerekiyordu yıllardır onu görmediği için? Kızmalı mıydı ona? Babaanne, demeliydi, ne yaptın sen? Siz ne yaptınız? Ne yapmadınız, babaanne? Hesap mı sormalıydı ona? Babaannesini hayatta olsa ne derdi bilmiyordu, o bile unutmuş olurdu Huriye'yi herhâlde. Üstelik alınırdı da. On yılı aşmışken onun için değil Huriye için mi geliyordu oraya? Özlemiş miydi babaannesini? Hayır demek geliyordu içinden, öfke gözünü karartmıştı. Ama içinde bir yerde öyle derin bir keder duygusu çıkmıştı ki yukarı, adım üstüne adım atan dizleri titriyordu. O kadar özlemişti ki onu, buradaki o umarsız hayatı... Beraber geçirdikleri yazları öyle büyük bir özlemle anıyordu ki düşünmek bile nefesini daraltıyordu. Şimdiyse boş sokaklarda yürürken sanki hiç var olmamış bir hayatı anımsamaya çalışıyordu. Kendi hayatı, babaannesinin hayatı, Huriye'nin hayatı, sanki hepsini yutmuştu bu sokaklar. Birileriyle karşılaşmaktan korkarak mezarlığa vardığında elleri buz kesmiş, Huriye'nin elleri gibi incecik, bembeyaz kalmıştı. Buranın ayazını unutmuştu, yalnızca ince yaz esintisini hatırlıyordu. Acısını unutmuş, gülüşlerini hatırlıyordu. Boş mezarlığın yollarında yürüdü, arkada, uzak bir köşede okunan bir duanın birkaç kelimesi, birinin abartılı ağlayışı kulaklarına doldu. O an, tam babaannesinin mezarında durmuşken uzaklarda tınlayan o ağlayış öyle derinden bir yere dokundu ki bir anda eski evin salonuna götürdü onu. Kenara çökmüş, sessizce önünü izliyordu. Önünde ise Huriye, her zamanki beyaz elbisesinin içinde dövünerek ağlıyordu

“Tarlada,” diyordu Huriye, “Tarlada sıkıştırdı beni. Üstüme bindi.” Anlamadı. Ellerine bakıyordu. Kadının babaannesini usul usul saçlarını okşuyordu Huriye'nin. Deli Huriye... Yazık, zavallı. “Anam babam evden attı.” diye devam etti Huriye olduğu yerde sallanarak. “Sokaklara düştüm. Sokaklara düşürdü beni.”

Neden evden atmışlardı kadını? Çocuk aklı anlamadı. Yine de ağzını açıp sormadı. Ellerini halının şekillerinde gezdirdi. Kulağına babaannesinin yumuşak sözleri çalındı. Sonra, tıpkı geldiği gibi bir anda çözülürdü anı. Ellerini tıpkı halının motiflerini takip eder gibi mezarın toprağına bulamıştı. Bir an, yer ve zaman bütünlüğü kırılmış gibi şaşkınca etrafa bakındı. Elini utanarak topraktan çekti. Gerçek miydi anımsadıkları, yoksa tıpkı Huriye gibi aklını mı kaybediyordu o da? Deli Huriye. Anıya geri dönmek, kadının anlatacaklarını dinlemek istiyordu ancak öylesine aklı karışmıştı ki çöktüğü yerden kalkamadı. Arkadaki ağlama sesi kesilmişti. Sanki babaannesini toprağın altından olanları görmüş gibi utanarak mezar taşına baktı. Etrafta kimse kalmamıştı, yine de ağzını açıp sesli konuşacak cesareti bulamadı. Parmaklarını usulca soğuk mermerde gezdirdi. “Huriye'ye ne oldu babaanne?” Sonunu biliyordu hikâyenin. Öldü. Çok ani, kelebek ömrüne yaraşır şekilde ölmüştü Huriye. Sık sık geçen turist otobüslerinden birinin altında kalmıştı. Atladı mı acaba, diyorlardı mahallede. Atlamış herhâlde, zavallı. Kimsesizler mezarlığına gömmüşler. Vah, zavallı! Evet, ölmüştü. Çok çabuk, geldiği gibi gitmiş, varlığı ve gülümsemeleri gibi unutulmuştu. Düşündü. Tarlayı, Huriye'nin çatlak sesini düşündü. Biliyordu. Ne olduğunu biliyordu.

Kahrolası, şeytanlar görsün yüzünü demişti babaannesini adam için. Allah'tan bulsun belasını. Ne oldu, demişti. Ne oldu? Huriye gitti, adama ne oldu? İzmir'de inşaatçılık yapıyormuş, demişti babaannesini. Kaçmış kurtulmuş. Olan bu sabıye olmuş. Anası babası da atmış sokağa. Şeytan görsün hepsinin yüzünü.

Bir anda buz kesti. O adam hâlâ dışarıda mıydı şimdi? Onun yürüdüğü sokaklarda yürüyor, onun oturduğu yere oturuyordu. Huriye'nin alamadığı nefesleri alıyor, yaşayamadığı yılları yaşıyordu. Deli Huriye'yi hatırlayan ise kaç kişi kalmıştı ki? O bile zar zor getirmişti hikâyenin sonunu. “Bu yüzden mi getirdin beni buraya?” dedi kadın fısıltıyla. Babaannesinin toprağına değil, göremediğin kadının hayaletine. Kimse ne oldu Huriye'ye dememişti. Kimse tutmamıştı elinden. Anca sokakta gördükçe kaçarlardı ondan. Kim bilir o adam sokakta kaç kişinin yanından geçmişti. Huriye, önce deli, sonra ölü olmuştu. Bu yüzden mi getirmişti onu buraya Huriye? Hikâyesini anımsayıp anlatsın diye mi? Ne anlatacaktı, kime anlatacaktı ki?

Bir varmış, bir yokmuş, güzeller güzeli bir kız ve bir canavarın yolları kesişmiş. Canavar büyümüş, yalnız kendisi değil, bir de kızın ailesi kesilmiş. Canavar büyümüş, o mahallenin camlarında kızı izleyenler kesilmiş. Canavar kovar, kız ise ahşap sarayının banklarında oturur, eteklerini tutarak sokaklarında koşarmış. Deli derlermiş kıza. Kimse canavara ne oldu diye sormamış. Yalnızca genç kız. Ayıp, namussuz kız. Çıkarmış elbisesini koşuyor sokaklarda. Canavar buhar, kız deli olmuş. Deli Huriye. Bizim arka sokakların delisi. Yaşarken yaşamamış, ölümü yaşanmamış, hiç olup gitmiş. Huriye'nin hikâyesini hatırlayan kalmamış. Yalnızca beslediği birkaç kuş, fısıldadığı çamlar. Mezarın mermerlerine basan ellerine baktı genç kadın, Huriye'nin acı hikâyesinin tadı hâlâ damağındaydı. Utancından, acısından yerin dibine gireceğini sandı bir an. Gözleri Huriye'nin yüzünü düşler, yaşlarla dolarken titreyen bakışlarının altında toprağın üstündeki elleri kan kırmızı görünüyordu sanki. Kimin, Huriye'nin kanı mı? Onun suçu değil miydi zaten olanlar? Canavarın ardından bir meşaleyle koşmayan onun, herkesin suçu değil miydi bu? İzmir'de inşaat işi yapıyormuş şimdi adam, güvenle otursunlar evlerinde. Huriye'yi herkes öldürmüş, hikâyesini kimse hatırlamıyor. Yalnızca beslediği birkaç kuş, fısıldadığı çamlar. Çamları kesmişler, kuşlar da uçmuş zaten.

Elif Deniz ÇELİKCAN
Özel İzmir Amerikan Koleji

LİSE ŞİİR - OKUNMALIK

RUMUZ: LLLOPMAGİ

FRAGMAN XI

Büyük kâbuslardan uyandık:

Uzun gecelerden, heretik,

Uyuyan rüyalar gördük –

Sessizce yürüyüşler içerisinde olan.

Bilge seslerle, kapalı gözümüzden

Şafağı çıplak ellerle yolladık

Seslere

Resimlere

Şölenlere,

Mahdum tesellilerin şölenlerine ki onlar

Kahkahalarla harlanır, çayırlar

İçerisinde hızlıca, gençleşerek.

Kim dalmadı ki bu kâbuslar içerisine? Tıpkı

Ötekilerinin icatları gibi – sıcak ve nemli.

Derecelerin nereyi gösterdiğini

Seslerden keşfedeceksin, tıpkı çan gibi;

Otların arasında çalan. “Düzlüklerin içini,

Bir ayın olarak kullanın, şahlanan at gibi.”

Büyülü gezgin, sen, karanlık ipuçlarının içi,

Kasvetle toplarsın vaadedilen yaprakları:

Rüzgârda dört nala giden atlılarını, soluklarını

Bir ipe bağlayarak dizginleştirirsin – sonrası

Nallarında beliren mühür, gördüğün mühür, onun yaprakları.

Daha kaç misafir ağırlayacak? Gördüğünüz,
Sadece bir söylence midir? Şaşkınlığınız,
Yalnızca görememe anları ile mi doludur?
Mucizeler, tekrar gelen mektuplar değildir –
Kuru ve mevhumdur. Tadını çıkarın, çalgılarınız
Sadece size özel çalıyor, size özel besteler –
Bir kader bağışlanması gibiler,
Bir yankının dönüşümü gibiler,
Sadece sizin yalanınızdan, size doğrular.

HEY, YAŞLI CADI! MERDİVENLER!

“Derhal! Göstergelerin izinde ilerleyin. Onlar,
Sizi Gök Ada’ya ulaştıracak, yalnız sizi. Sonralar
İçerisinde, yollarımda gözükecekler, tahakküm edecekler.
Ömrüm, baş aşağı çevrilecek o zaman. Sizininki, birer
Tanrı olmak üzere yükselecek Gök Ada’ya. Gök Ada’ya...”

YETER, YAŞLI CADI! GÖSTERGELER!

GÖSTERGELER, Göstergeler, göstergeler.

Derin kâbuslardan uyandık
Ve kaç geceler bunları hatırladık?

Batuhan ÇAĞLAYAN

Oya Ender Abaloğlu Anadolu Lisesi

ORTAOKUL MASAL - OKUNMALIK

RUMUZ: MASAL PERİSİ

KRAL KAPLUMBAĞA

Bu masal diğerlerinin aksine kralın aslan değil, bir kaplumbağa olmasının masalıdır. Eskiden, çok eskiden ormanlar kralı olan bir kaplumbağa varmış. Bütün orman halkı neden ormanlar kralının bir kaplumbağa olduğunu çok merak edermiş. Bir gün tavşan ve ceylanın arasında şöyle bir konuşma geçmiştir:

-Diğer bütün ormanların kralı aslan iken bizimki niye kaplumbağa, diye sormuş tavşan merakla.

-Ben de bilmiyorum. Gerçekten çok merak ediyorum, diye yanıtlamış ceylan.

Kral Kaplumbağa oradan geçerken bu konuşmalara şahit olmuş ve artık bu konuya açıklık getirmeye karar vermiş. Bütün orman halkını ormanın en derin köşesine çağırmış.

-Kral niye bizi buraya çağırdı, diye merakla sormuş antilop.

Ama kimseden yanıt gelmemiş.

Kral Kaplumbağa bir taşın üzerine çıkıp konuşmaya başlamış:

-Hepinizin merak ettiği sorunun cevabını vermek istiyorum, demiş. Buraya kral oluşumun hikayesini anlatmaya geldim.

Bir anda herkes suspus olmuş. Kral başlamış anlatmaya:

-Ben küçükken yaşadığım ormanın kralı da bir aslandı ama krallığıyla hiç ilgili değildi. Sadece bir aslan olduğu için kral olmuştu. Güçlü ve soylu olduğu için. Ben krallığın en yavaş hayvanıydım. Herkes benimle dalga geçerdi ama yavaş olmamın bana bir iyiliği vardı, demiş gizemli bir sesle.

Bütün orman halkı inanmamış bir ifadeyle yüzüne bakmış kralın. Kral Kaplumbağa yavaşça devam etmiş:

-Yavaş olmamın bana verdiği iyilik her şeyi görmemdi. O kadar yavaşım ki ben iki adım atana kadar yanımdan nice sürüler geçerdi. Ben de onları her ayrıntısına kadar incelerdim. Neler yediklerini, nasıl koştuklarını... Tüm günümü hayvan sürülerini inceleyerek geçirir oldum. Bir süre sonra krallıktaki hayvan sürüleri hakkında kimsenin bilmediklerini öğrendim.

Bütün orman halkı şaşkınlıkla yüzüne bakmış Kralın. Kral, kendinden emin bir şekilde devam etmiş anlatmaya:

-Krallıktaki sürüler bitince diğer krallıkları incelemeye başladım. Yavaş yavaş tüm hayvanlar hakkında istemediğim kadar bilgi sahibi oldum. Birkaç ay sonra krallığa dış sürülerden bir saldırı oldu. Aslan Kral savaşıyordu ama ne fayda, sadece savaşıyordu. Oysaki bir savaş gücü kadar bilgi de isterdi.

Kısa bir sessizlik olmuş, Kral Kaplumbağa bir süre sonra anlatmaya devam etmiş:

-Ben bu sürüyü tanıyordum. Onların zayıf noktasını da biliyordum. Onlar ateşten korkan zavallı çakallardı. Hemen bir plan yaptım, çakalları biraz izledim. Bu sürede de ateş yakmaya çalıştım. Sonunda ateşi yakmayı başarmıştım. Yavaş yavaş ateşi çakalların önüne getirdim ve ateşin yayılmasını sağladım. Ateş yayılınca hem çakallar korktu hem de orman halkı. Herkes bana “ Ormanı yakacaksın!” diye bağıırıyordu ama benim umurumda bile değildi . Bildiklerimin buna da bir açıklaması vardı: "SU". Biraz bekledim ve çakallar korkup

kaçtı. Ben yanımda getirdiğim suyu ateşe döktüm ve puf! Ateş yok oldu. İşte bu kadardı. Bilim yine her şeyin yolunu bulmuştu. O an herkes kral olmak için sadece güç değil, bilgi olması gerektiğini anladı.

Bütün orman halkı şok olmuş ve gurur duymuş bir şekilde krallarına bakıyorlarmış. Kral kendinden emin bir sesle orman halkına seslenmiş:

- İşte ben o günden beri kralım, demiş.

Bütün krallık anlamıştı. Güç sahibi olmak tek başına bir işe yaramıyordu. Asıl önemli olan bilgi sahibi olmaktı.

Ekin SOYDEMİR
MEV Koleji Özel Ankara Ortaokulu

ORTAOKUL MASAL - OKUNMALIK

RUMUZ: MASALİSTAN

ORMANDAKİ KEŞİF

Bir varmış, bir yokmuş. Şeker adında bir kız varmış. Şeker, göğe değen dağların ardında bir köyde yaşamış. Bu köyün bittiği yerde kocaman bir orman varmış. Şeker, her zaman ormana gidip biraz yaban mersini toplayıp gelirmiş.

Şeker'in her zaman gittiği bir yol varmış. Aslında ormanda yollar ikiye ayrılmış ama o her zaman soldaki yoldan gidermiş. Çünkü annesi oraya gidenlerin bir daha geri gelmediğini ve çok korkunç bir yer olduğunu söylemiş. Şeker bunun sebebini sorduğunda ise annesi bir cevabı olmadığını, çok eski zamanlardan beri herkesin buna inandığını söylemiş.

Şeker de annesinin sözünü dinlemiş ve tehlikeli olduğu söylenen yolu kullanmamış. Ama bir yandan da zihninde tırmalayıcı bir merakla boğuşmaya başlamış. Nasıl olur da kimsenin gitmediği yer hakkında böyle korkunç söylentiler olurmuş? Sonunda anlamış ki bu tehlikeleri kendi gözüyle görmeden rahat etmeyecekmış. Şeker bir sabah kararını vermiş ve ormana gitmiş. Yaban mersinlerini toplayıp heybesine doldurmuş. Cesaretini kaybetmeden koşar adımlarla yol ayrımına varmış. Sağa kıvrılan yola bakmış. Uzun otların ve çiçeklerin sardığı yoldan kimsenin geçmediği o kadar belliymiş ki? “Acaba neden buraya giden kimse geri dönememiş? Acaba bu yolun sonu nereye varıyor? Yolda ne var? Kim bu yolda kaybolmuş?” soruları zihninde dans ederken ilk adımını atmış.

Az gitmiş uz gitmiş. Kendi ormanlarına benzeyen ağaçları çoktan geride bırakmış. Yolda pek çok örümcek ağı varmış. Biraz daha devam ettiğinde yaprakların üstünde ilginç böceklerin ve sürüngenlerin olduğunu fark etmiş. Hayatında bu böcekleri görmediğine eminmiş. Bir anda önüne hiç görmediği yaratıklar çıkmış. Bu varlıklar konuşabiliyormuş. En ilginç de bu olsa gerek. İnsan olmayan ama konuşabilen canlılar... “Ne harika! Bir de normal bir dünyada yaşadığını sanıyor insanlar.” diye kıkırdadı.

Varlıklardan kafası tüylü yelpaze gibi olanı Şeker’e hayranlıkla bakmış.

“Ne kadar da tuhaf bir beden var, hem de konuşabiliyorsun!” diye hayranlıkla inlemiş.

Şeker kıkırdamış. Çünkü yaratıklar bu kadar komik görünürken onu tuhaf bulmaları gerçekten komikmiş. Varlığın renk renk tüylü yelpaze şeklindeki kafasına bakmış. “Korkunç yaratıklar bunlar mıymış? Hiç de değil. Öyle tatlılar ki!” demiş içinden.

“Bizimle geliyorsun tuhaf kafa!” demiş ona yaratık ve peşlerine takılması için Şeker’e işarette bulunmuş.

Şeker, varlıkları tehdit görmediği için onları takip etmiş. Uzun süre yürüdükten sonra büyük ve kocaman, etrafı surlarla çevrili bir şatoya varmışlar. Yaratıklar Şeker’e içeri girmesini söylemiş. Şeker çaresiz bir şekilde dediklerini yapmış.

Şatonun içinde birbirinden farklı yaratıklar varmış. Karşılarındaki insanı görünce gözlerini pörtletmişler. Şeker’i daha yakından takip etmek için parlakça bir ışığı suratına doğru tutmuşlar. İçlerinden büyük parlak pullara sahip olanı, “Buraya insan türü hiç gelmedi, nasıl cesaret edip buraya gelebildin?” diye sormuş.

Şeker hemen cevap vermiş:

“Ben hayallerimin peşinden koşan bir kıyım. Merak ettim. Ve sizi buldum.”

Pullu yaratık ona şüpheli gözlerle bakmış ve şöyle demiş:

“Bize ormanın diğer yanında çok korkunç yaratıklar olduğu söylendi hep. Ama sen öyle görünmüyorsun.”

Şeker de aynı şaşkınlıkla cevap vermiş:

“Hayır, korkunç değiliz. Sadece öğrenmeyen bir halkız. Sizin yaşam alanınızı berbat edip talan etmelerinden korkuyor olmalısınız. Peki ama neden insanlardan uzak, burada yaşıyorsunuz?”

Pullu yaratığın yanına kafası denizanasına benzeyen süslü bir yaratık gelmiş ve Şeker’e cevap vermiş:

-Biz yüzyıllardır buradayız. Arkadaşlarımızın seni bulduğu sınırı asla geçmedik. Korkularımızla yaşadık bugüne kadar.

“Ben Şeker, peki isimleriniz ne?” diye atılmış aniden Şeker.

“Benim Dore... Şu altı kolu ve bacağı olan mor kafalı yakışıklı ise Grendon. Gözleri kocaman, altın tozundan pulu olan ise Heverte. Ve ben süslerimle meşhur olan Parya!”

“Memnun oldum, size tanışma hediyesi olarak yaban mersini vermek istiyorum.” demiş Şeker ve heybesindeki yemişleri tahtadan yapılmış masaya koymuş.

“Biz de tanıştığımıza memnun olduk.. Senden bir ricamız var. Lütfen köye döndüğün zaman hiç ama hiçbir kimseye bizden bahsetme. Sana güveniyoruz çünkü sen çok akıllı ve korkunç olmayan bir insansın.”

“Hayır, asla kimseye sizden bahsetmeyeceğim bundan sonra en iyi dostum sizsiniz.” demiş Şeker. Ne dese de fikirlerini değiştiremeyeceğini bildiği için sadece onaylamış.

Şeker Dore'den kendi ormanlarını gezdirmesini istemiş. Dore kocaman kanatlarını açmış ve Şeker'den güzel bir yere gideceğini düşünmesini istemiş. Şeker gözlerini kapatıp düşünmüş. Sonrasında Dore'nin “Gözlerini aç!” demesiyle gözlerini açmış ve o an şunu fark etmiş. Şatonun arkasında kocaman mükemmel bir dünya varmış. Burada kocaman lolipoplar, uçan beyaz tek boynuzlu atlar, kocaman ağaçlar, masmavi bulutlar ve daha anlatılamayacak kadar çok güzel şeyler varmış.

Şeker, Dore ile güzelce gezdikten sonra eve dönmesi gerektiğini söylemiş. Hemen ormanın tehlike sınırı dedikleri yere bırakmışlar onu. Şeker, sormadan edememiş:

“Ama ben anlayamıyorum, siz bu kadar sihirli yeteneklere sahipken neden insanların köylerini hiç merak etmediniz?”

“Korku! Sadece korku.” demiş Dore.

Şeker, orman sınırını geçip uzunca yol almış. Ve seçenekli yolların olduğu yere gelmiş. Annesinin onu merak etmiş olabileceğini düşünmüş ve özür hediyesi olarak annesinin en çok sevdiği yemişlerden toplayıp heybesine koymuş.

Elif ÇELİKBİLEK
İstanbul Avcılar Cihangir Ortaokulu

RUMUZ: KIRMIZI MANTAR

PASTALAR DİYARI

Bir varmış iki yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Gülüş adlı bir kız varmış. Gülüş yoksul ama iyi kalpli bir ailenin tek çocuğuymuş. Şeker mi şeker bir kız olan Gülüş, çoğu zamanını tarlada ailesine yardım ederken ya da yeşillik alanlarda oynarken geçirirmiş. Gülüş ayrıca hayvanları da çok sever, her gün onlarla da oynarmış. Elma yanakları, badem gözleri ve güneş sarısı saçları varmış Gülüş'ün. Pasta ise onun dünyadaki en sevdiği ve tadını da en çok merak ettiği şeymiş ama maalesef daha önce hiç yeme fırsatı olmamış. Masallarda ve rüyalarında çeşit çeşit pastanın tadına bakar; çilekler, çikolatalar, krokanlar arasında gezer, sabah uyandığında da bütün bu pastaların tatlarını damağında hissedermiş. Üstelik bu pastaların görünüşüne, kremalarının kadifemsi dokusuna da hayranmış. Günler rüyalarla gerçekler, isteklerle yokluklar arasında geçerken bir gün Gülüş'ün babaannesinin doğum günü gelmiş. Gülüş ve ailesi, o gün sabah erkenden kalkmış ve babaannesinin doğum günü için bir şeyler aramaya başlamışlar. Maalesef ne dolaplarda ne masaların altında hiçbir şey bulamamışlar ve üzgün üzgün işlerine devam etmişler. Gülüş dışarı çıkmaya karar vermiş ve evden dışarı ayak bastığı anda gözüne bir şey ilişmiş. Mahallenin arka taraflarındaki tepede bir şey duruyor, parıl parıl parlıyor adeta Gülüş'ü yanına çağırıyormuş. Gülüş merakla tepeye doğru koşmuş. Gülüş bir de ne görsün, tepenin üzerinde bir pasta! Ama öyle böyle değil, bulutlara kadar uzanan bir pastaymış bu. Bu pastanın başka bir ilginç özelliği ise pastayla tepe arasında yok sayılacak kadar az bir mesafe olmasıymış. Pasta tepede durmuyor, pasta uçuyormuş! Gülüş bu pastayı babaannesinin doğum günü için götürmek istemiş ancak bu kadar büyük pastayı nasıl taşıyacaktı ki? Pastayı tatmak istemiş ve elini pastaya doğru uzatmış. Pastaya değdiği anda kendini pastanın içinde bulmuş. Gülüş bata çıka birkaç kaç kat krema, şekerleme ve badem ezmeli kekten geçmiş. Arada karşısına çıkan çikolatalardan yemeyi de ihmal etmiyormuş. Gülüş, arada kaya büyüklüğünde kiraz şekerlemeleriyle de karşılaşılıyor; sonrasında zar zor yeni bir yol açıp oradan yolculuğuna devam ediyormuş. Ardından karşısına bir çilek çıkmış ama bu çilek daha önce ailesiyle küçük bahçelerinde yetiştirdikleri çileklere pek benzemiyormuş, çilek kendi boyundaymış ve hiç olmadığı kadar parlakmış. Bir anda çilek daha da parlamaya başlamış ve çileğin yavaş yavaş gözleri ve ağzı ortaya çıkmış. Gülüş'ün ağzı da şaşkınlıktan büyük bir o şeklini almış ve şaşkınlıkla çileğe doğru bakmış. Çilek gözlerini açıp Gülüş'e doğru bakmış. Gülüş daha bir şey diyemeden çilek onu elinden tutmuş ve hızlı ve beklenmedik bir hareketle onu başka bir yere götürmüş. Burada karamel şelaleleri, lolipop ağaçları, şekerlemelerden çimenler gibi başka bir sürü şey varmış. Gülüş hala etrafa ağzı bir karış açık bakıyormuş. Çilek, Gülüş'ün bu bakışlarını fark ederek olaya bir açıklama getirmiş: “Ben Pastalar Diyarı’ndan Çilek, pastanın içine giren insanları karşılamak ve sorunlarını çözmekle görevliyim. Bu pasta, sadece iyi kalpli insanlara ve yürekten istedikleri bir şey olduğunda, yardıma ihtiyaç duyduklarında görünür hale gelir ve öyle herkes tarafından da görülemez. Bu işe yeni başladığım için biraz acemiyim ve garip davranabilirim, yani bana pek aldıрма. Yaşlı Bilge Çilek yüzyıllardır bu işi yapıyordu ancak artık sihir tozunun etkisi azalmaya başlayınca görevi bana bıraktı. Neyse, söyle bakalım, sorunun nedir?”. “Bugün babaannemin doğum günü ve biz de bugün için ailem ile küçük bir kutlama yapmak istiyoruz ancak ne pasta için ne bir hediye için paramız yok.” diye açıklamış Gülüş. Çilek ise en iyi hediyelerin kalpten olduğunu ve ona iyi dileklerde bulunmalarının bile en iyi hediye olduğunu söylemiş ama yine de Gülüş'e yardım etmekte onun isteğini yerine getirmekte kararlıymış. “Galiba sana yardımcı olacak şeyi biliyorum, beni takip et!” deyivermiş. Gülüş, soru sormadan Çilek'i takip etmeye başlamış. Yolda Çilek ile bol bol konuşmuşlar. Hem Çilek hem Gülüş birbirine hemen alışmış, birbirini sevmiş. Ardından Çilek geldiklerinin müjdesini vermiş. Burası bir fabrikaya benziyormuş ancak buradaki makineler tamamen tatlılardan oluşuyormuş. Çilek, birkaç çift tuşa basmış ve fabrikanın sonundaki dev üzümlerden birinden bir pasta pörtleyivermiş. Pastanın üstünde bembeyaz bir krema, şekerlemeler, çikolata parçacıkları, çilekler ve böğürtlenler varmış. Çilek ve Gülüş pastaya

doğru koşmuşlar. Çilek pastayı almış ve paketleme merkezine doğru yürümüş. Paketleme merkezinden küçük bir paket almış ve pastayı paketin içine koymuş. Çilek, paketi Gülüş'e uzatmış, Gülüş ise bu paketi memnuniyetle kabul etmiş. Çilek'e milyonlarca kere teşekkür etmiş ve buradan nasıl çıkacaklarını sormuş. Çilek ise elini bir kere şıklattığında Gülüş kendini Çilek ile ilk tanıştığı yerde bulmuş. Çilek Gülüş'ü pastanın içinden çıkarmış ve babaannesinin doğum gününü kutladığını söyleyip ortadan kaybolmuş. Gülüş elinde pasta paketiyle eve doğru yürümüş. Annesi, Gülüş eve geldiğinde şaşkınlıkla "Bu paket de nereden çıktı?" diye sormuş. Çilek, Gülüş'e yoldayken bu olanlardan kimseye bahsetmemesi gerektiğini ve ona güvendiğini söylemişti. Gülüş ise "Bir abla verdi, içinde pasta var." demeyi tercih etmiş ve bunu alıp babaannesinin doğum gününü kutlayabileceklerini söylemiş. Annesi hemen Gülüş'ün babasına haber vermiş ve üçü birden babaannesinin evine gitmek için yola koyulmuşlar. Babaannesinin evine vardıklarında babaannesi koltukta gazete okuyormuş. Babaannesi onları güler yüzle karşılamış ve oturup bol bol konuşmuşlar. Kaşla göz arasında annesi, pastayı mutfığa saklamış. Birkaç dakika geçtikten sonra annesi mutfığa gitmiş ve pastanın üstüne birkaç mum koyup onları yakmış. Pasta sürpriz için hazırmış! Annesi yavaş yavaş salona doğru yürümüş. Pastayı gören babaanne o kadar şaşırmış, o kadar şaşırmış ki bir heykel gibi donakalmış. Bunu gören Gülüş, annesi ve babası çok telaşlanmış. Gülüş, "Babaanne!" diye çığlık atınca güneşi gören kar tanesi gibi eriyivermiş babaanne. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle pastaya yaklaşmış, pastaya hayran hayran bakarken dileğini mırıldanmaya başlamış. "Bir yüz yıl daha yaşamak!" Hepsi kahkahalara boğulmuş, hepsi bir ağızdan şarkılar söyleyip pastayı yemişler. Babaannesi bu güzel sürpriz karşısında çok duygulanmış ve üçüne birden sarılmış. Bu olaydan sonra gökten üç büyülü pasta düşmüş. Biri Gülüş ve ailesine, biri bu masalı anlatana, biri de bu masalı dinleyenlere...

İrem BAYRAK

Özel Terakki Vakfı Ortaokulu

ORTAOKUL MASAL - OKUNMALIK

RUMUZ: UYGAR

BİR ZEYTİN MASALI

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken, uzak diyarların birinde Baklavacıbaşı köyü varmış. Bakalım çok yağmurların yağdığı ama güneşin de hep parladığı bu yemyeşil köyde neler olmuş neler...

Bu güzel, küçük köyümüzde Can adında sevimli, iyi kalpli bir çocuk yaşarmış. Yaşadığı mahalledeki hatta bütün köydeki herkes onu çok severmiş. Herkese karşı çok iyi ve kibarmış. Bu köyde bir de simsiyah bir kedi varmış. Her gün o sokak senin bu sokak benim gezer dururmuş. Bizim küçük Can da bu kediyi çok severmiş. Ancak köyün halkı bu kedinin pis olduğunu söyler, ayrıca da siyah olduğu için kediyi uğursuz ve lanetli sayarmış.

Köyün her zamanki gibi başlayan sıradan bir gününde, kara bulutlar bütün gökyüzünü sarmış. “Allah Allah” demiş köyün kasabı, “Dün nasıl da güneşliydi hava, bugün yağmur yağacak gibi.” Bir taraftan bunları söylerken bir taraftan da dükkânının önündeki siyah kediciği kovalayıvermiş. “Fena bastıracak bu yağmur, bu uğursuz kedi gibi kapkara oldu gökyüzü.” demiş köyün bakkalı. Kasap ve bakkal böyle konuşturlarken aniden yağmur bastırıvermiş. Ama nasıl bir yağmur! Köy, çok küçük ve çukurda olduğu için her yeri su basmış, görülmemiş bir sel olmuş. Herkes çılgık çılgıca koşuşmaya başlamış. Kimse birbirine yardım edemeden kendi canının derdine düşmüş. Evlerine ulaşmak ne mümkün? Selin ortasında öylece kalakalmışlar.

Tam bu sırada, çocuğun sesi duyulmuş. Çocuğun ve kedinin olduğu eve doğru hızla koşmaya başlamış köylüler. Öbür evlere göre biraz tepede imiş çocuğun evi, hasta annesiyle burada yaşarlarmış. Yağmur bastırınca kediyi de alıp evlerine kaçırıvermiş çocuk. Çok küçük bir evmiş ama “Olsun köyümüz de küçük herkesi alırsız evelallah evimize.” demiş Can’ın kendi gibi melek kalpli annesi. O kara kedici minik patisini uzatıp herkesi evin içine çekmeyi başarmış. Uğursuz dedikleri kedici, yani Can’ın sevimli dostu Zeytin, onların hayatını kurtarmış. Hep itip kaktıkları o kediciğin minik patisi onları hayata tutundurmuş. Yağmur yağdıkça yağmış, en başta Zeytin sonra da bütün köylüler, sıcacık sobanın etrafında ısınmışlar.

Herkes kediden özür dilemiş. Yumuşacık, simsiyah tüylerini okşamışlar. Köyün lezzetli sütlerinden içer güzel güzel mamalar yer olmuş Baklavacıbaşı köyünde. Köylüler bir olup Can’ın annesini de tedavi ettirmişler. Kedici de çocuk da çok mutluymuş. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine. Her zaman birbirimize karşı sevgi dolu, anlayışlı olalım. Dünyadaki bütün insanlar, hayvanlar beraberce, mutlu yaşasın.

Uygar ARIKOĞLU
Özel Karşıyaka TAKEV Ortaokulu

ORTAOKUL ÖYKÜ - OKUNMALIK

RUMUZ: YAVUZ

BİSİKLETİN BÜYÜK HAYALI

Erzincan’da güneş yeni doğuyordu. Bir bisiklet, “insan” olup sokaklarda dolaştığını derin derin hayâl ediyordu. O bisikletin adı Yonyon’du. Yonyon mavi renkte bir bisikletti. Gözleri çok sağlıklıydı. Yonyon bisikletlerle konuşabiliyordu ve onları duyabiliyordu. Diğer bisikletler de aynı şekildeydi. Ama insanlar onları duyamıyordu. Yonyon’un en büyük hayali insan olmaktı. Saat sekize varmıştı. Yonyon’un sahibi Kâmil geldi. Kâmil akıllı bir 8. sınıf öğrencisiydi. Kâmil okula gitmek için dışarı çıkmıştı ve bisikletine binip okulun yolunu tutmuştu. Kâmil zayıf olduğundan Yonyon, Kâmil’i rahatça taşıyabiliyordu ve birlikte çok kolay seyahat edebiliyorlardı. Okula vardıklarında bisikletini okulun çöp kutularından birinin önüne koymuştu. Yonyon’un arkadaşları Concon ve Honhon da gelmişti. Concon turuncu renkte bir bisikletti. Honhon ise sarı renkteydi. Onları Kâmil’in en iyi arkadaşları Mert ve Salih getirmişti. Yonyon arkadaşlarıyla konuşurken saate baktı ve arkadaşlarına okulun bitmesine yarım saat kaldığını hatırlattı. Beş dakika kala yan taraftan siyah iş kıyafetli bir adam geçti ve çöpe bir gazete bıraktı. Yonyon gazeteye baktı. Gazetede “bir canlandırma iksiri bulunduğu, bundan da sadece bir tane olduğu ve bunun bir dağın tepesinde olduğu” yazıyordu. Geri kalanını okuyamadı çünkü Kâmil, Mert ve Salih gelmişti. Salih bisiklet sürerken “Ders çalışmak için kafeye gidelim mi?” diye sordu. Onlar da bu teklifi kabul ettiler.

Kafeye vardıklarında Kâmil ve arkadaşları hem temiz hava almak için hem de ders çalışmak için kafenin bahçesindeki masalardan birine oturdular. Bisikletleri de kendi aralarında muhabbete başladılar. Yonyon; Concon ve Honhon’a “Sizin tanıdığınız büyücü bir bisiklet var mı?” diye sordu. Honhon hemen atıldı. “Benim tanıdığım biri var. Ama sen niye sordun ki?” diye cevapladı.

Yonyon sebebini söylemekte çok kararsızdı. Bunu bir büyücü olmadan yapamazdı. Arkadaşlarıyla paylaşmak da istemiyordu ama başka çaresi de yoktu. Gazetede okuduklarını arkadaşlarına anlattı. Honhon ve Concon arkadaşları Yonyon’un en büyük hayâlinin insan olmak olduğunu kendilerine anlatmasa da biliyorlardı. Honhon: “Sana bu gece yerini gösteririm. Concon istersen sen de gel. O büyücü hiç uyumaz ve ihtiyar olduğundan konuşması komik gelebilir. Ama yanında gülersen sana sinirlenir ve istediğin büyüyü vermeyebilir.” Concon “Bu arada Yonyon hangi büyüyü isteyeceksin? Senin aradığın iksir sadece bir dağın tepesinde varmış. Senin aradığın şey onda yoktur o zaman.” dedi. Yonyon “Şu anlık kararsızım. Eve gidince biraz düşüneyim.” dedi. Sonra yarım saat kadar havadan sudan konuştular.

Yonyon, Kâmil’in telefonunun çaldığını ve arkadaşlarına gitmeleri gerektiğini söylediğini duydu. Sonra eve gittiler. Yonyon bütün gün hangi iksiri isteyeceğini düşündü. Sonunda bulmuştu. Eşyaların insanlarla konuşabilmesini sağlayan bir iksir isteyecekti. Yonyon, Kâmil’den yardım isteyebilirdi. Bu mantıklıydı. Yonyon, Kâmil’in çocukluk arkadaşı sayılırdı. Onunla çok büyük maceralar atlatmıştı. O yüzden yardım edebilirdi. Çok şaşıracaktı ama ortada “canlanma” olasılığı söz konusuydu ve Yonyon bu fırsatı elinden kaçırırsa çok üzülürdü. O gece Honhon ve Concon kapının önüne gelmişti. Concon hemen Yonyon’a “Hangi büyüyü seçeceksin?” diye sordu. Yonyon planı anlattı. Ve yola çıktılar. Üç bisiklet ıssız ve ara sokaklardan geçip yaşlı bir bisikletin önüne gelmişlerdi. Honhon büyücüyü tanıyordu. Bu ilk gelişi değildi. Yonyon ve Concon ilk defa büyücüyü gördükleri için sesi çok komik gelmişti. İçlerinden kıkırdıyorlardı. Honhon, arkadaşının durumunu anlattı. Büyücü bu olayı onayladı ama bir şartı vardı. Onlardan- en çok sevdiği yiyecek olan- kakao getirmelerini istedi.

Üç arkadaş marketin yolunu tuttular. Nasıl alacaklarını bilmiyorlardı ama şansları yaver gitti. Concon yerde bir

kakao torbası olduğunu gördü. Zor olsa da Honhon'un sepetine koymayı başardılar. Tekrar o ürkütücü ara sokaklardan geçip büyücünün yanına geldiler. Büyücünün gözlerinden ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Büyücü yıllar sonra ilk defa kakao yiyordu. Yonyon'a iksiri verdi. "Bunu zincirinin yağlanmasında kullanacaksın." dedi. Yonyon'un bir tamirciye ihtiyacı vardı. Yonyon arkadaşlarına "Tanıdığınız bir tamirci var mı?" diye sordu. Concon "Benim bildiğim biri var. Buraya çok yakın bir yerde atölyesi var. 24 saat açık olduğundan şu an gidebiliriz." dedi. Üç bisiklet büyücüye teşekkür edip tamircinin yolunu tuttular. Tamirciye vardıklarında gün doğuyordu hızlı olmaları gerekiyordu. Tamirci bu işi yardım için yaptığından hemen yağlayıp Yonyon, Honhon ve Concon evlerine yetiştirebilmişti.

Kâmil okula gitmek için Yonyon'u aldı, giderken Yonyon, Kâmil ile konuşabilmek için ara sokaklara doğru saptı. Kâmil çok şaşırmişti. Bisikletini kendisi kontrol etmiyordu. Yonyon, Kâmil'e sesinin gelip gelmediğini sordu. Kâmil çok şaşırmişti çünkü daha önce hiçbir araç veya eşyanın konuştuğunu görmemişti. Hemen şaşkın bir ses tonuyla "Eee... Evet geliyor. Sen gerçek misin?" dedi. Yonyon, olan biteni Kâmil'e anlattı. Kâmil, Yonyon'a "Peki benden ne istiyorsun?" diye sordu. Yonyon "Çöpteki gazeteyi alırsan çok sevinirim. Benim ayağım ve elim olmadığı için çoğu şeyi yapamıyorum. Bu konuda yardımcı olursan çok sevinirim." diye cevapladı.

Birlikte okula gittiler ve Kâmil, Yonyon'un tekerleği ile gösterdiği çöp kutusunu karıştırdı. Gazeteyi görüp eline aldı. Kâmil'in gülümsemesinden haberi gördüğü anlaşılmıştı. Yonyon çok heyecanlanmış çok mutlu olmuştu. Haberde iksirin Çimen Dağı'nın üstünde olduğu yazıyordu. Zaman kaybetmeden dağa gidip gizli tünele girdiler. Ve oradaydı. **Canlandırma iksiri** oradaydı. Yonyon mağaradan içeriye girdiğinden beri çok kararsızdı. Onunla zinciri yağlanırsa yeniden doğacaktı ama kararını vermişti "insan" olacaktı. Kâmil, Yonyon'un zincirlerini yağladı ve göz kamaştırıcı bir ışık geldi. Kâmil gözlerini ovuşturup Yonyon'a baktı. Yonyon gözlerinin önünde şeker gibi bir çocuğa dönüşmüştü. Kâmil, Yonyon'u kardeş edinmişti. Kâmil'in ailesi buna karşı çıkmadı. Çünkü Kâmil'in çok yalnız olduğunu biliyorlardı. Yonyon'un ismi değişmişti. Adı artık Yusuf'tu. Yusuf'a Yonyon ise artık sadece lakabıydı.

Eymen YAVUZ

BJK Kabataş Vakfı Ortaokulu

ORTAOKUL ÖYKÜ - OKUNMALIK

RUMUZ: PAPTATYA

ÖĞRENCİ MÜDÜR

Bir gün yine resmen yaşayan saatim annem ‘‘Serra kaaalk!’’ diye ötüyor resmen. Al, kalktım anne, mutlu musun? Yumurtamı, cevizimi, peynirimi, sütümü hepsini bitirdim, doydum mutlu musun? Bu sefer de ‘‘Ah şu çocuk ömrümü yedi bitirdi.’’ alarmı ötmeye başlıyor. Ben kimseye zararım olmadan yatıyordum anneciğim, sen kaldırdın, istersen geri yatayım tekrar?

Tahmin ettiğiniz gibi ben okulu sevmem. Mecbur olmasam hiç gitmem. Ben 1. sınıfta okuma yazmayı öğrendim. 2. sınıfta iyice pekiştirdim, çarpmayı ve bölmeyi öğrendim. Almam gereken eğitimi aldım. Neden 6. sınıf olmama rağmen hâlâ buradayım? Hayır, yani yaşamımda bana yardım edecek şeyler olsa neyse de... Bir de 7. sınıfta atomları, mitoz-mayoz bölünmeyi, Osmanlının tarihini öğrenecekmişim. Anneme sordum, hatırlamıyor, daha önemlisi hatırlamıyor ama bu onun hayatı için bir toz tanesi kadar zarar vermiyor! Neyse, okula geldim, yine aynı sıraya oturdum, yine aynı öğretmenden ders alıyorum. Neden istediğim sıraya oturamıyorum? Neden öğretmenimi kendim seçemiyorum? Neden bizi bir ses çıkartarak önce sınıfa, sonra otlamaya giden kuzu sürüsü gibi dışarıya çıkartıyorlar? Ona da dışarı çıkmak demeye bin şahit ister. Beş dakika dışarı çıkıyoruz diye onu da bir şey zannediyorlar. O zaman neden 40 dakika teneffüs, 10 dakika ders olmuyor? Altı senedir bu sorulara cevap arıyorum, hâlâ bir şey anlamadım. Ama ben pes edenleri sevmem. Pi sayısının çok uzun zamandır sırrını tam olarak çözemediler. Ben bunları düşünürken öğretmenim: ‘‘Çocuuklaaar, size müthiş bir haberim vaar!’’ dedi. ‘‘23 Nisan’a az kaldı ve 23 Nisan’a özel 3 kişi seçeceğiz! Bir haftalığına bir öğrenci müdür, iki öğrenci müdür yardımcısı olacak.’’ Bu gerçekten muhteşem bir haberd.

Ben müdür olursam okulu istediğim gibi yönetebilirdim. Parmağımı kaldırdım, keşke kaldırmasaydım, yine çocuk milleti avaz avaz ‘‘Ben, ben olayım!’’ diye bağırıyor. Nefret ettiğim şeylerden biri de çocukların hiçbir şeyi, hiçbir zaman sakince çözmemesi. Okulu sevmememe rağmen net bir şekilde öğrendim: Parmak kaldır! Öğretmen: ‘‘Daha adaletli bir seçim olması adına, üçlü gruplar halinde 23 Nisan ile ilgili şiir yazacaksınız. En çok beğenilen şiirin sahibi, müdür ve yardımcıları olacak!’’ dedi. Bu iş tam bize göre. Okulda Beril, Su ve ben çok iyi arkadaşız. Onlar da okulu sevmezler. Bazen bizim evin garajında takılırız. Okuldan sonra bizim evin garajında buluştuk. Sordum: ‘‘Aranızda hiç şiir yazmış var mı?’’ Tık yok! Muhteşem ekibiz gerçekten, hiçbirimiz şiir yazmamıştık. Annemin yanına gittim. Annem edebiyat öğretmenidir. Şiir nasıl yazılır, bilir herhalde. Yaklaşık yarım saat bize şiir nasıl yazılır, onu anlattı. Anladık sayılır. Bir saat düşündükten sonra 23 Nisan diye başlamaya karar verdik. Sadece 23 Nisan yazmak için bu kadar düşündüysek şiirin sonunu biraz zor görecektik. Didindik durduk garajda, yemek saatine doğru şiirimizi yazdık:

23 Nisan

Bize Atatürk’ten armağan

Bugün bize bayram

Yaşasın 23 Nisan

Şenlik olur bu dünya

Her gün bayram olsa

Olsun 23 Nisan hediye

Dünya'daki her çocuğa

Çok uğraştık ama güzel oldu. Sabah okula koş koş gittim. Ben okula en son 1. sınıfın ilk gününde koş koş gitmişim. Bir daha da hiç heyecanlanmadım zaten. Ben zannedyordum ki içeride top havuzları, parklar, tırmanma duvarları var. Yoksa neden çocukları oraya göndersinler? Annem arkadan ‘‘Allah’ım kesin doktor olacak bu çocuk, okula koş koş gidiyor!’’ diye sevinliyordu. Sanki doktorlar hastaneye koş koş gidiyor. Okula gittiğimde hemen öğretmenimin yanına gittim ve şiirimizi verdim. Her teneffüste yanına gittim, cuma günü açıklayacaklardı ama çocuklar sabırsızdır bilirsiniz. Her akşam öğretmenimi evden aradım. Cuma sabah uyandım diyemeyeceğim çünkü uyuyamadım. Yatakta döndüm durdum. Sabah

Beril, Su, ben koş koş okula gittik. Tören başladığında çok heyecanlıydım. Günlerdir sonucun açıklanmasını bekliyordum.

- Kazananlaaar: Beril, Su ve Serra. Tebrikler!

Biz kazanmıştık. Ne kadar mutlu olduk anlatamam. Fakat bir terslik vardı. İsimleri müdürün açıklaması gerekmiyor muydu? Bizi müdürün odasına götürdüler. Müdür hasta olmuş, gelememiş okula. Hım, peki biz burada ne yapacağız. Öğretmen ‘‘Müdür oturuyordu, siz de oturun.’’ dedi. Oturduk.

Su, ‘‘Burası çok sıkıcı, dışarı çıksak?’’ diye mırıldandı.

Beril: Herkese tablet verelim, oyun oynasınlar. Her kata dondurma istasyonu kuralım, abur cubur yemek serbest olsun, öğretmen ders anlatırken istediğimizi yapalım...

Üçümüz birden birbirimize baktık. Yapabilirdik bunu. Müdür gelmeyecekti. İstedimizi yapabilirdik. Hemen ikinci müdür yardımcısı Su’yu, öğretmenler odasına yolladım. Okulda 300 öğrenci vardı. Üçü bizdik zaten... 297 tane kâğıda ‘‘Okulun nasıl bir yer olmasını istersiniz? İstedğiniz kadar sıra dışı olabilir.’’ Gün içinde raporun masamda olmasını rica ederek öğretmenlere görevi verdim.

Okul bittikten sonra kâğıtları alıp garaja gittik. Ben normalde okumayı sevmem ama 297 tane kâğıdı hiç sıkılmadan okudum. Muhteşem ötesi fikirler vardı. Bir de çocuklar yazmayı sevmez derler. Bakın güzel konu verince nasıl da yazıyorlar. Liste halinde tek tek okuduk.

- Öğretmen ders anlatırken oyuncağımla oynayabileyim. (Kim tutar bizi?)
 - Sınıfta yataklar olsun, dersi yaktan dinleyelim. (Bu uykucu)
 - Dersi uyurken dinleyelim. (Bu tamamen uykucu)
 - İstedğim zaman tualete gidebileyim. (Vah yavrum, bu kadar mı zor durumdasın?)
 - Sınıfta havuz olsun, dersi yüzerken dinleyelim. (Yüzerken duyamazsın dersi ama ona da tamam.)
 - Derslerimiz bir ders boş bir ders dolu şeklinde olsun. (Bana uyar.)
- Okulu uzaylılara satalım, okulda dinozor besleyelim, okul içindeki en yüksek binadan ipli paraşüt atlamaları

yapalım... Tüm hafta sonu bu kâğıtları okuduk, olamayanları eledik. Her öğrencinin kâğıdında en az 7 öneri vardı. Olmayanları elediğimizde tam iki bin öneri vardı. Bunlardan aynı olanları elediğimizde de 700... Müdürün çekmecesinde biraz para vardı. Artık müdür ben olduğuma göre, benim param sayılır. Müdürün odasının önünde görevli bir amca vardı. Parayı ona uzatıp “Her kata bir dondurma istasyonu koyalım, lütfen.” dedim. Hiç soru sormadı. Müdür olmak ne iyiymiş. Acaba ben büyüyünce de mi okul müdürü olsam? Fakat o zaman okula gitmem gerekir, en büyük derdim okula gitmek zaten. İki gün sonra geldi dondurma istasyonları. Çarşamba günü okula koşu koşu değil, ışık hızında uçarak geldim resmen. Öyle bir hızdı ki anlatamam. Çocukları çağırıp duyuru yaptı Beril. Aslında okul müdürü olarak benim yapmam lazım ama o sırada dondurmaları tezgâha koymakla meşguldüm. Beril’in dediklerini duyamadım ama çocukların bağırışları kulak zarımı patlatıyordu resmen. Çocuklar çok mutlu olmuştu. Ertesi gün herkesin elinde kekler, hamburgerler, çikolatalar vardı. Bir tane elma veya portakal arasan bulamıyorsun. Elma var ama elma şekeri... Portakal var ama portakal aromalı jelibon. Teneffüslerde ellerimizde lolipoplar ile koşuyor, susayınca lıkır lıkır limonata içiyorduk. Son derste önce birinden “öğğ” sesi geldi ve tüm yediklerini çıkardı. Ardından tüm sınıf yediklerini çıkarmaya başladı. Sabahtan beri ne bulursak ağzımıza atıyorduk. Sonrası felaket... Tüm sınıf battı. Her yer çok kötü kokuyordu. Önümüzdeki pazartesiye kadar okulu kapattım. Ben herkes dinlenir zannediyordum. Kimi alerji için aşı olmuş, kimi hastanede geçirmiş tüm zamanını. Kimi de saatlerce diş koltuğundaymış. Zor toparlandık pazartesiye.

Bir hafta nasıl geçti anlamadım bile. 7 gün boyunca hep değişik fikirler denedik. Sınıfa yataklar koyduk, dersimizden olduk. Su’ya “2+2 kaçtı?” diyorum 5, diyor. Beril’e “6’yı 2’ye bölsen kaç olur?” diyorum, “4 mü?” diyor. Olmadı bu iş. Yeni şeyler öğrenemediğimiz gibi öğrendiklerimizden de olduk. Eğer ben bu okulun müdürüysem onca çocuğun eğitimsiz kalmasına izin veremezdim. Ama şimdi çocuklara “Başa dönüyoruz.” desem, tepki toplayabilirdim. Ne yapsam, ne yapsam derken müdür odasına kapıyı çalmadan biri girdi.

“Buyurun, okul müdürü benim, ne istemiştiniz?” dedim.

- (Bir kahkaha attı.) Gerçekten sen misin okul müdürü?

- Evet benim. Sanırım beğenemediniz.

- Beğendim, beğendim çok beğendim ama senin hükmün artık burada bitiyor canım benim. Yeni okul müdürü benim, eşyalarını alıp sınıfına geçebilirsin.

- Gerçekten mi, bu bir şaka mı?

- Hayır, bu bir şaka değil. Müdürünüz okuldan ayrılmak zorunda kaldı. Yeni okul müdürü benim.

Yeni okul müdürü koltuğuna oturdu. Okul çok eğlenceli bir yer haline geldi. Öncelikle her sınıf kendine bir isim buldu. 6C sınıfı isim bulamadığı için adını “İsimsiz sınıf” koydular. Haftada bir ders yerine kudurma saati geldi. Kudurma saatinde bahçeye çıkıp o ders boyunca durmadan koşturuyor, oynuyorduk. Her dersin yerine de başka isim koyduk. Beden eğitimi, zıpla hopla yuvarla koş yürü; matematik sayıların dansı, fen ise deneyli ders oldu. Türkçeye “Dilimizi Tanıyalım” dedik.

Ceren KÖKER

İzmir Özel Ekin Ortaokulu

ORTAOKUL ÖYKÜ - OKUNMALIK

RUMUZ: İZMİRLİ MİMAR

HİKÂYE İÇİNDE HİKÂYE

İlk kurşun, İzmir'in güneybatısında bulunan 500 nüfuslu küçük bir kasabaydı. Kasaba o kadar küçüktü ki herkes birbirini tanıyor, kasabanın tamamı yarım saat içinde rahatlıkla dolaşılabilirdi.

Duman ailesi, bu küçük kasabada yaşıyordu. Mehmet, ailenin babasıydı. Mehmet'in kasabada küçük bir marangoz dükkânı vardı. Asya, ailenin küçük afacan kızıydı. Asya, kızlarla değil, kasabanın erkek çocuklarıyla çok iyi anlaşır ve sürekli onlarla vakit geçirirdi. En iyi arkadaşı Aras idi. Aras, ailesi ve yatalak teyzesi Fadime ile yaşıyordu. Asya'nın annesi Nurdan, aile bütçesine katkı sağlayabilmek için Aras'ın teyzesine bakıyordu.

Duman ailesinin onlarla aynı evde yaşamayan bir ferdi daha vardı, o da Asya'nın amcası İskender idi. İskender, Mehmet'in üvey kardeşiydi. Küçükken geçirdiği bir rahatsızlık sebebiyle zihinsel olarak engelliydi. Kasaba halkı, İskender engelli olduğu için ona pek yaklaşmaz, ondan korkardı. Bu yüzden Mehmet, kardeşinin üzülmemesi ve rahat edebilmesi için, ona kasabanın dışına küçük bir kulübe yapmıştı. İskender orada tek başına yaşıyordu. Asya ve annesi haftada bir gün İskender'in evine gider, temizliğini ve yemeğini yaparlardı. Kasaba halkı İskender'e kısaca "Kuşçu" derdi. Çünkü İskender, kuşları çok sever, kulübesinin etrafında kuşları besler, ahşap oymacılığa yatkın olduğu için birçok kuş maketi yapardı.

Her yıl 31 Temmuz'da, İlk kurşun kasabasinda kuşlar ile ilgili bir şenlik düzenlenirdi. Bu şenliğin en önemli etkinliği "Maket Kuş Uçurma" yarışmasıydı. Bu yarışmada takımlar kuş maketi hazırlarlar ve bu kuş maketleri şenlik alanının ortasına kurulan eğimli bir düzenden aşağı kaydırılır, en uzağa uçabilen kuş maketini yapan takım birinci seçilirdi. Birinci seçilen takıma ise güzel bir hediye verilirdi.

Asya, Aras ve arkadaşları İskender'in kasaba halkı tarafından dışlanmasına çok üzülüyorlardı. Bu durumu nasıl düzeltebilecekleri konusunda sürekli kafa yoruyorlardı. Aras'ın aklına bir gün çok güzel bir fikir gelmişti. Fikrini heyecanla arkadaşlarıyla paylaştı: Bu yılki maket kuş uçurma yarışmasına katılmak için bir takım oluşturacaklar ve İskender'den yarışma için yapacakları kuş maketi için kendilerine yardım etmesini isteyeceklerdi. Böylece kasaba halkı onun ne kadar yetenekli olduğunu ve ondan korkulacak bir durum olmadığını anlayacaktı. Bu fikir herkesin çok hoşuna gitti. Çocuklar biraz zor da olsa İskender'i yarışmaya katılmaya ikna edebildiler. Çünkü İskender de kendisini kasaba halkına kabul ettirmek istiyordu.

Yarışmaya bir hafta kalmıştı. Çocuklar her gün gizlice İskender'in evinde buluşuyor ve en iyi kuş maketini tasarlamaya çalışıyorlardı. Yarışma gününe bir gün kala hayallerindeki kuş maketini bitirebilmişlerdi. Yarışmaya katılacakları kuş türü bir kartal idi. Maket o kadar güzel olmuştu ki aslına çok benziyordu. Herkes beraber yaptığı işten çok memnun kalmıştı.

Yarışma günü geldi çattı. Çocuklar, İskender ile festival alanına gittiler. Festival alanı çok kalabalıktı, adeta tüm kasaba halkı oradaydı. Alandaki direklerin arasına küçük üçgen bayraklar asılmıştı, ev yapımı yiyecek içecek satan stantlar vardı. Balon satan adamın etrafındaki çocuklar neşeyle koşturuyordu. Yarışmanın yapılacağı düzeneğin etrafında seyircilerin oturması için tribünler konmuştu. Tribünlerin en ön kısmında ise kasabanın en önde gelen kişilerinin bulunduğu jüri üyeleri oturuyordu. Yarışma, belediye başkanının işaretiyle başladı. Yarışmaya beş takım katılıyordu. Takımların isimleri sırasıyla: Karabataklar, Martılar, Serçeler, Şahinler ve

Asyaların takımı Kartallar'dı.

Yarışma büyük bir heyecanla başladı. Takımlar sıra ile yarışma alanına geldikleri için henüz kimse İskender'in de yarışmaya katıldığını bilmiyordu. İlk takımın kuşu olan karabatak 4 metre, ikinci takımın kuşu martı 2 metre uçabildi. Üçüncü takımın kuşu serçe ise çok küçük olduğu için rüzgârda tepetaklak oldu ve yarışmadan diskalifiye edildi. Dördüncü takımın kuşu şahin 10 metre uçmuştu. Bu kuş geçen senenin de şampiyonuydu. Sıra Kartallar takımına gelmişti. Takım yarışma alanına girdiğinde seyirciler arasında inanılmaz bir uğultu başlamıştı. Herkes İskender'i görünce çok şaşırmıştı. Seyirciler arasında bulunan Asya'nın ailesi de çok şaşırmış ve uğultulardan dolayı tedirgin olmuşlardı. İskender biraz endişeli ve ürkek bir şekilde seyirciye bakarken Asya, amcasının elini tutarak onu yüreklendirdi. Takım, kartalı itmesi için onu görevlendirmişti. Yüreklenen İskender kartalı büyük bir güçle düzenekten aşağı itti. Kartal tam tamına 10 metre uçtu. Seyirci bu duruma çok şaşırdı çünkü şahin ile kartal aynı uzunlukta uçmuştu. Jüri üyeleri aralarında konuşarak kartal ve şahin arasında bir uçuş yarışması daha yapılmasına karar verdi. Geçen yılın şampiyonu olan Şahinler bu durumu hiç hoş karşılamadı ve İskender'in özel durumu sebebiyle yarışmadan atılması gerektiğini söylediler. Ancak seyircilerin de desteği ile jüri üyeleri tamamen zararsız görünen bu adamın yarışmadan atılmasının söz konusu bile olamayacağını söylediler. Böylece final yarışması başladı.

Bu sefer şahin tam 12 metre uçtu. Kazanacaklarından emin olan Şahinler takımı, kartalın 14 metre uçuşuyla şok oldu. Seyirciler, 14 metre uçan ve tüm zamanların rekorunu kıran Kartallar takımını ayakta alkışlıyordu. Kartallar takımı çok mutlu olmuştu. Mutluluklarının sebebi yarışmayı kazanmış olmaları değil, Aras'ın yaptığı mucizevi planın işe yaradığı olmasıydı. Belediye başkanı yarışmanın ödülünü İskender'e taktim ettiğinde onun yüzündeki mutluluk ve gurur görülmeye değerdi. İskender bundan sonraki yarışmalarda jüri üyeliği yaparak kasaba halkı tarafından tamamen benimsenecekti.

MUTLU SON

Umut Deniz DUMAN

İzmir Özel Rota Ortaokulu

ORTAOKUL ÖYKÜ - OKUNMALIK

RUMUZ: YARATICI YAZAR

ENERJİYİ TÜKETME

O sabah yine her zamanki gibi bahçede oynuyorduk ki Nehir'in olmadığını fark ettim. "Arkadaşlar Nehir nerede, bilen var mı?" diye sordum. Aramızda en küçük olan, kumral ve uzun saçları olan arkadaşımız Defne, "Ben biliyorum, Nehir babasıyla birlikte şehir merkezine alışverişe gitti." dedi.

Tam o sırada Nehir sitenin bahçe kapısından içeri girdi ve dedi ki "Merhaba arkadaşlar!" Biz de ona merhaba dedik. Nehir yanımıza yaklaştığında elinde "Bilim ve Teknik" dergisi vardı ama nedense oldukça üzgün görünüyordu. Esmer ve uzun boylu olan arkadaşımız Mehmet endişeyle Nehir'e neden üzgün olduğunu sordu.

Nehir oradaki banka oturdu ve anlatmaya başladı.

"Arkadaşlar bugün babamla alışverişe gittiğimde çok ilgimi çektiği için kendime "Bilim ve Teknik" dergisi aldım. Yolda bu dergiye biraz göz attım."

Mehmet araya girip "Eeee ne olmuş yani?" diye sordu. Nehir derginin bir sayfasını açarak "Arkadaşlar, buradaki yazıya göre, dünyadaki enerji kaynakları hızla tükeniyormuş ve böyle devam ederse yakın bir zamanda enerjisiz kalacakmışız."

Ben o sırada araya girip "İnanamıyorum! Gerçekten mi?" diye sordum. Bunun üzerine Nehir anlatmaya devam etti:

"Evet, arkadaşlar, maalesef böyle. Düşünsenize telefonlarımızı, bilgisayarlarımızı hatta evimizin ışıklarını bile kaybedeceğiz. Yani kısacası bütün elektrikli aletleri, benzinle gazla çalışan arabalarımızı, cihazlarımızı ve aklınıza gelebilecek daha birçok şeyi kullanamayacağız." dedi.

Defne üzgün bir ifadeyle "Ama bu çok feci bir şey. Yani tekrar eski çağlara mı döneceğiz?" diye sordu. Mehmet de endişelenmişti. "Dedemler odunla ısınıp gaz lambasıyla yaşamış. Biz de mi öyle yaşayacağız?" diye sordu.

Nehir tekrar söz alarak "Arkadaşlar, büyüklerimiz bu konunun ciddiyetinin farkında değil, bir şeyler yapmalıyız." dedi. Defne "Afiş hazırlayıp asalım." dedi.

Ben araya girdim ve "Ya arkadaşlar, bu afişler falan çok faydalı olmuyor, daha etkili bir şeyler yapmalıyız." dedim.

Nehir "Haklısın ama ne yapabiliriz ki?" diye sordu. Ben devam ettim: "Aslında herkes bir günlüğüne enerjisiz kalsaydı empati kurup ileride yaşanabilecekleri anlayabilir ve bu durum onların enerjiyi daha tutumlu kullanmalarını sağlayabilirdi.

Nehir, "Burak, sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu. "Ne dedim ki?" diye yanıtladım.

Nehir "İnsanlar bir gün enerjisiz kalsalardı empati kurup durumu anlayabilirlerdi." dedin. Bu harika bir fikir! Sanırım biz bunu yapabiliriz."

Bu kez Defne şaşkın şaşkın "Biz bunu nasıl başarabiliriz ki?" diye sordu. Nehir bunu nasıl yapacağımızı

anlatmaya başladı.

“İlk olarak site yöneticisi Arif amcadan yardım isteyeceğiz. Daha sonra bütün sitenin enerjisini keseceğiz ama site sakinleri bütün dünyanın enerjisi tükendi sanacaklar.”

Mehmet araya girip “Çok güzel bir fikir bu Nehir, harikası!” dedi. Nehir “Teşekkür ederim Mehmet ama unutma ki bu fikri Burak sayesinde buldum.” diye yanıtladı.

Hemen ardından Arif amcanın ofisine gittik. Enerji sorununu ve planımızı anlattık. Arif amca da bu durumu şöyle yanıtladı: “Aferin size çocuklar, muhteşem bir fikir düşünmüşsünüz!” Biz daha da heyecanlanıp teşekkür ettik.

Arif amca bunun üzerine “Çocuklar benim bir matbaacı arkadaşım var, sizin için onunla konuşurum. Bize özel sahte bir gazete hazırlar ve Dünya’da enerjinin tükendiği hakkında bir haber yazar. Bu gazeteleri sabah erkenden bütün sitede kapı önlerine koyarız.” dedi. Defne “Arif amca elektrikleri gece keselim ki telefonları şarj olmasın, sabaha dek azalsın hatta bitsin, kullanamasınlar.” dedi. Hepimiz onayladık ve karar verdik.

Planımız çok güzel işlemiştir. Arif amca geceden elektriği kesmiş, gazeteleri kapı önlerine bırakmıştı. Sabah uyanan herkes büyük bir şaşkınlık içindeydi. İnsanlar evlerinden çıkıp bahçede toplanıyorlardı. Herkes çok üzgün ve öfkeliydi. Gün boyunca büyüklerimizden yüzlerce şikâyet geldi.

- Ne yani, bugün bütün gün elektriksiz mi kalacağız?
- Sadece bugün değil, hiçbir zaman enerji yokmuş ki artık.
- Olur mu öyle şey canım? Neden önlem almamış yetkililer?
- Onlar çok uyarmış ama kimse ciddiye almamış ki...
- Ay inanamıyorum telefonum da çalışmıyor. Ben annemleri nasıl arayacağım? Merak ederler bizi.
- Delireceğim! Yığınla çamaşır vardı. Elde nasıl yıkarım ben onları?
- Aaaa! Bu akşam maç vardı, izleyemeyecek miyiz?
- Komşu, komşu! Hayat durdu sen maç diyorsun, yemek bile yapamayacağız.
- Dışarıdan sipariş veririz.
- Dışarıdan mı? Sen gazeteyi okumadın galiba? Dünyada enerji yokmuş lokantalar nasıl çalışsın?
- Onların jeneratörü vardır.
- Jeneratörü çalıştıracak benzin de yoksa hemen biter o da.
- Neredeyse akşam olacak, evde mum bile yok.
- Ayy bu enerji meğer ne önemliymiş! Hayatımız söndü yani!

Hava kararmak üzereydi ve herkes çok üzgün, çaresiz görünüyordu. Biz elimizde önceden hazırladığımız “Enerji” konulu afiş ve pankartlarla hep birlikte onlara doğru yürüyüşe geçtik. Pankartlarımızda “Enerjine sahip çık” , “Gereksiz enerji tüketme” gibi sloganlar vardı. Yaşlı bir komşu bize seslendi.

- Çocuklar güzel hazırlamışsınız da biraz geç kalmadınız mı? Enerji kalmamış ki sahip çıkalım.

Ben “Hayır henüz geç kalmadık ama bu uyarıcı pankartlara ve bu konudaki haberlere aldırış etmezsek yakında gerçekten geç kalacağız!” dedim.

Nehir elinde Arif amcanın verdiği megafonla konuşmasına başladı:

“Sevgili site sakinlerimiz, aslında enerji henüz tükenmedi. Biz sadece sizin bu durumu anlayıp daha dikkatli davranmanızı istediğimiz için sizi bugün enerjisiz bıraktık. Eğer bugün siz enerjiyi dikkatli kullanmazsanız enerji bir gün gerçekten tükenebilir. Sizin bugün bir gün bile tahammül edemediğiniz şeyi biz çocuklarınız sürekli yaşayabiliriz, böyle olmasını ister miydiniz?”

Nehir’in bu sorusu üzerine kalabalıktan “Tabi ki istemeyiz!” sesleri yükseldi. Bunun üzerine Arif amca sözü aldı “Sevgili komşular, o halde sitemizden başlayalım enerji tasarrufuna, ne dersiniz?” dedi.

Kalabalıktan öneriler geldi:

- Önce gece yanan süs amaçlı ışıklardan vazgeçelim. Sadece güvenlik için bir ışık yansın.
- Sitemiz merkeze biraz uzak. Alışverişe birkaç komşu birlikte gidersek boşuna benzin harcamayız.
- Hatta eğer araba kullanacaksak bile elektrikli araba kullanalım.
- Evet, yakın yerlere giderken de bisiklet kullanırız.
- Enerjiyi az harcayan ampuller kullanabiliriz.
- Çatılarımıza güneş paneli yaptırıp sıcak su ihtiyacımızı onunla giderebiliriz.

Arif amca “Peki komşular, ben yönetici olarak bunların hepsini araştırıp en kısa süre içinde yaptıracam.” dedi.

Hepimiz güzel bir iş başardığımız için mutluyduk ama Mehmet biraz endişeli görünüyordu. Defne “Mehmet ne oldu? Çok endişeli görünüyorsun, yoksa mutlu olmadın mı?” diye sorunca Mehmet, Nehir’in elindeki megafonu isteyerek bir taburenin üzerine çıktı ve yüksek sesle “Sevgili arkadaşlarım ve büyüklerim, biz site olarak bu konuyu hallettik. Ama asıl konu olan, bütün dünya! Bütün dünyanın enerjiyi gereksiz harcamasını nasıl önleyebiliriz ki?” dedi.

Büyüklerin arasında bulunan Ali amca söz istedi ve şöyle dedi: “Çocuklar biliyor musunuz, ben Enerji Bakanlığında çalışıyorum. Bugün bize yaptığınız oyun çok hoşuma gitti. Eğer bugün olan biteni bir öykü gibi yazarsanız çok güzel, eğitici, düşündürücü bir öykü olacağına eminim. Ben de bu öyküyü Sayın Enerji Bakanımıza sunarım. Bakarsınız onun da hoşuna giderse yayımlarlar ve bu yaptıklarınız sadece bizim sitede değil, her yerde bu tasarrufların yapılmasını sağlayabilir.”

Yan komşumuz hem Türkçe öğretmeni ve hem de yazar olan Tunç abi de söz aldı ve “Çocuklar siz önce yazmaya başlayın, ben de bu yazdığınız kitabın editörü olurum.” dedi. Onun hemen ardından bir başka komşumuz olan Sinem abla da söze girdi, “Ben de sizin yazdıklarınızı İngilizceye çeviririm, böylece yabancı

lkelerde de okunur.” dedi.

Nehir ağlıyordu “Ne oldu Nehir, mutlu olmadın mı? Neden ağlıyorsun?” diye kaygıyla sordum. Nehir de hem ağlamaya devam edip hem cevap verdi: “Nasıl mutlu olmam Burak, bunlar benim üzüntü değil mutluluk gözyaşlarım. Bizim küçük beyinlerimizden çıkan bu fikirler kocaman bir çığa dönüştü ve belki de bütün dünyayı etkileyecek, enerjinin verimli kullanımını sağlayacak.”

Hepimiz çok duygulandık ve el birliğiyle kolları sıvadık. İşte size ulaşan bu öykü, büyük bir mücadele gerektiren çabamızın ilk küçük ama önemli adımıydı.

Defne TİMUR

İstanbul zel şişli Terakki Vakfı Ortaokulu

Ö Z E L E G E L İ S E S İ
20. “GÜNAYDIN EDEBİYAT”
Ö Y K Ü , Ş İ İ R V E M A S A L
Y A Z M A Y A R I Ş M A S I

119/1 Sokak No:3 35050
Bornova - İzmir / TÜRKİYE
Telefon: +90 232 375 50 75
Faks: +90 232 375 01 75
info@eraslanvakfi.org
www.eraslanvakfi.org

119/1 Sokak No:3 35050
Bornova - İzmir / TÜRKİYE
Telefon: +90 232 375 28 28
Faks: +90 232 375 14 44
info@egelisesi.k12.tr
www.egelisesi.k12.tr